COLECTIA ROMANTIC

Tracy Sinclair

RĂZBUNARE LA MANDREGO

editura coni

TRACY SINCLAIR

RĂZBUNARE LA MANDREGO

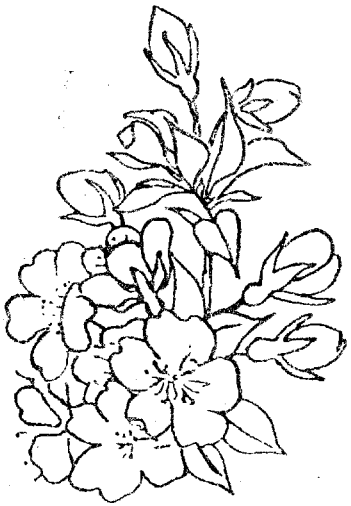

Coperta: VASILE SOCOLIUC

I.S.B.N. 973-95328-8-2
© 1997 by Traian Stoian
MANDREGO
Toate drepturile aparţin editurii CONI

TRACY SINCLAIR

RĂZBUNARE LA MANDREGO

Traducere de IRINEL CURATU

BUCUREȘTI 1993

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier literar: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

Colecția: ROMANTIC

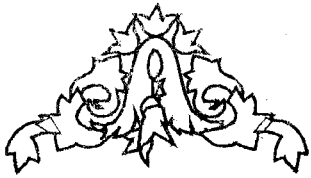

CAPITOLUL I

– Vom ateriza într-o jumătate de oră.

Stewardesa surâse Elissei.

– Doriţi să beţi ceva, Miss Loring?

Elissa, care privea prin hublou, nu părea că ar fi auzit întrebarea. Vecinul său a atins-o pe braţ pentru a-i atrage atenţia.

– Doriţi să beţi ceva? întrebă din nou stewardesa.

– Ah... nu, mulţumesc, bâlbâi ea.

Regretă că n-a răspuns imediat. Dar încă nu era obişnuită cu numele său de împrumut... Pe viitor va trebui să se arate mult mai prudentă. Era suficient un singur amănunt de acest fel ca să zădărnicească luni de pregătire.

– Ei bine! Nu vom întârzia, îi spuse vecinul de lângă ea.

Acesta se îmbarcase ca şi ea la Los Angeles şi încercase de mai multe ori să intre în vorbă. Răspunsurile reci, plicticoase ale vecinei ar fi trebuit să-l facă să înţeleagă că n-are nici o şansă... Cu toate acestea el încercă în continuare. Cu părul

lung, auriu-deschis, cu ochii albaştri imenşi şi fragilitatea aparentă, Elissa făcea ravagii.

— Maşina mea este la aeroport, continuă el. Vă pot conduce cu plăcere...

— Eu nu merg la Miami, îl întrerupse ea. Eu schimb numai avionul.

— A! Probabil mergeţi în Europa?

— Nu, într-o insulă din Caraibe. La Mandrego...

— Un loc minunat!

— Cunoaşteţi locul?

— Am petrecut acolo câteva zile, când insula nu devenise încă celebră.

Ea se prefăcu că nu înţelege.

— Celebră? Cum adică?

— Nimeni n-a auzit de acest colţ pierdut înainte ca Jellico să se instaleze acolo. Aceasta a făcut din Mandrego subiectul numărul unu al jurnalelor.

— Jellico... murmură ea nesigură.

— Ştiţi bine! Bradley Jellico, escrocul! El izbucni în râs. Bradley se dă drept mare bancher... Bancher, pe naiba! Şi totuşi nu-i lipseşte nici viclenia, nici imaginaţia pentru a păcăli atâta lume şi a băga în buzunar milioane şi milioane de dolari.

Elissa mări ochii.

— Cum, locuieşte la Mandrego? Nu ştiam... De ce şi-a ales această insulă minusculă?

— Pentru că sunt destul de rare guvernele care acceptă pe teritoriul lor prezența unei canalii de acest calibru. La Mandrego nu sunt probleme. Autoritățile locale s-au lăsat corupte pentru un pumn de dolari... Se pare că Jellico trăiește acolo ca un rege.

— Se spune că o crimă nu rămâne neplătită, reuși să spună Elissa pe un ton lejer.

— Bineînțeles, nu se pune problema să se reîntoarcă în Statele Unite: acolo va fi imediat arestat.

El se grăbi să schimbe subiectul conversației; vecina sa atrăgătoare îl interesa mai mult decât Bradley Jellico...

— De ce ați ales tocmai Mandrego pentru a vă petrece vacanța? Nu este insula cea mai animată din Caraibe!

— Nu țin să-mi petrec serile în baruri de noapte.

El continuă fără să încerce să-și ascundă admirația.

— Am impresia că v-am mai văzut undeva... Ea-și ridică sprâncenele și-l privi cu mirare. Vorbesc serios! Figura dumneavoastră îmi este familiară... Sunteți cumva actriță?

Elissa strânse din dinți. Toți reporterii aceia la înmormântarea tatălui ei... Făcu un efort să surâdă.

— Sunt regizor de film, spuse ea.

– Ce păcat! V-ar fi stat mult mai bine în faţa camerelor de filmare!

Nu era pentru prima dată când cineva îi făcea această remarcă... Dar ea îşi iubea mult meseria şi nu simţea nici o atracţie pentru cea de actriţă.

Faţa i se umbri. Din cauza lui Bradley Jellico îşi pierduse dragostea de viaţă. Nu-şi va regăsi fericirea decât atunci când va reuşi să reabiliteze numele tatălui său, încercând să-l şteargă de toate murdăriile care l-au împroşcat. De asemenea, să se achite de toate datoriile pe care Jellico le lăsase.

Când avionul începu să facă un cerc deasupra oraşului Miami, Elissa începu să-şi strângă lucrurile.

– Ajungem la timp... Din fericire! N-aş fi vrut să pierd avionul pentru Mandrego!

– Sper că nu v-am plictisit prea tare... spuse el întinzându-i un cartonaş dreptunghiular. Poftim cartea mea de vizită... Dacă veţi avea ocazia să mai treceţi prin Miami, să nu vă jenaţi să-mi telefonaţi.

Ea n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi revadă vreodată vecinul de drum, astfel că-l uită de îndată ce puse piciorul pe pământ. Gândul îi era numai la Bradley Jellico.

În ultimele şase luni a studiat mult acest subiect, încât acum avea impresia că-l cunoaşte bine.

Blond, cu ochii căprui, Bradley Jellico putea să fie cuceritor, dacă-și dădea silința. Era favoritul femeilor: avea deja la activ două căsătorii — și două divorțuri, bineînțeles. Și-a început studiile universitare la Universitatea din Yale, de unde a fost exmatriculat foarte repede. S-a descoperit că se ocupa cu un trafic fructuos: furtul subiectelor de examen pe care le vindea apoi foarte scump.

Apoi a lucrat pentru o agenție de schimb valutar, unde a reușit să manipuleze conturile în așa fel încât scotea mereu un profit. Totul a fost pus la cale atât de abil, încât nu s-a putut aduce nici o probă împotriva lui.

Pornind de aici, el a început să-și construiască imperiul financiar. Dacă unele din investițiile sale se încadrau în limitele legalității, cea mai mare parte erau de-a dreptul frauduloase. Avea arta de a-și alege victimele: în general oameni foarte bogați care nu îndrăzneau să se recunoască păcăliți. Acestora le era rușine să apară așa de creduli, așa de naivi... Dar, câțiva au ales moartea, mai degrabă decât dezonoarea. Ca și tatăl Elissei.

Bineînțeles, Jellico n-a putut escroca oamenii la infinit. Poliția și direcția impozitelor au intervenit... Dar, devansând mandatul de cercetare, el a părăsit țara refugiindu-se la Mandrego.

„Ce colţ de paradis!“ gândi Ellisa când micul avion începu să coboare în direcţia insulei.

Plaje cu nisip alb, o mare turcoaz, cocotieri... La Mandrego nu se găseau hoteluri mari, nici blocuri moderne, iar autostrăzi nici atât: capitala, care se întrezărea la mică distanţă de aeroport avea aerul unui sat!

Tânăra femeie îşi recuperă valizele. Ambele purtau iniţialele sale: E.L. Elissa Latham...

„Dar nu trebuie să uit că de-acum înainte mă numesc Elissa Loring!“ îşi zise ea.

Micul incident din avionul Los Angeles – Miami i-a trezit vigilenţa.

Un taxi a dus-o către singurul hotel din insulă. Străzile erau mai degrabă alei umbrite de o vegetaţie tropicală luxuriantă. Iar hotelul, ascuns sub verdeaţă şi flori, nu avea nimic luxos, dar Elissa n-avea nici o intenţie de-a rămâne acolo o veşnicie. O dată misiunea sa îndeplinită, ea va reveni la Los Angeles.

Decise să-şi pună planul imediat în aplicare. După ce a făcut un duş se machie cu mare grijă, apoi îşi puse un şort alb, foarte scurt şi se mulţumi să-şi înnoade o eşarfă peste sâni în chip de sutien.

Trăind în California, pielea ei era frumos bronzată atât vara cât şi iarna. Se contemplă în oglindă cu o anumită satisfacţie. În vre-

muri normale, niciodată n-ar fi ieşit astfel îmbrăcată.

– Nici măcar să arunce gunoiul! suspină ea. Dar scopul scuză mijloacele.

Când apăru în holul hotelului cu părul revărsat pe umeri, lucrătorului de la recepţie i se opri respiraţia.

– Este pentru prima dată când vin la Mandrego, i se adresă ea. Este ceva interesant de văzut aici?

Mut de admiraţie, acesta îi întinse câteva pliante.

Apoi, în sfârşit, îşi regăsi vocea.

– Da, exact la colţul străzii. Dar vă sfătuiesc să luaţi o maşină! Starea străzilor lasă de dorit, probabil că v-aţi dat deja seama.

– Aş prefera o bicicletă... Ce este de văzut aici? insistă ea.

– Portul, magazinele... şi piaţa. Veţi găsi multe lucruri din artizanatul local.

– Nu am intenţia să-mi pierd timpul la cumpărături!

– Majoritatea turiştilor preferă plaja. Ştiţi, dumneavoastră nu veţi găsi prea multe distracţii sofisticate la Mandrego.

Elissa îi surâse fermecător.

– Doresc să explorez insula!

Deschise un pliant şi avu şansa să găsească o hartă.

– Ce este în partea aceasta?

— Plantații de ananas și de trestie de zahăr.

— Am remarcat un iaht magnific ancorat într-un golf...

— E proprietatea unor prieteni ai domnului Jellico.

— Domnul Jellico... un plantator de trestie de zahăr? întrebă ea pe un ton inocent.

— Nu, un bancher. S-a vorbit despre el în toate ziarele! Omul de la recepție coborî vocea. Americanii ar da oricât să poată pune mâna pe el.

— A, da! Știu de cine vorbiți! exclamă ea. Deci, la Mandrego s-a refugiat el...

Recepționerul puse degetul pe hartă. Aici, precis... Dar nu vă sfătuiesc să vă plimbați prin preajmă. Sunt garduri electrice și paznici înarmați până-n dinți.

O trecură fiorii.

— Ce oroare! În mod sigur nu voi merge pe acolo! Mai bine rămân pe plajă sau în oraș.

Interlocutorul său ar fi dorit să prelungească conversația, dar Elissa n-avea timp de pierdut. Plecă grăbită să închirieze o bicicletă și zece minute mai târziu pedala cu ardoare spre locuința lui Bradley Jellico.

Nu se sfii să o ia pe o potecă sinuoasă străjuită pe de o parte de ocean iar pe de cealaltă parte de o adevărată junglă: arbori

gigantici, liane, flori tropicale... şi mii de păsări colorate.

„Intrarea oprită, pericol!“ când văzu acest prim panou, Elissa îşi dădu seama că se află la foarte mică distanţă de domeniul lui Jellico. Panourile de interdicţie se succedau la intervale regulate de-a lungul unui gard electric, care împrejmuia un parc bine întreţinut.

Elissa ajunse în cele din urmă la o impresionantă poartă din fier forjat. O „gorilă“ în ţinută impecabilă se plimba aparent nepăsător.

„Curaj!“ îşi spuse ea.

De acolo, de sus, de unde se afla, trase puternic aer în piept, strânse din dinţi şi se avântă pe panta abruptă direct către stâncile colţuroase ce ieşeau din ocean.

Lăsând liber ghidonul bicicletei Elissa se prăbuşi între pietre şi rămase imobilă, cu ochii închişi.

La auzul zgomotului, gardianul alergă precipitat spre prăpastie. Totuşi nu îndrăzni s-o atingă pe Elissa şi întorcându-se la ghereta din spatele porţii ridică receptorul.

– Şefu', eu sunt, Mike!... A avut loc un accident. Puteţi veni imediat?

Elissa se accidentase cu adevărat. Pietrele mici, ascuţite îi juliseră obrazul şi îi zdreliseră picioarele. Braţul îi era răsucit

incomod, dar sub nici o formă nu trebuia să se miște.

Un automobil apăru pe aleea principală. Elissa răsuflă ușurată la auzul motorului, dar proba abia începea...

Se auzi portiera.

— Ce s-a întâmplat? se auzi o voce masculină îngrijorată.

— Nu știu nimic. Probabil că s-a speriat de o șopârlă...

Încet, cu multă grijă, omul o întoarse pe Elissa pe spate. Ea-l asculta ținându-și respirația.

— Treci la volan, Mike! ordonă el, după o pauză care-i păru Elissei că durează de secole. O duc acasă. Cred că trebuie să chemăm un doctor...

O ridică fără nici un efort. Capul Elissei se odihnea pe umărul lui. Un umăr solid și foarte musculos.

„Ciudat!“ gândi ea. „În fotografii Jellico nu părea a fi un atlet...“

De asemenea, nu se aștepta ca el să aibă o voce atât de aspră, atât de profundă și în același timp atât de plăcută...

Odată ajunsă în mașină, care plecă imediat, ea socoti că este momentul să-și revină. Clipi din pleoape și tresări. Omul care se aplecă deasupra ei avea părul închis, ochi gri pătrunzători și un ten bronzat cu trăsături energice...

— Dar dumneavoastră nu sunteţi Bradley Jel... începu ea.

El ridică o sprânceană şi buzele sale senzuale se întinseră într-un zâmbet cuceritor...

— V-aţi revenit destul, destul de repede! o ironiză el.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Întrebarea clasică ar trebui să fie: „Unde mă aflu?“

Îşi încrucişă braţele şi o privi cu un aer cinic.

— Reuşită înscenare! Căderea asta tocmai în faţa porţii lui Bradley Jellico... Nu-i rău deloc!

— Puteţi să credeţi orice, numai că am făcut-o intenţionat, nu!

— Unele persoane s-ar preta la orice numai să întâlnească un miliardar.

Acum stăteau unul lângă altul pe bancheta din spatele maşinii, şi coapsele lor se atingeau. O anumită neliniște puse stăpânire pe tânăra femeie.

— Nu aveţi dreptul să-mi vorbiţi astfel! exclamă ea cu indignare. Nu ştiu cine sunteţi, dar...

— Troy Benedict, i-o tăie el. Şeful securităţii.

Mike opri maşina în faţa unei case din marmură roşie, demnă de o superproducţie hollywoodiană.

— Ce fac acum, șefu'?

Troy îi dădu câteva mici instrucțiuni înainte de a se reîntoarce către Elissa.

— Intrați! O să mă uit la rănile dumneavoastră...

„Este inutil!" ar fi dorit să-i spună. Dar se abținu. Nu intenționa să facă o greșeală așa de grosolană după ce făcuse un plan atât de bine pus la punct.

Interiorul acestei case imense nu era mai puțin impresionant decât exteriorul. Un hol gigantic se deschidea către un salon decorat somptuos. De partea cealaltă a casei se zărea o terasă vastă cu dale și o piscină de dimensiuni olimpice. Grădina cobora în pantă ușoară până la plajă, marea pătrunzând printre trunchiurile flexibile ale cocotierilor.

Troy o conduse pe Elissa într-o sală de baie.

— Mă duc să caut o trusă de prim ajutor, îi spuse el.

— Nu este nevoie...

Elissa se simțea din ce în ce mai rău în preajma acestui om. Îi ghicise șmecheria încă de la început... Și ca totul să fie complet, el reușise s-o tulbure și psihic. Când o ridicase în brațele sale, un frison puternic o străbătuse prin tot corpul.

Oglinda-i redă imaginea la care ea răspunse cu o grimasă. Era plină de nisip, de praf iar rănile de pe față nu o înfrumusețau deloc. Rana de pe pulpă arăta urât și trebuia îngrijită imediat pentru a evita o infecție...

„Și toate astea nu au folosit la nimic pentru că nici măcar nu l-am văzut pe Bradley Jellico!“ gândi ea.

Troy reapăru cu o trusă de farmacie și, imediat, începu să-i examineze piciorul. Pentru aceasta el fu nevoit să suflece șortul, care și așa era prea scurt.

Ea se încordă în timp ce el ridică din umeri.

— N-aveți teamă! Nu voi abuza de situație, bombăni el. Nu este genul meu.

Ea avu toată încrederea. Acest om trebuie să fie obișnuit ca toate femeile să-i cadă la picioare... Chiar ea, care avea alte gânduri, nu putea rămâne insensibilă în preajma lui. După ce i-a curățat rănile, el le-a dezinfectat cu grijă. Apoi puse un deget sub bărbia Elissei obligând-o să-și ridice capul.

— Sper ca aceste răni urâte să nu lase urme. Ar fi păcat să strice un chip atât de frumos! Cu atât mai mult cu cât nu merită, alergând după un tip ca Jellico...

— N-alerg deloc după patronul dumneavoastră! protestă ea. Ce idee!...

Văzând expresia lui de neîncredere, ea încercă să-l convingă:

— A fost un accident! De ce nu mă credeți? De altfel, domnul Jellico, probabil, nici nu este acasă...

Cum el rămase tăcut, ea insistă:

— Este acasă sau nu?

Troy îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Din moment ce nu vă interesează persoana lui, la ce vă poate folosi acest lucru?

Ea-și mușcă buza de jos, furioasă pe acest om, pe ea însăși, pe lumea întreagă... Troy Benedict era prea perspicace!

— Ei bine... Mulțumesc pentru îngrijire, spuse ea fără entuziasm.

— N-am terminat. Dați-mi voie să vă pun puțin dezinfectant pe obraz. Atenție, ustură! Închideți ochii! N-aș vrea să se întâmple un alt accident.

Deși nu simțea nici o durere, Elissa se strâmba. În timp ce el îi ștergea rănile cu vată înmuiată în alcool o îmbrățișă... Își ridică capul și o privi amuzat.

— Exagerați! protestă ea.

Înroșindu-se, ea constată — puțin mai târziu — că nici prin gând nu-i trecuse să opună vreo rezistență...

— Am făcut-o pentru a vă ajuta să suportați durerea, pretinse el, râzând. Am vrut doar să vă fac un serviciu.

— Nu prea reușit!

– Vreţi să repet? Poate reuşesc să-mi îmbunătăţesc serviciile, o luă el în derâdere.

Era conştientă că acest om reuşeşte s-o tulbure până la subjugare. Deodată, totul începu să se învârtească cu ea. Pereţii împodobiţi cu oglinzi de sus până jos păreau că reflectă sute şi sute de Troy Benedict...

Cu greu reuşi să-şi revină.

– Trebuie... trebuie să plec acum.

– Cum doriţi...

Îi deschise uşa în timp ce ea, cu paşi nesiguri, se îndreptă către hol. Exact în acel moment, un om intră în casă venind dinspre terasă. Era Bradley Jellico.

În comparaţie cu Troy, el avea aerul unui avorton... Un surâs strâmb îi apăru pe buze.

– Am picat prost, spuse ironic.

Fără să încerce să-şi ascundă interesul pentru Elissa, el începu s-o cerceteze din cap până-n picioare. Ea simţea cum ochii lui se lipeau ca un clei de ea şi fu străbătută de un frison de dezgust.

– A căzut de pe bicicletă în faţa porţii, explică Troy.

Elissa îşi arătă obrazul tumefiat pentru a demonstra veridicitatea celor spuse de şeful securităţii. Atunci Bradley Jellico se îndreptă către ea cu braţele deschise.

– Bun venit la Las Floracitas!

Găsi că este cazul să se prezinte.

— Elissa Loring, spuse în timp ce el îi strângea mâna călduros.

— Deci, aţi avut un accident? Sunt consternat... Cu ce aş putea să vă fiu de folos?

— Cu nimic, mulţumesc. Domnul Benedict a avut amabilitatea să mă îngrijească.

Se întoarse cu spatele spre Troy, în aşa fel încât surâsul ei fermecător să nu fie decât pentru stăpânul casei.

— Noroc că v-a îngrijit! exclamă acesta din urmă. Altminteri l-aş fi concediat.

Elissa aruncă o privire rapidă lui Troy, fiind curioasă să vadă efectul acestei ameninţări. Dar acesta nu-i păru deloc afectat.

— Mă duc să văd în ce stare este bicicleta dumneavoastră, spuse el pe un ton neutru şi întorcându-se, se îndreptă către poartă cu paşi mari şi supli.

— Sper că nu s-a stricat prea tare şi voi putea să mă reîntorc cu ea la hotel... spuse Elissa cu un ton îngrijorat.

Jellico o prinse de braţ pentru a o conduce pe terasă.

— Nu vă neliniştiţi pentru asta! Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut... După asemenea emoţii, aveţi nevoie de un reconfortant.

Aşezându-se într-un scaun lung, confortabil, privi în jurul ei.

Fiecare colţ al piscinei era împodobit cu delfini din piatră din a căror gură apa se revărsa în cascade. Din nou, Elissa avu impresia că se află la Hollywood...

– Aveţi o casă magnifică, domnule Jellico!

– Spuneţi-mi Bradley!

O bătu uşor pe umăr.

– Sper că vom deveni prieteni.

Ea clipi repede.

– Şi eu sper la fel...

Un servitor în vestă albă apăru în spatele unui bar bogat aprovizionat, iar Jellico începu să-şi frece mâinile.

– Două gin-tonic!

Câteva momente mai târziu servitorul le aduse două pahare mari aburite. Bradley îl ridică pe al său.

– Pentru prietenia noastră... El sorbi. Acum, spuneţi-mi ce faceţi la Mandrego?

– Sunt în vacanţă, pur şi simplu.

– Ar fi fost bine să alegeţi un loc mult mai animat. Aici se moare de plictiseală! De ce n-aţi ales altceva? Un loc unde te poţi distra.

Un chip frumos şi un şort ultrascurt nu păreau suficiente pentru a înşela neîncrederea lui Bradley Jellico... Elissa înţelese că trebuie să fie extrem de prudentă faţă de

acest răufăcător care, în plus, era și foarte inteligent. Altfel, n-ar fi putut ajunge atât de departe cu escrocheriile lui.

Dar tinerei femei nu-i lipseau atuurile în acest joc. Studiase mult și cu atenție întreaga situație înainte de a se lansa în această bătălie. Așa că ea cunoștea punctele slabe ale lui Bradley: banii și femeile.

Se întinse leneșă și-și încrucișă picioarele.

— Duc o viață destul de animată la Hollywood tot restul anului. Astfel că în timpul vacanței am nevoie de calm...

— Sunteți actriță? întrebă el.

Privirea sa se îndreptă către sânii tinerei femei, care erau pe jumătate ascunși de eșarfa largă.

— Da, pretinse ea. Dar până acum n-am avut decât roluri mici.

— Sunt nebuni, la Hollywood! Ar fi trebuit să fiți o stea!

Ea îi surâse.

— Sunteți amabil... Vai! Dar eu nu mă plâng! Muncesc mai mult decât anumite vedete consacrate. De aceea am nevoie de odihnă. Intenționez să-mi petrec vacanța întinsă pe o plajă de dimineață până seara. Fără să mă mișc, fără să fac nimic!

— Sunteți singură?

— Nu neapărat... murmură ea înainte de a bea o gură de gin-tonic. Elissa suspină. Din

nefericire, sunt puțini turiști în această perioadă a anului...

— Dar sunt localnicii... Cu condiția ca reputația mea să nu vă deranjeze!

— Ar trebui să-mi fie frică de dumneavoastră? spuse ea râzând.

El o studie cu ochii încruntați.

— Știți cine sunt?

— Am citit două sau trei articole despre dumneavoastră...

— Și ce spuneau?

— Ei, că... ați fost bancher...

— Hai, Elissa!

Bradley își încrucișă brațele pe piept și așteptă. Elissa își înghiți saliva, înțelegând că el nu se mulțumise deloc cu răspunsul ei ezitant.

— Dacă ne-am lua după ce scriu ziarele, dumneavoastră ați fi părăsit în grabă Statele Unite ca să scăpați de închisoare, murmură ea.

— Și asta nu vă deranjează?

— Dacă ați fi comis vreo crimă, ar fi fost altceva. Pe când traficul cu bani... Dar cine nu face trafic?

El făcu un gest disprețuitor cu mâna.

— În presă sunt considerat inamicul public numărul unu!

— Presa! spuse ea dezgustată. Nu-mi mai vorbiți de ea! Ziarele scriu orice! Ele deformează adevărul de o manieră rușinoasă!

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Sunt descris ca un scelerat pentru că am reuşit să-mi atrag banii care aparţineau unor imbecili! Viaţa este un joc iar cei care nu-şi pot permite să piardă nu trebuie să-şi rişte dolarii!

— Eu nu cunosc nimic din punct de vedere financiar, declară Elissa. Deşi simţea un gol în stomac, reuşi în acest timp să-l privească pe Bradley Jellico cu admiraţie. Ce norocos sunteţi, să locuiţi într-o proprietate atât de frumoasă.

— Ar trebui s-o vizitaţi. Ce faceţi mâine?

— Nimic special.

— Atunci veniţi după-amiază. Am câţiva invitaţi la piscină. Să nu vă uitaţi bikinii!

— Drăguţ din partea dumneavoastră de a mă invita...

— În ciuda celor povestite de lume, sunt, de fapt, un om foarte amabil. O să vă convingeţi!

El o prinse de braţ în timp ce ea se reţinu pentru a nu-l respinge cu violenţă.

— Am impresia că noi doi ne vom înţelege foarte bine... spuse el mângâindu-i îndoitura cotului.

Era mai mult decât putea ea suporta. În orice caz, trebuia să scape de el... Trebuia să dea dovadă de îndemânare, iar precipitarea lucrurilor nu-i servea la nimic.

Elissa se ridică.

– Mă întreb de ce nu revine domnul Benedict. Probabil că trebuie să merg să văd în ce stare se află bicicleta mea...

– Nu vă neliniștiți. Benedict se ocupă de ea. Puteți să aveți toată încrederea! Nu are un caracter ales, dar este omul pe care poți să contezi.

– Lucrează pentru dumneavoastră de mult timp?

– De șase luni, aproximativ. De fapt, de când m-am instalat aici. Se poate spune că i-am salvat viața! Își petrecea timpul prin barurile orașului, bând până cădea pe jos.

– El? se miră tânăra femeie.

Troy Benedict n-avea nici alura, nici chipul unui beţivan. Dar nu poţi şti niciodată... Anumite persoane preferă să-şi înece necazurile în alcool. Iar Troy, în ciuda apariţiei sale atletice, ar fi putut să aibă puncte slabe ca oricare altul.

– De ce bea el?

Jellico ridică din umeri.

– Cine ştie? Vreo femeie, vreo problemă de bani...

– Şi l-aţi luat în slujba dumneavoastră în ciuda trecutului său?

Râse cu duritate.

– Eu n-am încredere în nimeni, draga mea. Banii conduc lumea! Benedict este bine plătit. În schimb, el îmi asigură securi-

tatea fără probleme. Eu mă pricep la oameni şi ştiu să-i conduc.

El îi prinse mâna şi începu s-o mângâie. În acea clipă sosi Troy.

– Roata din faţă s-a strâmbat. În aceste condiţii nu vă puteţi întoarce cu bicicleta.

– Şi cum mă voi întoarce la hotel?

– V-aş fi condus cu plăcere eu însumi, spuse Bradley. Dar, din nefericire, am o întâlnire. Troy vă va însoţi.

– Bine, spuse acesta din urmă fără entuziasm. Să scot Jeepul...

– Ia Rolls-ul! ordonă Jellico.

Întorcându-se către Elissa, spuse:

– Şi nu uitaţi invitaţia mea pentru mâine.

– Bineînţeles că nu.

– Doriţi să-l trimit pe Benedict să vă ia?

– Nu, mulţumesc. Am să închiriez o maşină. Elissa izbucni în râs. Gata, s-a terminat cu bicicletele!

După ce-şi luă rămas bun de la Bradley, îl urmă pe Troy spre garaj.

– Ei bine, nu v-aţi pierdut timpul! exclamă el. Chipul ei rămase neschimbat. Gândiţi-vă bine înainte de a vă lansa în această aventură. Jellico vă va da, probabil, toţi banii pe care-i doriţi. Dar, credeţi-mă, vă va face să-i plătiţi prea scump!

CAPITOLUL II

Trecând la volanul Rolls-ului, Troy demară încet. Nici Elissa nu spuse nimic iar atmosfera devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Troy se decise în sfârşit să deschidă discuţia:

— Cât timp veţi rămâne la Mandrego?

— Nu ştiu încă. Asta depinde...

— De Jellico? Şi Troy izbucni într-un râs sec. Nu este nevoie să-l urmaţi peste tot. El este obligat să rămână aici. Să nu credeţi că există multe locuri unde prezenţa sa este binevenită.

— Dumneavoastră nu-l iubiţi deloc, constată Elissa. De ce munciţi pentru el?

— Trebuie să trăieşti. Iar în această insulă nu prea sunt multe posibilităţi.

— Nimic nu vă împiedică să vă întoarceţi în State.

El surâse arătându-şi dinţii strălucitori.

— Şi să abandonez acest mic paradis? Vreţi să glumiţi! Unde mai pot eu găsi condiţii de existenţă atât de bune? Nu poţi

conduce un Rolls oriunde... şi pe deasupra, cu o pasageră aşa de frumoasă.

Ea ridică din umeri.

— Vorbesc serios! Ce faceţi dumneavoastră aici, Troy?

El izbucni în râs.

— Cât de multe întrebări! Eu încep să înţeleg... Dumneavoastră nu sunteţi, întâmplător, detectiv particular?

— Ce idee! Eu sunt... hâm... actriţă.

— A... ar fi trebuit să ghicesc.

Ea se enervă.

— Unde vreţi să ajungeţi? Dumneavoastră nu încetaţi să-mi puneţi intenţiile sub semnul îndoielii. Şi nu puneţi prea mult preţ pe moralitatea mea! Eu încep să mă satur!

— Nu vă supăraţi! Am zis că ar fi trebuit să ghicesc că sunteţi actriţă pentru că sunteţi deosebit de frumoasă. El suspină. Şi dacă aveţi poftă să vă aruncaţi în cap pentru un tip ca Jellico, este treaba dumneavoastră.

Strânse din maxilare, chipul lui devenind, brusc, dur.

Elissa se enervă din nou.

— Pe când dumneavoastră, dacă vă place ca un tip ca Jellico să vă trateze ca pe o marionetă trăgând firele după bunul său plac, e treaba dumneavoastră! replică ea.

El surâse ironic.

— În fond, noi doi avem un punct comun: îi vindem serviciile noastre...

Furia o sufocă pe tânăra femeie. Era pe punctul să-i ceară lui Troy să oprească maşina pentru a-şi continua drumul pe jos. Dar, deoarece ajunseseră deja în faţa hotelului, se văzu obligată să coboare, oricum. Ea trânti portiera şi, fără un cuvânt de rămas bun, se îndreptă spre holul hotelului.

– Hei! Aşteptaţi! strigă Troy! Şi bicicleta?...

O flacără care nu prevestea nimic bun trecu prin ochii de safir ai Elissei:

– Faceţi ce vreţi cu ea! strigă ea furioasă.

A doua zi după-amiază Elissa plecă la Las Floracitas la volanul unei maşini închiriate. Ea o luă pe acelaşi drum ca în seara precedentă dar, de această dată, nu acordă nici o atenţie peisajului încântător. Fără încetare, ea repeta planul său... Până în prezent, totul a mers bine. Numai Troy reprezenta o ameninţare. Nici o clipă, el nu s-a lăsat păcălit de aşa-zisul accident. Şi pentru ce-şi permitea el s-o judece atât de aspru, el care nu ezita să muncească sub ordinele lui Jellico? Trebuie să fie complet lipsit de curaj şi de mândrie pentru a accepta un astfel de post!

Se forţă să nu se mai gândească la el. Dacă ea venise la Mandrego, era pentru a se măsura cu Jellico. Acum trebuia să joace tare.

I s-au deschis porțile fără să i se pună întrebări, iar ea își continuă drumul în direcţia casei. Alte două mașini se aflau deja acolo: un Cadillac vechi și un Buick cam șifonat.

O cameristă a condus-o pe terasă unde se aflau invitații „bancherului". Cum o văzu, acesta se precipită către ea.

— Cât sunt de fericit să vă văd! Faceți, vă rog, cunoștință cu prietenii mei.

Erau acolo patru femei frumoase. Două roșcate cu prenume asemănătoare: Mitzi și Mimi. „Niciodată n-o să ajung să le disting una de alta!" gândi Elissa. Bruneta cu forme sculpturale se numea France. În timp ce a patra, Marquita, era o fată încă foarte tânără, aproape o adolescentă, originară din Mandrego.

Bradley i-a prezentat apoi doi tipi cu alură greoaie și privirea adormită: primarul orașului și șeful poliției. Cele două mașini parcate în fața casei erau, probabil, ale lor.

Dar cum veniseră ceilalți invitați? Elissa avu explicația când stăpânul casei o prezentă unui tip surâzător la vreo cincizeci de ani.

— Guido Borros, prietenul meu cel mai bun, spuse el. Dacă dumneavoastră sunteți drăguță cu el, vă va invita, probabil, într-o croazieră la bordul iahtului său.

Cel mai bun prieten al lui Jellico deborda de amabilitate, dar o lumină dură strălucea în ochii săi întunecaţi.

— Acel vapor ancorat în golfuleţ este al dumneavoastră? întrebă tânăra femeie.

Guido Borros îi făcu cu ochiul vulgar, dezbrăcând-o din priviri.

— Exact!

— E aşa de mare încât l-am luat drept un pachebot!

— Ţin la confortul meu.

Bradley lovi cu pumnul în palmă.

— Hei, Carlos, dormi?

Servitorul se precipită.

— Da, domnule?

— Domnişoarei îi este sete... Ce doriţi să beţi, Elissa?

— Apă minerală cu o felie de lămâie, dacă se poate.

— Dumnezeule! Face parte dintr-o sectă antialcoolică! exclamă Mimi — sau Mitzi — uluită.

— Dacă ea nu bea, are în mod sigur alte vicii, insinuă Guido, cu un aer de atotştiutor.

— Sper să fie aşa! lansă France.

— Atenţie la ce vorbeşti, draga mea, făcu Guido. Nu uita că printre noi se află şeful poliţiei!

France se aşează pe braţul fotoliului acestuia din urmă şi-l luă de gât.

— Nu mă arestezi, Jose?

— Nu, bineînţeles, asigură el, vizibil flatat de a fi obiectul atenţiilor unei femei frumoase. Nu arestăm persoane aşa distinse. El se întoarse către primar. Nu-i aşa, Ramon?

Primarul, un om corpolent, cu tenul măsliniu, îşi frecă mâinile.

— Numai trecând peste trupul meu! A!... Mare şansă am avut noi când domnul Jellico a decis să se stabilească aici. Mulţumită lui, mulţi tineri sortiţi şomajului au găsit o slujbă...

Guido râse cu poftă.

— O binecuvântare pentru insulă! Bradley transformat în binefăcător al omenirii... El ia de la bogaţi ca să dea la săraci!

Scârbită, Elissa se întoarse. Marquita, fata originară din Mandrego, stătea alături de ea. Vizibil fascinată de Bradley Jellico, ea nu-l scăpa din ochi.

— Ai terminat şcoala? a întrebat-o Elissa.

— Am întrerupt liceul de şase luni.

„Pentru a trăi cu Jellico?“ se întrebă Elissa fără totuşi să îndrăznească să pună întrebarea.

Marquita părea foarte tânără... Ce vârstă putea să aibă?... Şaisprezece ani, şaptesprezece ani?...

— De ce nu vă puneţi costumul de baie, Miss Loring? sugeră Bradley. Să vă arăt locul unde vă puteţi schimba?

Ea îl urmă până la cabina instalată în apropierea piscinei, unde-și puse bikinii albi pe care-i adusese cu ea. Când reapăru printre ceilalți, Guido fluieră prelung.

— Hai, să fim serioși! mormăi Jellico, cu sprâncenele încruntate. Pe un ton mai șoptit, adăugă: Asta are clasă...

Mimi — sau Mitzi — l-a auzit.

— Și noi nu? se plânse cu un aer jignit. Atunci noi nu suntem femei bine?

Guido o bătu ușor peste fund.

— Ții neapărat să-ți spun ceea ce cred despre tine, draga mea?

Elissa n-avu curajul să intervină în discuție, așa că se îndreptă către trambulină.

— Vreți să înotați? se miră Guido.

— Bineînțeles. Altfel de ce mi-aș fi pus costumul de baie?

— Am văzut destul de rar fete în apă! În general ele detestă să-și ude costumul de baie, nemaivorbind de părul lor.

— Cunoștințele dumneavoastră au nevoie de completări, i-o întoarse sec, înainte de a sări în apă într-un stil impecabil.

Nervii ei erau întinși până la extrem, iar furia o sufoca. Începu să înoate cu o energie disperată, ceea ce o calmă cât de cât. Conștientă că devenise centrul atenției, se hotărî să iasă din apă.

— Înotați ca un pește! exclamă Bradley, admirativ.

Ea se așează pe marginea piscinei, simțindu-și inima bătând gata să-i spargă pieptul. Era începutul pe care-l aștepta demult...

– Ador apa... Intenționez să fac scufundări subacvatice.

– Nu vă e frică de rechini? izbucni Mitzi – sau Mimi.

– La Mandrego nu sunt rechini, îi asigură primarul, care ținea să apere reputația insulei sale.

– Niciodată nu voi pune piciorul în mare! Mi-e tare frică, declară France.

– Nu vă place să riscați? întrebă Elissa.

– Nu cu viața mea.

Elissa ridică din umeri.

– Viața este o sfidare permanentă! Moartea ne pândește în orice clipă... Poți s-o sfârșești traversând strada!

– Are clasă și stil, murmură Bradley, vizibil uimit.

– Sunteți gata de orice risc, nu? o întrebă el fixând-o drept în ochi.

– Dacă e ceva de câștigat, da. Ea contempla orizontul cu un aer visător. În ocean, s-ar putea să fie ceva de câștigat...

– Ce?

Cu un aer leneș, ieși din încurcătură.

– Deh... fundul mărilor este atât de frumos...

– Să privești algele și coralii? izbucni în hohote France. E prea puțin pentru mine.

– Se mai găsește aur, pietre prețioase... spuse Elissa cu jumătate de voce, ca pentru ea. Nu prea departe de aici s-a descoperit epava *Atocha*...

– *Atocha?* întrebă France.

– Dar tu nu citești niciodată ziarele! exclamă Guido nerăbdător. *Atocha* este un galion spaniol care a fost recent localizat de un scufundător. El a adus la suprafață kilograme și kilograme de obiecte din aur.

– Se pare că marea din Caraibe este plină de carcase de vapoare care gem de comori, declară Elissa. De...

– Ca să le descoperi, e cu totul altceva! i-o tăie Bradley.

– Nu și dacă știi unde...

Ea se întrerupse brusc și-și luă un aer jenat.

– Din când în când, mareele aduc câte o monedă de aur pe plajă, remarcă șeful poliției.

– Ei, și în urmă cu câțiva ani, un pescar a găsit în plasele sale o cupă încrustată în întregime cu rubine, interveni primarul. Ea se află acum la micul nostru muzeu. Apoi își luă un aer important. La biblioteca municipală avem numeroase lucrări despre comorile dispărute în valuri. Cândva au fost o mulțime de naufragii! Piraţii atacau galioanele spaniole încărcate de bogății, care se reîntorceau în Europa. Multe din ele au

fost înghițite de mare... Bineînțeles, la vremea respectivă nu se punea problema scufundărilor la adâncime deoarece nu existau echipamentele de care dispunem astăzi.

— Pescarul nu a păstrat cupa încrustată cu rubine? se miră France.

— Municipalitatea i-a răscumpărat-o.

— Bineînțeles nu la valoarea sa! Un obiect prețios datând din acea perioadă valorează o avere! remarcă Bradley.

— Insula noastră nu e prea bogată, spuse primarul cu un aer cinstit.

— O simplă cupă antică s-ar putea vinde foarte scump? întrebă Guido. El izbucni în râs. Aș face bine să mă apuc de scufundări submarine!

Bradley ridică din umeri.

— Poți să aștepți mult și bine! Tipul care a descoperit *Atocha* căuta epava de peste șase ani!

— Șase ani? Nu, mulțumesc! exclamă Guido. Apoi rânji. Dacă vreau să ofer bijuterii fetelor frumoase trebuie, deci, să continui să muncesc ca înainte!

— Nostimă muncă! aruncă Mimi — sau Mitzi. Nu-i nevoie să te dai grozav...

Guido strânse din pumni. Ochii lui scânteiară periculos. Din fericire, venirea lui Troy produse o schimbare. Elissei i se opri respirația când îl văzu apropiindu-se de grup. Îmbrăcat simplu, într-un șort kaki și

un tricou alb, el părea mai bronzat, mai sigur pe el, mai atletic ca niciodată... Mitzi, Mimi şi France îl contemplau fără a-şi ascunde admiraţia.

— Ce este, Benedict? întrebă Bradley.

— Am câteva probleme cu sistemul de alarmă. E reparat dar sunt obligat să-l testez... Tocmai voiam să vă spun să nu vă îngrijoraţi dacă sirenele încep să sune.

— Foarte bine că ne previi, l-a asigurat Bradley. Când ar fi auzit sirenele, Jose ar fi fost în stare să-şi scoată revolverul şi să tragă în toate direcţiile.

— Dacă aţi fi în pericol, n-aş ezita să scot sabia, asigură şeful poliţiei.

El întâlni privirea plină de dispreţ a lui Troy şi chipul său oacheş deveni roşu.

France se plantă în faţa noului venit.

— Nu ne prezinţi, Bradley? mieună ea.

— Angajatul meu — şef cu securitatea, aruncă el cu o oarecare nerăbdare.

Cu un gest al mâinii, îl expedie pe Troy.

— Bine, Benedict! Poţi să ne laşi...

France urmări din ochi silueta impozantă a americanului.

— Ce bărbat superb! suspină ea.

— El îşi închipuie că totul îi este permis pentru că e tare ca un taur, făcu Jose cu un aer dezaprobator.

— Da, el este foarte puternic, murmură visătoare France.

Guido avu un râs batjocoritor.

– Uită-l, draga mea! Închipuie-ţi că el nu e în stare să-ţi plătească nici măcar o dată, coaforul!

– Unii bărbaţi n-au nevoie să plătească...

Marquita se alătură pentru prima dată conversaţiei.

– Domnul Benedict este foarte drăguţ, declară ea pe un ton convins.

Toată lumea se întoarse către ea şi Bradley încruntă din sprâncene.

– Îl cunoşti?

– Este un prieten de-al fratelui meu. Ei merg împreună la pescuit... În sat toată lumea ţine la el.

Jellico rânji.

– Şi dumneavoastră, Miss Loring? întrebă el. Faceţi şi dumneavoastră parte din clubul fanilor lui Benedict?

Ea făcu un gest indiferent.

– Am văzut destui bărbaţi de genul ăsta la Hollywood! Totul în muşchi şi nimic în cap.

– O! Capul... făcu France cu dispreţ.

– Mă aşteptam la o asemenea reflecţie din partea ta! lansă Guido cu ironie.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

– Mă iei drept o idioată? replică ea furioasă.

Apoi, întorcându-se pe călcâie se îndepărtă pocnind zgomotos tocurile înalte ale sandalelor sale pe dalele de marmură.

— Tu eşti prea dur cu ea! remarcă Bradley.

— O! Îi revine ei buna dispoziţie când vom ajunge la Saint Thomas şi când va vedea toate bijuteriile!

— La ce oră vrei să pleci mâine? întrebă Bradley. Trebuie să fiu gata la timp...

Elissa tresări. Aşadar Bradley Jellico va părăsi Mandrego? Tot ce făcuse până acum era în zadar?

— Dumneavoastră plecaţi la bordul iahtului lui Guido? întrebă ea.

— Pentru o mică croazieră de o săptămână.

Elissa gândi că poate să-şi acorde opt zile de repaos. Aşa va avea ocazia să profite de plăcerile plajei.

— Contaţi pe mine pentru supravegherea casei pe timpul absenţei dumneavoastră, făcu şeful poliţiei.

— Mulţumesc, Jose. Dar eu îl plătesc pe Benedict pentru asta.

— Acest tip nu-mi inspiră încredere...

Bradley ridică din umeri.

— Totul va fi pus sub cheie. Inclusiv, şi mai ales, barul... Benedict este probabil o brută şi un beţiv, dar nu un hoţ.

Guido se întoarse către Elissa.

— V-ar place să ne însoţiţi?

Luată prin surprindere, ea bâlbâi:

— Nu... nu se poate...

— De ce? Nu sunteţi în vacanţă?

Să petreci o săptămână în compania unei astfel de bande de idioţi? N-ar avea curajul niciodată. Această după-amiază deja i-a oferit o probă penibilă.

— Veniţi deci cu noi? insistă Bradley. Aşa vom avea tot timpul să ne cunoaştem mai bine.

Ea reuşi să-şi ascundă dezgustul.

— Voi fi încă la Mandrego când veţi reveni, îi promise ea.

Guido nu fu foarte încântat să-şi vadă invitaţia respinsă.

— Majoritatea fetelor nu scapă această ocazie. Iar dumneavoastră faceţi nazuri?

Elissa căută disperată un pretext. Şi inspiraţia îi veni brusc:

— Am să vă spun de ce, deşi aş fi preferat să nu ştiţi... Sufăr de rău de mare şi n-am găsit până acum nici un medicament care să mă vindece. Dacă v-aş însoţi aş fi tot timpul bolnavă. Ceea ce n-ar fi agreabil nici pentru mine, dar nici pentru dumneavoastră.

Guido surâse, deja înseninat.

— Îmi pare rău! Dar vă înţeleg...

— Este un handicap, credeţi-mă! suspină ea. Din cauza aceasta am fost nevoită să renunţ la multe croaziere minunate...

Bradley părea dezamăgit.

– Îndată ce mă voi întoarce, vă voi telefona.

– Am să vă sun eu, mai degrabă. Nu intenționez să stau toată ziua în hotel. Mă gândesc să-mi închiriez un apartament pentru a avea spațiu mai mare. Aș...

– Am o idee! exclamă Bradley. De ce nu v-ați instala în bungalowul rezervat invitaților? Este mic, este foarte simplu, însă locul o să vă placă. Îl pun bucuros la dispoziția dumneavoastră.

În alte condiții, Elissa ar fi refuzat imediat această ofertă. Dar acum avea o misiune de îndeplinit...

Jellico se ridică.

– Veniți... Am să vi-l arăt.

Deodată, un adolescent îmbrăcat doar în niște jeanși vechi tăiați gen bermude, apăru dintr-un tufiș. Agitând în aer o bâtă el se aruncă către Jellico.

– Nemernicule! Crezi că-mi poți cumpăra sora cu banii tăi?

– Miguel! strigă Marquita.

– Tu să taci! Ai adus dezonoarea în familia noastră!

– Nu, Miguel! protestă tânăra fată. N-am făcut nimic rău! Îți jur! Te implor, nu-l lovi!

Primarul și șeful poliției rămaseră împietriți.

Miguel ameninţa cu bâta sa în timp ce Bradley, foarte palid, încerca să se retragă cu braţele ridicate pentru a se feri.

— Eu am cel mai mare respect pentru sora dumneavoastră, îl asigură el cu o voce tremurândă.

— Mincinosule!

Pe măsură ce el avansa, Bradley se retrăgea.

— Când ţi-oi arde una peste faţă, o să-ţi treacă cheful să mai faci pe curtezanul! ameninţă Miguel.

— Dacă-l veţi lovi, veţi intra la închisoare, conchise şeful poliţiei fără să.facă vreun gest.

Adolescentul apucă mai bine, cu ambele mâini, reteveiul său.

— Nu-mi pasă! Cel puţin, voi salva onoarea surorii mele!

Bradley se întoarse către primar şi şeful poliţiei.

— Nu mai discutaţi cu el! Arestaţi-l! Toate bacşişurile pe care le-aţi primit, clovnilor, au fost ca să-mi faceţi servicii la nevoie.

Se poticni de o măsuţă joasă şi se întinse pe jos cât era de lung. Miguel se apropia ameninţător din ce în ce mai mult. Expresia lui Bradley exprima o groază fără margini.

Deodată îşi făcu apariţia Troy. Atunci, totul se petrecu foarte repede... Îl dezarmă pe băiat şi, fără să facă un efort deosebit, îi întoarse braţele la spate. Miguel se zbătu din toate puterile. Dar în zadar...

Bradley se ridică. Furia îi deformase trăsăturile.

— Vreau să-l aruncaţi într-o carceră! Unde să-l ţineţi tot restul vieţii!

— Dacă vă închipuiţi că aşa mă veţi împiedica să mă răzbun, vă înşelaţi! ţipă Miguel. Ne mai întâlnim noi!

— Taci ! urlă şeful poliţiei.

Bradley îl privi dispreţuitor.

— Vom avea tot timpul! Acum ocupaţi-vă de el! Apoi arătând cu degetul către primar. Şi dumneata, ajută-l! Voi doi, puneţi şi voi mâna! Haideţi, ştergeţi-o!

Cei doi bărbaţi îl urmară pe Troy la o distanţă respectabilă. Miguel continua să se zbată, însă şeful securităţii îl ţinea ca într-un pumn de fier. Apoi adolescentul încetă să se mai agite iar Troy începu să-i vorbească încet.

După ce dispărură toţi patru, France aplaudă zgomotos.

— Palpitant! Parcă a fost un film de aventuri!

— Şeful poliţiei n-a fost eficace, remarcă Guido.

— Nimeni nu s-a mişcat! exclamă Bradley. Nimeni! Îşi turnă un whisky. Mâinile îi tremurau.

— Putea să mă omoare, aici, sub ochii voştri. Iar voi n-aţi fi făcut un gest!

Marquita îşi freca mâinile.

— Îmi pare rău...

— Mai eşti încă aici? tună el, plin de furie. Afară!

— Nu vă necăjiţi, vă implor...

— Afară! N-ai auzit? Şi să nu te mai prind pe aici!

Cu ochii în lacrimi, capul plecat, umerii aduşi, cu un aer disperat, tânăra fată începu să se îndepărteze. Elissa vru s-o consoleze. Dar nu putea face nimic fără să trezească vreo bănuială... Şi în fond, nu era mai bine pentru Marquita să nu fie lăsată să intre la Las Floracitas?

— De ce ai alungat-o? întrebă Guido. Este o fată formidabilă... Exotică şi atrăgătoare...

Bradley înălţă din umeri.

— Regula numărul unu: a se evita fetişcanele care au fraţi. Apoi se strâmbă. Cel mai interesant este faptul că nici măcar nu am atins-o!

Guido părea că nu-l crede.

— Adevărat?

— Adevărat! Nici măcar un sărut... El suspină. Dacă nu se mai poate nici măcar să

te distrezi cu micuţele localnice, înseamnă că nu mai e nimic de făcut pe această insulă pierdută!

Zece minute mai târziu Troy se reîntoarse. Primarul şi şeful poliţiei îl acompaniau.

— Ce s-a mai întâmplat? bombăni Bradley.

— Ne-a scăpat printre degete, mărturisi ruşinat primarul.

— Aţi lăsat să vă scape un criminal? ţipă Bradley.

— Copilul ăla cu ciomagul? Un criminal? întrebă ironic Troy.

— N-ar fi ezitat să-mi crape capul!

Troy îl măsură din priviri fără să-şi ascundă disprețul.

— Dumneavoastră sunteţi mai mare şi mai puternic decât el. De ce să vă fie frică?

— Domnul Jellico a dat dovadă de mult curaj! întări primarul. Nu uitaţi că acest om era înarmat!

— Cu un ciomag! repetă Troy. Şi vă repet nu este un om, ci un puşti!

Furios, Bradley îşi încrucişă braţele pe piept.

— Vreţi, probabil, să-i dau şi o medalie pentru că m-a atacat?

Troy se forţă să-l calmeze.

— Miguel nu este periculos...

— De ce l-aţi lăsat să vă scape?

— Eu l-am predat șefului poliției. M-am gândit că el este capabil să-l stăpânească...

— S-a zbătut ca un tigru și a fugit atât de repede de credeai că-i un cerb, declară primarul.

Bradley își înălță privirea către cer.

— Poveștile voastre cu grădina zoologică mă plictisesc de moarte! Se supără. Dar ce căutați acum, aici? Ar fi trebuit să fiți în urmărirea fugarului!

Șeful poliției părea din ce în ce mai dezumflat.

— Am vrut să vă informăm, domnule...

— Bine, bine! Acum, că sunt la curent, mergeți și faceți-vă treaba!

Cei doi se îndepărtară iar Troy vru să-i urmeze. Însă Bradley îl reținu.

— Ție, Benedict, am două cuvinte să-ți spun! Cum a putut să pătrundă acest copil într-o proprietate pe care pretinzi că o păzești așa de bine?

— Probabil că a trecut în timp ce a fost oprit curentul...

— Asta nu-i o scuză! N-ai pus oameni de pază peste tot?

— Nu puteam să pun din zece în zece metri! Mi-ar fi trebuit o armată pentru asta...

— Mai angajează paznici. Nu contează cât cheltuiești pentru securitatea mea!

— Cum doriți.

Bradley își ascuți privirea.

– Ascultă-mă bine, Benedict! Eu nu voi uita acest incident! Nu uita că te-am adunat de pe drumuri. Și că pot să te arunc înapoi oricând!

Troy își afundă mâinile în buzunarele șortului său.

– Nu-mi place să mi se vorbească pe acest ton. Mai bine vă prezint demisia mea...

– Nu! exclamă deodată Bradley speriat. Viața mea este amenințată acum și am nevoie de tine. Mai mult ca oricând!

Cu un efort vizibil, reuși să se calmeze.

– Du-te și reia-ți munca... spuse el mai blând.

„Ce laș, ce fricos!“ gândi Elissa.

Troy făcuse aceasta dinadins. Iar Bradley acceptă totul fiindu-i teamă să nu rămână fără apărare...

După ce șeful cu paza plecă, Bradley strânse din dinți.

– M-am săturat să trăiesc aici!

– Câteva zile la bordul iahtului meu, și adio griji! spuse Guido cu bună dispoziție.

– Sper. Am senzația că mă aflu într-o închisoare la Las Floracitas!

Elissa surâse cu satisfacție. Deci toți banii, pe care Bradley Jellico îi escrocase de la oamenii cinstiți, nu-i aduceau fericirea.

Mimi, care dispăruse de mai mult timp, reveni deodată.

— Unde ai fost? întrebă Guido.

— Am descoperit un mic bungalow sub cocotieri, pe malul mării și m-am uitat la programul de la televizor...

France își ridică sprâncenele.

— Și ai intrat la niște necunoscuți?

— După părerea mea, cred că șeful cu securitatea locuiește acolo. Așa că, nu s-ar fi supărat prea tare, dacă m-ar fi găsit acolo!

Guido izbucni în râs.

— Noroc că Domnul Mușchi era ocupat în altă parte!

— Ai pierdut evenimentul zilei, spuse ironic France.

— Ah... povestește-mi-l!

Bradley își încruntă sprâncenele și France, foarte diplomată, se mulțumi să surâdă punându-și degetul la buze.

— Mai târziu...

— Benedict nu locuiește acolo, declară Jellico.

El se întoarse către Elissa.

— Este vorba de bungalow-ul de care v-am vorbit adineauri. Eu...

Sirenele începură să urle iar Troy veni alergând.

— Nu cumva să vă speriați! V-am prevenit mai devreme.

Liniștea se reinstală și șeful cu paza dădu din cap.

— Totul este acum în regulă.

— Pentru că tot ești aici, vrei s-o conduci pe Miss Loring să viziteze bungalowul pentru invitați? întrebă Bradley.

Troy o măsură din cap până-n picioare.

— Aveți de gând să vă instalați aici? o interogă el.

— Domnul Jellico a avut amabilitatea să-mi ofere ospitalitatea.

Ea-l privi cu un aer superior, în timp ce el nu încetă s-o dezaprobe.

— Sunteți destul de mare ca să vă dați seama de ceea ce faceți! îi aruncă el. Apoi, pe un ton mai domol, adăugă: Domnul Jellico, sunt sigur, că va face tot ce-i stă în putință pentru a face șederea dumneavoastră la Las Floracitas de neuitat!

Colecția *„ROMANTIC“*, vă propune să uitați pentru o clipă cotidianul. Ea vă oferă tandrețe, pasiune, seducție, vă antrenează într-o lume fermecată în care vă veți trăi visele și, vi se vor confirma cele mai luminoase speranțe.

CAPITOLUL III

Elissa ajunse la Las Floracitas a doua zi, după-amiază, la volanul mașinii sale închiriate. Își făcu bagajele pe îndelete, sperând astfel ca Bradley Jellico să fie deja plecat... O dată în viață, norocul îi surâdea. Un paznic îi spuse că iahtul lui Guido Borros plecase în jurul prânzului.

Drumul ce ducea către bungalow era foarte îngust, așa că ea fu obligată să-și lase mașina destul de departe. Se înhămă cu cele două valize și o porni pe jos.

De obicei își lua puține bagaje cu ea, dar de data aceasta, pentru a atrage atenția bărbatului pe care-l ura cel mai mult, ea își aduse o garderobă foarte elegantă.

Nici nu străbătu o sută de metri, că Troy o și ajunse.

— Lăsați-mă să vă ajut!

Ea nu protestă.

— Mulțumesc, murmură doar.

Troy era îmbrăcat doar într-un șort alb. Cu spatele lat, bronzat, cu picioarele lungi, musculoase și cu părul său negru, scurt semăna mai degrabă cu un zeu grec.

Fără nici un efort, el îi ridică valizele.

– Dar ce-aveți înăuntru? V-ați adus toată garderoba?

– Aproape! Vezi dumneata, adăugă ea pe un ton confidențial, îmi trebuie rochii pentru toate ocaziile...

El îi zâmbi batjocoritor.

– Dacă vă-nchipuiți că pe Jellico îl interesează toaletele dumneavoastră, vă înșelați! El preferă femeile în costumul Evei.

Elissa lăsă să-i scape un suspin.

– Ce-ar fi dacă am face pace? propuse ea. Dacă vă cer un armistițiu de două săptămâni vi se pare mult? Sper să nu fiu obligată să rămân mai mult de-atât...

– De ce ați venit la Mandrego? o întrebă el fără să încerce să-și ascundă curiozitatea. Care este, de fapt, scopul dumneavoastră?

Ea făcu o figură ca și cum n-ar fi înțeles despre ce este vorba, în timp ce el insistă:

– Că Jellico nu vă place, asta este evident. Cred că vă dați seama că nu sunt orb! E suficient să vă privească cineva ca să-și dea seama că nu vă simțiți în largul dumneavoastră în mijlocul acestei bande de secături.

O trecu un frison.

– Sunt toți respingători, unul mai mult decât altul, spuse ea.

— Atunci ce căutaţi la Las Floracitas? Ştiţi bine că Jellico nu valorează mai mult decât ceilalţi.

— Ba nu, el e diferit! protestă ea. Apoi se forţă să surâdă. Este un om curajos şi generos! Când i-am spus că sunt în căutarea unui apartament, imediat mi-a propus să mă mut în bungalowul său. Şi de ce n-aş fi acceptat? Mulţumită lui, voi face serioase economii...

— Nu mai sunteţi un copil. Ştiţi foarte bine ce aşteaptă Jellico în compensaţie!

— Nu vă faceţi griji pentru mine...

— Se vede că nu-l cunoaşteţi deloc! El îi întruchipează pe marchizul de Sade şi pe Machiavelli la un loc.

— V-am spus să nu vă faceţi griji pentru mine! repetă ea.

Fără să fie convins, îşi coborî privirea pe silueta firavă a tinerei femei şi oftă. Noroc că ajunseră la bungalow, astfel încât conversaţia lor luă sfârşit.

„Troy este prea viclean", gândi Elissa. „Trebuie să fiu atentă la ceea ce spun... Dacă ar ghici ce intenţii am cu Jellico, l-ar pune imediat în gardă."

Bungalowul, ascuns printre verdeaţă şi flori, se afla situat la malul mării. În afară de o sală de baie şi o bucătărie foarte bine utilată mai avea două încăperi principale: o cameră de zi şi un dormitor.

Troy se aplecă să examineze mai de-aproape mânerul uneia dintre valize.

— Nu mai ţine mult, constată el.

Elissa se lăsă în genunchi alături de el.

— Şi totuşi valiza asta e aproape nouă!

— Am să v-o repar imediat! Vreţi să vă uitaţi în dulapul din bucătărie? Poate găsiţi o şurubelniţă.

Când dădu să se ridice Elissa-şi pierdu echilibrul. Troy, dorind s-o ajute să se redreseze, ridică mâna — dar era prea târziu. Ea se prăbuşi cu greutate peste el, antrenându-l în căderea sa.

Câteva fracţiuni de secundă rămaseră unul în braţele celuilalt. Părul lung, auriu al Elissei acoperi faţa lui Troy... Acesta o privi mirat fără a fi în stare să facă vreun gest.

În acea clipă Elissa avu impresia că este atrasă de o forţă irezistibilă. Când buzele lor se atinseră nici prin gând nu-i trecu să protesteze. Cu o înflăcărare pe care nu şi-o cunoştea ea răspunse acestor sărutări. Corpul îi era străbătut de un foc puternic iar dorinţa o ardea ca o flacără vie.

Această clipă de nebunie nu dură însă mult. Imediat îşi reveni şi-l respinse pe Troy.

— Eşti nebun! exclamă ea, înroşindu-se.

— Draga mea, dar tu mi-ai căzut în braţe. Aş fi fost un bădăran dacă aş fi refuzat avansurile tale!

— M-am dezechilibrat! O știi la fel de bine ca și mine. Tu ești acela care ai profitat!

— Care om ar fi putut rezista?

O privi cu admirație.

— Haide, nu face o dramă pentru un mic sărut...

Un mic sărut! Elissa fremăta încă, toate simțurile fiindu-i răvășite. Pe când Troy nu părea deloc afectat...

— Lasă-mă, acum! aruncă ea pe un ton sec.

— Nu dorești să-ți repar valiza?

— Nu. Nu acum... Mai întâi trebuie să mă instalez.

El ridică din umeri cu nepăsare.

— Cum dorești...

Fără să mai insiste, Troy se îndepărtă. Rămasă singură, Elissa începu să-și desfacă geamantanele și să-și aranjeze lucrurile. Gesturile sale erau sacadate și crispate. Era furioasă contra ei însăși... De ce se înmuiase așa în brațele lui Troy? Era... de neînțeles.

După ce făcu puțină ordine în bungalow, își puse un costum de baie și ieși. La capătul plajei zări un debarcader unde erau ancorate o vedetă și un wind surf. Pentru ea nu avea nici un secret. Era destul de tentant! Desigur că nimeni nu-i va spune nimic dacă-l va împrumuta. Dar nu cumva se afla într-o proprietate particulară?

Fără să ezite prea mult, se urcă pe wind surf.

– Dar nu-i deloc ușor! exclamă ea.

Nu-și putu ține echilibrul și căzu de nenumărate ori în apă. Dar nu se dădu bătută și, după mai multe încercări fără rezultat, reuși în final să strunească pânza umflată de vânt.

Surful începu să alunece în larg. Într-un târziu, își dădu seama că forța vântului o dusese foarte departe de plajă. Atunci o cuprinse panica.

„Dacă acum cad, mă înec!“ își spuse ea. „Nu voi putea ajunge niciodată la Mandrego înotând. Trebuie neapărat să întorc.“

Dar cum? Trăgea de pânză cu toată puterea ei, forțându-se să lupte contra vântului. Din păcate, un wind surf nu se conducea ca un vapor! Înspăimântată din ce în ce mai tare, trebui să recunoască că habar n-avea de cum se face un viraj...

Inima-i bătea atât de puternic încât nici nu auzi motorul vedetei ce se apropia.

– Sări! ordonă Troy.

Fără să ezite se aruncă în valuri, încercând cu disperare, dar energic, să se agațe de colacul de salvare ce-i fusese aruncat. Fu urcată la bord, unde, epuizată, se prăbuși tremurând toată.

– Ești complet nebună! țipă el. Dacă nu te-aș fi văzut, ai fi dispărut fără să fi lăsat măcar vreo urmă!

Înțelegând că este într-o stare de șoc, o prinse între brațele sale și o legănă ca pe un bebeluș.

– E mai bine acum?... Ești în afara oricărui pericol.

Elissa se ghemui lângă el. În acel moment, el reprezenta pentru ea siguranța... Când vru s-o pună pe banchetă, ea se agăță disperată de gâtul lui. Continuă s-o mângâie până ce se mai calmă puțin. Apoi recuperă surful și porniră către mal.

După ce ancoră vedeta la debarcader, Troy o ridică pe Elissa în brațe, îndreptându-se cu pași mici către bungalow.

– Pot să merg, spuse ea cu o voce pierdută.

– Știu, declară el fără să-și încetinească mersul.

Prea epuizată pentru a mai protesta, lăsă să-i cadă capul pe umărul lui Troy și închise ochii. El o conduse direct în sala de baie.

– Acum să faci un duș fierbinte! ordonă el.

Dinții îi clănțăneau, în ciuda aerului cald.

– Astea sunt consecințele, explică el pe scurt.

Stătu sub duș mult timp. Se săpuni energic pentru a-și înlătura toate urmele de sare. Încet, încet începu să se simtă mai bine...

Când ieși din baie era frântă de oboseală, însă pielea ei își recăpătase strălucirea și culoarea. După ce se uscă împinse ușa dinspre cameră pentru a-și lua un halat. Dar, cu o exclamație sugrumată, rămase împietrită în prag. Troy se afla la mai puțin de un metru în fața ei... El păru de asemenea surprins, dar aceasta nu dură mult. Cu ochii sclipitori el contempla imaginea plăcută ce i se înfățișa.

– O nimfă... începu el.

Avansă un pas către tânăra femeie care-și reveni. Ea se întoarse brusc și fugi către baie încuindu-se.

– Puteai să-mi spui că ești acolo! țipă ea.

El începu să râdă.

– N-aveam de unde să ghicesc că îți place nudismul.

Devenind din nou serios, declară:

– N-am vrut să plec înainte de a mă convinge că ți-ai revenit complet.

– Nu era un motiv să te instalezi în camera mea! Îmi trebuia halatul și nu-mi închipuiam că ești acolo...

– Vrei să ți-l arunc?

– Da, te rog!

Elissa crăpă ușa și întinse o mână. Troy începu să râdă din nou în timp ce-i dădea capodul elegant din mătase bleu pe care-l găsise pe pat.

Inima-i bătea puternic în timp ce se îmbrăca. Simțea pentru acest om o puternică atracție fizică și îi era rușine s-o recunoască. Dar în afară de asta, ce aveau ei în comun? Nimic, din fericire...

În orice caz, scopul venirii ei la Mandrego era de a se răzbuna. Așa că nu era dispusă să rateze toată pregătirea intensă de șase luni, pentru un flirt oarecare.

Îl regăsi pe Troy în camera de zi.

— Ți-ai revenit din emoții? întrebă el.

— Da. Mulțumesc că mi-ai venit în ajutor.

Îi salvase totuși viața, lucru pe care nu trebuia să-l uite.

— De ce te-ai dus atât de departe? întrebă el. Nu ți-ai dat seama de pericol?

— Am plecat fără să mă gândesc. Noroc că m-ai zărit! O trecu un fior. Altfel, unde aș fi fost acum?

— Haide! Să nu ne mai gândim... Încearcă să te odihnești acum. Voi reveni diseară să-ți pregătesc cina.

— Nu, știi...

— Ba da! Și dacă nu te plictisesc, o să mâncăm împreună. Apoi căzu pe gânduri. Îmi place meseria mea... Dar în același timp

nu-mi place să fiu mereu singur. Mai ales când mănânc. Dar dacă compania mea te deranjează...

— Nu, nicidecum! exclamă ea. Dimpotrivă. Nici mie nu-mi place să cinez singură. Dar, voi prepara eu masa.

— Astă-seară, nu! Vei fi invitata mea. Apoi surâse. Ne-am înţeles! conchise el.

Elissa începu să se simtă mult mai liberă şi mult mai fericită. Că Troy îi plăcea, era incontestabil... Dar ce făcea un bărbat ca el pe această insulă pierdută?

Când Troy se întoarse la bungalow, era deja noapte de mult. Elissa dormea pe canapea. Un mic zgomot o trezi şi, în razele lunii zări o siluetă care-i păru gigantică. Lăsă să-i scape un sunet strangulat.

— Eu sunt! făcu Troy, şi se aşeză lângă ea. Te simţi mai bine?

— Mi-am revenit complet, mulţumesc... Şi am şi dormit, imaginează-ţi! Eu care nu dorm niciodată în timpul zilei.

— După toate aceste emoţii, nu trebuie să te surprindă.

Încet, în întuneric, Elissa începu să se îmbrace. Luna scălda camera într-o lumină argintie. În semiîntuneric, Troy îi părea mai viril, mai seducător decât oricând...

— Îţi este foame? întrebă el.

— Mor de foame!

El îi mângâie părul.

— Atunci mă duc să-pregătesc masa.

— Bună idee, spuse ea cu o voce nesigură.

— Am una mai bună...

Troy se înclină. Se apropie de Elissa, care înălțând brațele îi cuprinse gâtul puternic închizând ochii. Mângâierile lui, sărutările lui o făceau să tremure de dorință...

Încet, îi desfăcu cordonul halatului înlăturându-l în timp ce corpul perfect al tinerei femei i se dezvălui în toată frumusețea lui. Pielea sa părea de mătase în lumina lunii. Lui Troy i se opri respirația.

— Cât ești de frumoasă! șopti el în sfârșit cu o voce schimbată.

Îi atinse ușor sânii cu o mângâiere afectuoasă în timp ce ea se arcui lângă el.

— Te doresc ca un nebun, Elissa...

— Sunt a ta... bâlbâi ea.

Apoi își lăsă capul pe spate, oferindu-se în întregime.

— Pentru ceea ce-ai făcut pentru mine, aș vrea să-ți mulțumesc mai mult... murmură ea.

El rămase înmărmurit.

— Cum adică?

Troy își reveni brusc. Chipul său deveni dur, stupefiat de această schimbare de atitudine. Elissa întinse mâinile către el într-un gest rugător.

— Nu pleca...

El se ridică şi făcu lumină, în timp ce ea închise ochii, orbită de lumina prea puternică. Pentru moment tot farmecul se risipi. Deodată, jenată, ea-şi strânse halatul.

— Troy... nu te înţeleg!

— Aş vrea să mi te dăruieşti din dorinţă, din plăcere! Nicidecum din recunoştinţă...

— Dar...

Elissa se opri. Deci Troy credea că ea i se oferea ca mulţumire pentru că-i salvase viaţa.

Protestele murmurate i se citeau pe buze. Între ea şi Troy nimic nu era posibil... Înainte de toate ea trebuia să se gândească la scopul pentru care venise aici. Nimic altceva nu conta.

El îi surâse.

— Nu vreau să-ţi manifeşti mulţumirea în acest mod...

Ea îşi coborî privirea. Mulţumirea? Troy se înşela... El nu înţelesese că şi ea îl dorea la fel de mult precum şi el o dorea pe ea?

— Du-te să te îmbraci, sugeră el. În acest timp eu am să pregătesc ceva de mâncare.

Cu ochii măriţi, ea îl fixă.

— Vrei să spui că... că vom mânca împreună ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi?

— Dar nu s-a întâmplat nimic...

Un surâs şiret îi apăru pe buze.

— Din fericire, adăugă el.

Apoi se îndreptă către bucătărie luând cu el cele două pungi pline cu provizii, pe care le lăsase în prag.

Cu un gust amar și gâtul uscat, Elissa se ridică îndreptându-se către camera sa. Își puse un pantalon de mătase albă și o bluză largă din bumbac negru. Apoi își strânse părul la ceafă cu ajutorul unei eșarfe.

Când fu gata, merse la bucătărie alăturându-i-se lui Troy care pregătea masa cu o dexteritate și eficacitate uluitoare.

— Pot să te ajut? întrebă ea.

— Pune masa, dacă vrei. Dorești să mâncăm afară?

— Sigur că da!

Un sfert de oră mai târziu, el aducea languste la grătar, garnisite cu orez și stropite cu unt topit.

— Unde-ai găsit toate astea? se miră tânăra femeie. Ai făcut cumpărăturile în oraș?

— M-am aprovizionat de la bucătărie. Bucătarul îmi este prieten.

Ea începu să mănânce cu poftă.

— Excelentă...

După un moment de tăcere, ea îi puse o întrebare care-i stătea pe limbă.

— Cu cine iei masa de obicei? Cu Jellico sau...

— Cu servitorii.

Ea se indignă.

— Dar tu nu ești un servitor!

— Prefer să mănânc mai degrabă la bucătărie decât să mă așez în fața domnului de Las Floracitas! o asigură el sarcastic.

— Da, bineînțeles... murmură ea.

Urmă o liniște apăsătoare. Troy fu primul care o rupse:

— Pleacă înainte ca el să revină, Elissa!

— Încerci să te debarasezi de mine? spuse ea, forțându-se să glumească. Am crezut că am devenit prieteni...

— Suntem prieteni. Tocmai de aceea îți dau acest sfat.

El se înclină către ea, strângând din ochi.

— Spune-mi ce te atrage la acest bărbat! Banii lui?

Nu-i răspunse la această întrebare și cu un aer visător privea în jurul ei.

— Bungalow-ul acesta, marea, pomii... Ce loc minunat! Nu de multe ori ai norocul să fii invitat într-un asemenea paradis.

— Te va face să-i plătești totul.

Înroșindu-se deodată, încruntă sprâncenele.

— Dacă-ți închipui că voi cădea, în schimb, în brațele lui Jellico, te înșeli!

— Mă neliniștesc pentru tine...

— Ai dreptate. Dar eu știu ce trebuie să fac.

— Se vede că nu-l cunoşti pe Jellico! Aş putea să-ţi povestesc o mulţime de lucruri pe tema asta. Poveşti care or să te înspăimânte!

— În cazul acesta, tu de ce rămâi aici?

Chipul lui Troy deveni de nepătruns.

— Trebuie să muncesc undeva.

— Eu pot să-ţi găsesc o altă muncă. O muncă demnă de tine...

— Nici nu mă cunoşti. De ce-mi faci o astfel de ofertă?

— E frumos să-ţi ajuţi aproapele, dacă poţi...

— A! Vrei să faci fapte de binefacere! o ironiză el.

Redevenind serios, îi declară:

— Dacă continui să mai stai mult pe aici, tu vei fi aceea care vei avea nevoie de o mână de ajutor!

Elissa gândi că este mai prudent să schimbe subiectul de conversaţie.

— Vorbeşte-mi de tine, Troy! Unde te-ai născut?

El ezită o clipă apoi îi răspunse:

— Într-un mic orăşel din Michigan.

— Familia ta locuieşte în continuare acolo?

— Nu.

— Ai prieteni? Mai eşti în legătură cu ei?

— Încet, încet le-am pierdut urma... Vorbesc de prietenii mei din copilărie și cei pe care i-am cunoscut la universitate, precizează el.

Ea-și holbă ochii.

— Ai făcut universitatea?

— Nu sunt singurul... spuse el.

Elissa ridică vocea.

— Voiam să spun...

— Știu ce voiai să-mi spui, i-o tăie el, apoi se ridică. Hai să mergem să ne plimbăm!

Fără entuziasm, ea se ridică și începu să râdă.

— Dacă vrei, poți să-mi pui întrebări în timp ce mergem.

— N-aș vrea să fiu indiscretă...

Troy o luă de mână.

— Știu! repetă el.

Cu pași lenți, mergeau de-a lungul aleilor, într-un peisaj magnific parcă scos dintr-o vedere. Precum o perlă gigantică, luna strălucea pe cerul de catifea neagră unde sclipeau mii și mii de stele. Nu se auzea nici un zgomot, doar freamătul palmierilor și murmurul mării.

Niciodată Elissa nu se simțise atât de destinsă, atât de mulțumită. Simțea că nimic rău nu putea să i se întâmple alături de Troy...

— Cât e de frumos! rupse ea tăcerea.

— Da... Oamenii nu sunt prea bogaţi la Mandrego, dar sunt fericiţi. Mai mult, erau şi mai fericiţi înainte de venirea lui Jellico!

Elissa îşi aminti incidentul de la vilă.

— Marquita mi-a spus că-l cunoşti pe fratele ei, declară ea. Ea pare atât de finuţă... E curios că Miguel e atât de violent.

— Miguel nu e deloc violent! Dar furia te poate scoate câteodată din sărite... Strânse din pumni. Şi iată-l acum condamnat nevinovat!

— Dacă n-ai fi venit la timp, ar fi putut să-l omoare pe Bradley.

— Crezi? Cred că s-ar fi mulţumit doar să-l ciomăgească puţin.

— Tu eşti acela care l-ai lăsat să scape. Nu-i aşa...?

— Eu? Ce idee! Eu, dimpotrivă, l-am dat pe mâna poliţiei.

Ea îşi amintea foarte bine că-l văzuse pe Troy vorbindu-i în şoaptă, la ureche, băiatului. Ar fi fost destul de dificil pentru Miguel să scape din mâinile lui Troy, dacă acesta ar fi decis altfel...

Elissa oftă.

— Cel puţin, a reuşit s-o scape pe soră-sa din ghearele lui Bradley!

— Sper!

— Ah! N-ai văzut când Bradley a alungat-o pe Marquita, ordonând ca niciodată să nu mai pună piciorul la Las Floracitas!

Săraca! Era disperată... Ar fi putut să-i vorbească mai cu menajamente.

– Cu menajamente? Dar de la cine aştepţi aşa ceva? De la el? Ah! Se vede că nu-l cunoşti deloc.

Ea nu mai răspunse. Prefera să evite o nouă discuţie despre Jellico.

– Mulţumesc pentru masă. Eşti un adevărat maestru bucătar!

– N-ai să mă părăseşti flatându-mă cu un mic compliment, draga mea! Să nu crezi că nu-ţi va veni şi ţie rândul să treci la bucătărie! Îi sărută uşor buzele. Dar mai avem o săptămână înaintea noastră... Mâine te invit la un restaurant. O să mâncăm paella – o mâncare spaniolă.

– N-am mâncat niciodată. Dar voi încerca.

Din moment ce Troy o ţinea atât de tandru de umeri, ea era gata să meargă oriunde cu el şi să facă orice...

CAPITOLUL IV

A doua zi, dimineaţa, Elissa se trezi mai târziu ca oricând. Doar era în vacanţă.

Tocmai îşi bea cafeaua când afară apăru Troy. Puţin jenată, îşi strânse repede cordonul halatului. Deoarece bungalow-ul se afla într-un loc izolat iar ea nu avusese timp să se obişnuiască, nu se aşteptă să primească vreo vizită.

O licărire strălucea în ochii lui Troy şi ea se înroşi puternic. Oare-şi amintea el — ca şi Elissa, de altfel, în acel moment — că ea purta acelaşi halat de mătase bleu ca şi aseară?

— Pot să-ţi ofer o ceaşcă de ceai? propuse ea.

— Nu, mulţumesc. Am luat deja micul dejun. În general, mă trezesc foarte devreme dimineaţa, declară el deja în retragere.

— Atunci te rog să iei loc.

El se aşeză în faţa ei.

— Tu continuă-ţi treaba! Vom pleca atunci când vei fi gata.

— Unde mergem? se miră ea.

– Să facem turul insulei. Dacă asta te interesează cât de cât...

– Dar astăzi nu lucraţi?

– Nu este nimic de păzit când stăpânul locurilor nu este acasă. Totul este sub cheie... Apoi izbucni în râs. Atât banul cât şi celelalte!

Ea-l privi printre genele lăsate. Troy un alcoolic? Nu-i prea venea să creadă... Fizic, el avea alura unui sportiv, nicidecum a unui beţivan. Şi în timpul cinei – în doi – abia au băut o jumătate de sticlă de vin. Poate i se întâmpla asta doar din când în când?

– Te tentează să facem turul insulei cu maşina? insistă el.

– Desigur...

– Nu uita că avem la dispoziţia noastră o săptămână întreagă, îi reaminti el.

Elissa surâse.

– Atât zilele cât şi serile?

– Ţi-e teamă să ai încredere în mine?

– Tu eşti acela care trebuie să ai încredere în mine, îi replică ea.

– M-ar mira!

Ea luă totul ca un compliment şi dintr-odată simţi o căldură în suflet.

– Lasă-mă, te rog, o jumătate de oră să mă pregătesc, îi ceru ea.

După ce făcu un duş îşi puse o rochie de plajă galbenă aprins. La această rochie, cu spatele uşor decoltat, nu-şi mai puse sutien.

Dar sânii ei mici, rotunzi și drepți se puteau dispensa fără probleme de acest accesoriu. Își completă ținuta cu sandale — de asemenea galbene —, apoi se machie ușor: puțin rimel pentru a-și scoate în evidență genele lungi și o tentă de ruj de buze. La sfârșit, își pulverizează puțină apă de toaletă.

Troy nu se mișcase când ea reveni în fața bungalow-ului.

— Fantastic! exclamă el. Tocmai mă întrebam cum ți-ar sta în rochie...

— Să mergem cu mașina mea! propuse Elissa.

— Nu, măcar o dată, să mergem cu una de mare clasă.

— Vrei să împrumuți Rolls-ul lui Jellico?

El se strâmbă.

— Rolls-ul? E mașină de babalâc. Ce-ai zice de un Ferrari?

— Dar Bradley ar fi de acord?

— Asta, draga mea, nu te privește. Este treaba mea.

Insula era, în realitate, mult mai mare decât i se păruse din avion. Un drum făcea înconjurul acesteia luând toate formele curbelor care urmăreau plaja. De-a lungul mai multor kilometri se întindeau câmpuri cultivate după care urmă o adevărată junglă. Când ajunseră pe coastă fură îmbătați de parfumul florilor de ananas și al florilor de trestie de zahăr pe care briza îl aducea.

– Oh! Cocotierii ăştia! exclamă Elissa.

– Dar ce, nu sunt şi în California?

– Mai mult palmieri... Dar nu au nuci de cocos ca aici.

Văzând tufele de cocotieri de pe plajă, ea întrebă:

– Crezi că aş putea lua un fruct?

– Este suficient să te apleci.

Oprind maşina, el alese unul.

– Acesta este copt... Dar ce vrei să faci cu el?

– Să-l mănânc, evident!

– Dar este foarte greu să-l desfaci, te previn!

Ea îi adresă un surâs încântător.

– Contam pe tine pentru a-l despica în două.

– Şi ce-aş primi în schimb?

– O jumătate de nucă de cocos.

Izbucni în râs şi luând-o de talie o strânse lângă el. Apoi, urcându-se în maşină plecară mai departe. Dar, după puţin timp, Troy se opri din nou. De această dată însă erau pe creasta unei faleze.

– Peisajul ăsta-mi place la nebunie, exclamă el.

Era un golfuleţ cu nisip alb scăldat de apele turcoaz ale lagunei. Puteai crede că niciodată nimeni nu pusese piciorul în acel loc de paradis. Dar cum să ajungi acolo?

Recifurile făceau imposibil accesul cu vaporul, iar faleza abruptă împiedica orice tentativă de a coborî cu piciorul.

— Ce păcat că nu putem să mergem acolo! regretă ea.

— Există o scăriţă... El surâse. O potecă secretă pe care o ţinem ascunsă de curiozitatea turiştilor.

— Şi nu vei face nici o excepţie pentru mine? Să înoţi în golfuleţul ăsta, este un vis... Vai, ce regret că nu mi-am adus costumul de baie!

— Dar nu eşti obligată să ţi-l pui. În paradis, fie el şi terestru, nu e nevoie de costum de baie!

Elissa încruntă sprâncenele.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton sec. Întotdeauna îmi pun un costum. Evident, fac excepţie la duş.

El se puse pe râs.

— Credeam că nu există nici un fel de inhibiţie în meseria ta.

— Poate, actriţele.

— Dar tu nu eşti actriţă?

Ea tresări.

— A... Da, bineînţeles! Dar inhibarea dispare în faţa aparatului de filmat... bâigui ea. Atunci, e... e altceva.

Elissa se încurca în propriile-i minciuni din ce în ce mai mult. Foarte ruşinată, se îndreptă către maşină.

— Plecăm? Aș vrea să continuăm excursia...

El o urmă instalându-se la volan. Dar după ce plecară el reluă subiectul.

— Anturajul din cinema este cu totul artificial...

— Vorbești așa pentru că nu-l cunoști. În realitate aici găsești oameni de tot felul. Ca peste tot, dealtfel...

— Da?! făcu el sceptic.

Ea-și mușcă buzele.

— E preferabil să lucrezi într-un studio cu prietenii, decât să asiguri securitatea unui om pe care-l urăști!

El îi aruncă o privire rapidă. Expresia lui trăda mirarea.

— De partea cui ești exact, Elissa?

— De ce? Trebuie să aleg?

El dădu din cap.

— Aș vrea să știu ce pui la cale...

Conversația luă o întorsătură periculoasă, astfel că tânăra femeie se văzu obligată să reînceapă pe un ton mai dulce:

— Tu ești acela plin de mistere.

Pupilele lui Troy se întunecară.

— De ce spui asta?

— Pentru că dai impresia de a nu avea nici un trecut. Ca și cum existența ta ar fi început ieri.

— Femeilor le plac bărbații misterioși...

— În final, ai reușit să mă provoci, admise ea.

Cine era, de fapt, Troy Benedict? Ce făcea el la Mandrego? Cu părul în vânt, bronzat de soarele tropicelor, la volanul mașinii sale roșii, Ferrari, avea aerul unui play-boy... Și deși purta niște jeanși vechi și mergea în picioarele goale pe plajă, prezența și autoritatea sa se impuneau.

— Dacă răspund la întrebările tale, răspunzi și tu la ale mele? întrebă el.

Ea tergiversă o clipă.

— Desigur, făcu ea, în sfârșit.

Mica sa ezitare o trădă iar Troy avu un râs ironic.

— Adevărul, și numai adevărul? Cred, mai degrabă, că o să-mi spui numai minciuni...

El îi luă mâna și-i sărută vârful degetelor.

— Hai să profităm de clipele astea... Și să încercăm să nu ne mai gândim la trecut.

— Bună idee!

— Oricum, numai viitorul contează!

Viitorul... viitorul *lui*. La toate aceste idei de răzbunare, Elissa nu se mai gândise demult. Nu putea să-și permită să trăiască normal până nu-și lua revanșa asupra lui Jellico. Și cu atât mai mult să viseze...

Troy o mângâie pe gât.

— De ce te-ai întristat așa, deodată...

Ea se forță să râdă.

– Nu sunt tristă. Preocupările mele sunt atât de prozaice: mi-e foame! N-am mâncat nimic la micul dejun, doar am băut o cafea.

– Ajungem într-un sat. Cu puţin noroc, poate găsim un restaurant.

Dar satul părea a fi o mică aşezare compusă din vreo douăzeci de case. Un câine bătrân dormea la soare întins în faţa unei cuşti dărăpănate, în timp ce câţiva pui alergau cotcodăcind în faţa maşinii.

– Cred că nu putem mânca aici! constată Troy.

– Mă duc să-mi cumpăr un pachet de cartofi prăjiţi, făcu Elissa, zărind o baracă, deschisă în bătaia vântului, unde se vindeau produse de băcănie.

Troy o urmă.

– Mai bine să cumpărăm nişte brânză, pâine şi mango, sugeră el.

Apoi plecară imediat. De această dată ajunseră în plină pădure virgină. Câteva raze de soare pătrundeau cu dificultate prin micile crăpături dintre arborii giganţi şi tufele dese.

– Unde mergem? se nelinişti Elissa.

– Cunosc un luminiş ideal pentru a face un picnic...

Cinci minute mai târziu ajunseră lângă o fântână din care apa cădea în cascade pe rocile alunecoase, cu o muzică cristalină.

Orhidee de nuanțe extraordinare împodobeau copacii înalți cu trunchiurile acoperite de liane și mușchi.

– Ce loc minunat!

Mâncară pe marginea apei în timp ce păsărelele ciripeau iar fluturii colorați zburau în jurul lor.

– Niciodată o masă așa de simplă nu mi-a părut atât de delicioasă, constată tânăra femeie.

Troy culese o orhidee, de un galben foarte deschis, cu mijlocul în degrade, pe care i-o prinse Elissei în păr.

– Ești tare frumoasă... murmură el. Și încet, îi mângâie obrazul. Atât de frumoasă...

Inima Elissei bătea să-i spargă pieptul. În acest decor de vis avea impresia că, deodată, au devenit primul om și, respectiv, prima femeie din lume. Adam și Eva...

Troy se înclină. Chipurile lor erau la câțiva centimetri unul de altul. Foarte tulburată, Elissa își ținu respirația. Dacă în acest moment ar cuprinde-o în brațe, n-ar fi capabilă să se opună...

Dar el se ridică și propuse deodată:

– Ești gata de plecare? Căci mai avem un drum lung de făcut!

Își urmară plimbarea și, abia spre seară, la apusul soarelui, reveniră acasă. Troy se îndreptă către port. Pescarii își sortau peștii

pe fundalul orizontului ruginiu unde soarele dispărea lent în mare.

– Ca într-o vedere, comentă Elissa.

– Trebuie să vii aici în momentul când bărcile sosesc în port, încărcate de peşte... Ce animaţie este atunci!

Parcă Ferrari-ul la începutul unui debarcader, apoi opri motorul şi deschise portiera.

– Mă întorc imediat.

– Pot să vin cu tine?

– Dacă vrei, spuse el după o imperceptibilă ezitare.

Ea îl însoţi pe chei. Troy mergea cu paşi mari răspunzând cu un surâs sau cu un semn din mână pescarilor care-l salutau. În urma lor se auzeau râsete şi glume. Se părea că Troy are mulţi prieteni... astfel că Elissa se îndepărtă. Lăsându-l pe Troy să trăncănească se duse să se plimbe pe malul cheiului.

– Elissa!

Surprinsă, ea se întoarse şi o zări pe Marquita pe un vapor de pescuit. Tânăra fată sări pe ponton şi veni către ea. Cu părul ei lung, negru, strâns într-o singură coadă care-i ajungea până la mijloc, abia părea să aibă cincisprezece ani.

– Îţi aminteşti de mine? se nelinişti ea timidă.

– Desigur. Sunt încântată să te revăd, Marquita. Elissa îi adresă un surâs plin de căldură. Este al tău vaporul acesta?

— Nu, este al unui prieten: Tomaso Sanchez. Marquita își înghiți saliva înainte de a întreba: Stai tot la hotel?

— Nu. Domnul Jellico mi-a pus la dispoziție un bungalow la Las Floracitas.

Marquita își coborî privirea.

— Îmi pare...

Dar i se păru mai înțelept să nu continue. Însă Elissa nu putu să suporte s-o vadă suferind.

— Nu este nimic între Bradley și mine, o asigură ea.

O mică speranță străluci în pupilele întunecate ale Marquitei.

— În acest caz, accepți să-i vorbești despre mine? Spune-i că habar n-aveam de intențiile lui Miguel...

— Dar n-am nici o influență asupra lui Bradley! Abia îl cunosc!

— Mă mai dorește?

— Nu știu nimic. Nu l-am văzut de alaltăieri. În acest moment nu este la Las Floracitas. A plecat în croazieră cu prietenii săi...

Troy tocmai li se alătură când Tomaso Sanchez, prietenul Marquitei, le strigă de pe vaporul său. Era un băiat de vreo douăzeci de ani cu ochi mari negri și cu un surâs comunicativ.

— Totul merge bine? îl întrebă Troy.

Chipul lui Tomaso se umbri.

— Încerc, răspunse el fără prea mult entuziasm.

— Curaj!

— Când o să vii cu mine la pescuit, Troy?

— Într-una din zilele astea. Dar nu în această săptămână, căci sunt foarte ocupat.

Tânărului îi reapăru zâmbetul. Făcându-le cu mâna dispăru în cabină. Troy și Elissa se pregătiră să plece, când Marquita îi opri:

— Aşteptaţi! Când se reîntoarece Bradley?

Troy ridică din sprâncene.

— Uită-l pe acest om, Marquita! Nu face doi bani...

— N-aveţi dreptate să-l judecaţi aşa de rău, protestă ea. Săracu Bradley! N-a avut noroc în viaţă!

— Da, săracul! Plânge-l! ironiză Troy. Apoi își încrucișă brațele. Nu-ţi dai seama că o să-l condamne pe fratele tău la maximum de pedeapsă, dacă-l găsește? ţipă el cu exasperare.

— Tocmai de aceea vreau să-l văd și să-l rog să-l ierte pe Miguel...

— Încă nu ai înţeles cu ce fel de om ai de-a face?

— Toţi sunteţi contra lui! exclamă ea cu disperare.

— Asta ar trebui să te facă să-ţi deschizi ochii, i-o întoarse Troy.

Marquita se îndepărtă dezamăgită, în liniște. Se îndrăgostise de un om care exista numai în imaginația sa. Toate avertizările nu foloseau la nimic, ba mai mult, îi întăreau sentimentele. După părerea ei, Jellico era un neînțeles pe care toată lumea îl persecuta fără ca el să aibă vreo vină.

Elissa încercă să-i explice toate acestea lui Troy în timp ce se îndreptau către mașină.

— Dacă ar fi după mine, i-aș da câteva la fund acestei mici descreierate! bombăni el. Se enervă din nou. Ce găsiți toate la tipul ăsta?

— Unde l-a cunoscut Marquita pe Bradley?

— Tatăl ei repară și vinde vapoare. De la el a cumpărat Jellico vedeta. A avut ocazia s-o vadă pe Marquita în acea clipă... și gata!

— Marquita este superbă!

— Dar de o naivitate incredibilă... El strânse din dinți. Ar trebui să-i demonstrez că...

Cum el lăsă fraza neterminată, Elissa insistă:

— Ce anume?

— O! Nimic... Este inutil s-o fac și mai nefericită.

— Să sperăm că-l va uita repede pe Jellico. Și că Tomaso va ști s-o consoleze...

— Și eu sper la fel.

– Cred că am ghicit de ce ai mers în port... Ca să te interesezi de Miguel!

– Dar...

– Ce mai face? A găsit o ascunzătoare sigură?

– Dar nu știu nimic.

Deci ea nu-i inspira atâta încredere încât să-i facă confidențe. Sincer vorbind, nici măcar n-o deranja că impresia pe care i-o făcuse nu era prea bună. Ținând cont de aparențe, Troy își imagina că ea încerca să-l seducă pe Jellico ca să-i sustragă cât mai mulți bani.

– Ce-ai zice dacă am cina acum? sugeră Troy.

– De ce nu?

– Atunci, hai să mergem pe jos... Restaurantul se află la doi pași.

Era un loc simplu, fără nici o pretenție. Câteva mese acoperite cu fețe de masă în carouri își așteptau clienții. Nu exista o carte de meniuri. Doar pe o tablă se aflau scrise cu creta felurile de mâncare.

– Aici se prepară, paella, mâncarea de care mi-ai vorbit? întrebă Elissa.

– Da. Dar nu trebuie să te lași influențată...

– Voi fi încântată s-o gust.

Troy comandă paella pentru amândoi. Li se aduse un platou enorm unde orezul cu şofran garnisise diferite feluri de peşte, languste şi creveţi imenşi.

— Delicios! exclamă Elissa după ce gustă. Dacă ar exista un astfel de restaurant la Los Angeles, cred că proprietarul ar deveni milionar.

— Cred că şi la Washington la fel...

— Ai trăit la Washington?

În loc să-i răspundă la întrebare, îi puse el alta:

— Ce părere ai de vin?

Ea bău un gât de vin alb rece.

— Excelent...

De ce Troy era atât de evaziv? Avea oare ceva de ascuns? Sau poate el încerca să uite amintirile neplăcute?

— Mâine seară am să te invit să mâncăm la Taverna Sirenei, promise el. Sper să-ţi placă... Există o mică orchestră şi se poate dansa.

Atâta timp cât nu voia să vorbească despre el, la ce bun să mă invite?

— *Taverna Sirenei?* Da, o includem în program... spuse pe un ton degajat.

Continuară să clevetească de toate şi de nimic, evitând cu grijă subiectele periculoase: Jellico, Miguel şi, respectiv, trecutul lor...

Era încă devreme când se întoarseră la Las Floracitas. Troy ţinu s-o acompanieze pe Elissa până la bungalow.

— Cum să-ţi mulţumesc? întrebă ea. Sunt cu adevărat încântată de această zi.

— Şi eu, de asemenea!

— Pot să-ţi ofer un ultim pahar? propuse ea.

El ezită.

— Trebuie să merg să văd dacă nu au fost cumva probleme în timpul absenţei mele.

— A, desigur, uitasem de serviciul tău, murmură ea, forţându-se să-şi ascundă decepţia.

— Pe când interesul meu este să nu uit! El surâse. Dar avem o săptămână la dispoziţie!

— Dacă n-o să te plictiseşti de mine înainte!

O trase lângă el şi o privi în ochi.

— Care bărbat ar putea să se plictisească de tine?

— Într-o săptămână?

— O săptămână, o lună, un an...

El o sărută uşor fără ca ea să opună vreo rezistenţă. Aşteptase acea clipă toată ziua... Răspunse sărutărilor lui Troy cu un elan profund, provenit din toată fiinţa ei. Toate simţurile i se treziră trăind intens acele momente când fiecare fibră a corpului ei vibra.

– Ah! Troy... făcu ea oftând când el îi atinse ușor sânii.

El își ridică capul și șopti:

– Numai destinul a vrut să ne întâlnim în astfel de împrejurări!

Ea se ghemui lângă el strângându-l în brațe cu toată puterea.

– Să nu ne mai gândim la altceva! exclamă el. Să nu ne mai pese decât de noi... La dracu' cu Jellico!

Din nou buzele lor se întâlniră într-un sărut care devenea din ce în ce mai pasionat. Dar în acest timp încet, încet, pe nesimțite, cuvintele lui Troy pătrundeau până în creierul Elissei.

Jellico! Cum ar fi putut să-l uite? Venise la Mandrego tocmai pentru el. Și în loc să-și pună în aplicare planul, se lăsa abandonată mângâierilor lui Troy.

Acesta din urmă îi ghici imediat reținerea.

– Ce s-a întâmplat, Elissa?

Ea încercă să se elibereze.

– Lasă-mă, te rog!

El o privi mirat.

– De ce? Ce ți-am făcut?

– Mă mai și întrebi?

El o prinse de umeri și o scuturâ.

– E prea târziu să dai înapoi, Elissa!

– Haide, Troy...

— Spune-mi ce se petrece? În mai puţin de o secundă, ţi-ai schimbat atitudinea. Nu înţeleg de ce şi consider că am dreptul la o explicaţie.

Aplecându-şi privirea, ea îşi fixa vârful sandalelor.

— Ne-am pierdut amândoi capul... făcu ea cu efort. Dar în realitate, nici tu şi nici eu nu vrem să ne lăsăm antrenaţi în această idilă.

Cum el se îndepărta în liniște, ea insistă:

— Recunoaște, Troy! Că nici tu nu vrei complicaţii în viaţa ta în acest moment.

— Dar tu?

— Nici eu nu vreau.

El se apropie și-i mângâie părul cu gingășie.

— Ce păcat!

Spre ușurarea tinerei femei, el nu mai insistă.

— Nimic nu e perfect în această lume! spuse el în concluzie, scăpând un oftat.

— Așa este...

Troy o sărută ușor pe obraz și se îndepărtă câţiva paşi.

Atunci... pe mâine, Elissa!

Ea îl privi cu neîncredere.

— Pe mâine? Cu toate că...?

— De ce nu? Ai uitat că această săptămână ne aparţine?

— Și după aceea...

El o întrerupse.

— Ascultă-mă bine, Elissa! Ce e mai important în lume decât prietenia? În afară de iubire, bineînţeles... Noi doi ne înţelegem de minune, această zi excepţională a demonstrat-o. Atunci de ce să nu ne revedem?

Era convenabil acest lucru? Tocmai voia să refuze dar când îşi ridică privirea către Troy şi-l văzu în lumina lunii în toată frumuseţea lui, nu mai avu curajul...

— Nu este atât de... de simplu, se bâlbâi ea. Când suntem împreună avem tendinţa să... să ne pierdem capul.

El surâse iar ea îşi simţea inima bătându-i în piept ca o nebună.

— Ei bine, vom încerca să fim mai lucizi! promise el.

În colecția *„El și EA“* veți regăsi forța emoțiilor, farmecul peisajelor, diversitatea situațiilor pe care viața, universul de neuitat al întâlnirii dragostei...

CAPITOLUL V

În zilele care urmară, Troy și Elissa nu se despărțiră practic.

Își petreceau timpul scăldându-se în piscină sau în apa mării, făcând ski nautic, hoinărind prin oraș, cumpărând din piață o mulțime de bibelouri... Seara se reîntâlneau pentru a mânca împreună în bungalow, sau ieșeau la restaurant.

Amândoi făceau eforturi pentru a înfrunta atracția puternică unul față de celălalt. Era destul de dificil! În special când dansau un tango lent — exact ca în acea clipă!...

Puțin amețiți de pasiunea dansului, se îndreptau către masa lor. Mușcându-și buzele, Troy rupse tăcerea:

— Nu a fost o idee prea grozavă...

Elissa își înghiți saliva.

— Poate că nu. Am face mai bine dacă ne-am dedica unor activități fizice.

El ridică mirat o sprânceană și se înroși.

— Știi foarte bine ce vreau să spun! exclamă ea.

– Desigur că știu, o asigură el mângâindu-i mâna. Vorbești de exerciții fizice... Crezi c-avem nevoie să ne consumăm surplusul de energie! Ce-ai zice de o scufundare subacvatică mâine?

– De acord! Există în oraș un loc unde putem închiria echipamentul necesar?

– Este inutil. Avem tot ce ne trebuie la Las Floracitas.

– Bradley face scufundări? întrebă ea mirată.

– Mă faci să râd! Echipamentele aparțineau vechiului proprietar, dar Bradley le-a cumpărat cu restul domeniului.

De obicei evitau să vorbească despre Jellico. Dar acum, pomenindu-i numele, Elissa se simți deodată rece. Omul pe care-l ura cel mai mult în lume trebuia să se reîntoarcă în curând...

Își impuse să se relaxeze. Săptămâna încă nu se terminase!

– Am o idee! exclamă Troy. Ce-ai zice dacă am merge la picnic mâine în micul golfuleț pe care ți l-am arătat zilele trecute? Locul este ideal pentru scufundări submarine.

Ea-i surâse.

– Dacă crezi că sunt în stare să mă scufund în golfuleț, înseamnă că nu mă consideri o simplă turistă.

El izbucni în râs.

— Ai trecut toate testele cu ochii închiși.

Privirile lor se întâlniră iar ea își simți inima în piept ca o mică bombă gata să explodeze. Apoi o cuprinse tristețea... Care ar fi reacția lui Troy dacă i-ar cunoaște intențiile? Și-ar fi dorit să poată să-i vorbească cinstit! Din păcate, era imposibil!

Elissa pregătea sandvișurile, în timp ce Troy aduse o sticlă de vin și fructe exotice culese chiar de el: mango, papaya și ananas.

După ce-și parcă mașina într-un refugiu al drumului, el o conduse pe tânăra femeie pe o cărare ascunsă ingenios.

— Cum ai descoperit-o? întrebă, mai mult pentru sine, ea.

— Nimic nu este imposibil... Cu jumătate de voce, ca și cum ar fi spus-o pentru el, adăugă: Când cineva își dorește foarte mult un lucru, reușește să-l obțină.

— Crezi? făcu ea cu un aer de neîncredere.

— Am crezut până când un eveniment recent m-a făcut să-mi revizuiesc teoriile.

— Ai noroc! Ți-ai păstrat iluziile mult mai mult timp decât marea majoritate a oamenilor, murmură ea cu amărăciune în glas.

Elissa făcu deodată ca rochia să-i alunece pe picioare și apăru în bikini.

— Cu ce începem? întrebă ea forțându-se să afișeze un aer de bună dispoziție. Cu picnicul sau scufundarea?

— Tu decizi.

— Marea este mult prea atrăgătoare. Să mergem să facem baie.

După ce și-au pus costumele de scufundare, ei se îndreptară drept către recifurile care adăposteau pești de culori minunate. Razele soarelui traversau apa transparentă. Elissa nu putea să nu admire coralii, algele care unduiau în mișcarea curentului, toată această floră și faună marină...

Întorcându-se pe plajă se dezbrăcară de echipamentele subacvatice și se așezară la masă. Cu o poftă nebună de mâncare, au devorat totul după care s-au întins unul lângă altul.

Elissa ațipi. Când redeschise ochii întâlni privirea lui Troy. Stând așezat pe un cot, o contempla pe Elissa cu un aer grav.

Ea se ridică și, cu o mișcare bruscă a capului, își aruncă părul pe spate.

— N-ai dormit? întrebă ea.

— Nu mi-a fost somn.

— Puteai să găsești ceva mult mai interesant de făcut decât să mă privești. Mă simt groaznic!

Deschizându-și sacul de plajă, scoase o perie și încercă cu neîndemânare să-și descurce părul.

— Lasă-mă să te ajut! spuse Troy. Tu nu ai răbdare.

El începu să-i perie părul cu autoritate. Fără a opune vreo rezistenţă, ea-şi lăsă părul în grija lui. Cu abilitate, Troy reuşi să separe şuviţele dezordonate. Apoi el îi frecţionă gâtul şi umerii. Acest masaj avu asupra ei un efect deconectant şi, cu un oftat de plăcere, îşi închise ochii.

Când o cuprinse de după gât, ea protestă uşor, de formă.

— Vai Troy...

— Sirena mea, murmură el. Sirena mea minunată...

Părul tinerei femei alunecă pe pieptul bronzat al lui Troy, precum un snop de grâu auriu.

— Noi doi trebuie să rămânem la relaţia de prieteni, îi reaminti ea cu voce joasă. Nimic mai mult...

— Ştiu! Am crezut că voi reuşi să păstrez distanţa... Apoi îmbrăţişând-o uşor: Dar mi-e imposibil... Nu pot să nu mă gândesc la tine, Elissa. Zi şi noapte. Mă înnebuneşti!

Buzele lor se reîntâlniră uitând de tot ceea ce îi înconjoară. Nimic nu mai exista în lume decât ei doi şi dorinţa nebună care-i atrăgea unul către altul.

Deodată se auzi nişte râsete şi chiote. Un mic vapor de croazieră trecea în larg. Pasagerii îi zărise şi le făceau semne cu mâna.

Teribil de jenată, Elissa își îndreptă partea de sus a costumului de baie. Troy o îmbrățișă în continuare.

– Ne reîntoarcem?

– Nici nu mai știu unde ne aflăm! oftă ea.

– Să ai încredere în mine, îngerul meu...

El o îmbrățișă din nou.

– Vei fi a mea! pretinse el. Îmi ești predestinată! Deoarece suntem făcuți unul pentru altul... Iar acum am ajuns la un punct de unde nu ne mai putem reîntoarce.

Se întoarseră la Las Floracitas fără să schimbe vreun cuvânt. Din când în când Troy mângâia mâna tinerei femei. Ea se mulțumea să-i surâdă... Știa că el avea dreptate: ajunseseră la un punct de unde nu se mai puteau reîntoarce.

Rolls-Royce-ul era garat în fața casei din marmură roșie și, deodată intrând în alertă, Troy își încruntă sprâncenele.

Jellico apăru imediat în pragul casei.

– În sfârșit, iată că v-ați întors! exclamă el. Ei bine! Nu e prea devreme? Unde ați fost?

Privirea lui Troy deveni de nepătruns.

– Reîntoarcerea dumneavoastră nu a fost prevăzută pentru astăzi, declară el în sfârșit.

– Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă! spuse Jellico pe un ton sarcastic.

Troy îşi fixă privirea fără să clintească.

— Cred că aţi găsit totul în ordine.

— Sper să fie bine! bombăni Jellico.

Nu părea să-l fi impresionat deloc pe şeful pazei şi aceasta îl făcea vizibil nervos.

După ce-şi petrecuse mai toată ziua în al şaptelea cer, Elissa coborî brutal pe pământ. La un moment dat credea că totul este posibil, dar realitatea reveni cu duritate. Dacă ea venise la Mandrego, n-o făcuse pentru a se lăsa antrenată într-un flirt, ci pentru a se răzbuna pe un escroc.

Ea se decise în sfârşit să iasă din maşină.

— Bradley! Ce surpriză minunată, exclamă ea. Sunt atât de încântată să vă revăd... Singurătatea începuse să mă apese.

— Nu cred! o ironiză Jellico. Şi întorcându-se către Troy, el adăugă pe un ton acid: Dimpotrivă, am impresia că nu v-au lipsit distracţiile!

— Domnul Benedict a avut amabilitatea să-mi arate insula.

El ridică din umeri.

— Eu am spus că nu e mare lucru de văzut aici!

Elissa evită să-l privească pe Troy, dar era conştientă că dezaprobarea sa era admisă tacit de amândoi.

— Nu, nu-i cine ştie ce de văzut! aprobă Jellico. Poate veţi înţelege acum de ce mă simt prizonier aici! Am fost fericit să pot să fug pentru câteva zile...

— Credeam că aţi făcut o croazieră magnifică la bordul acelui iaht splendid!

— A fost destul de reuşită, admise el. Totul a fost bine până în clipa când Mimi a alunecat pe punte şi şi-a rupt încheietura mâinii. A urmat o întreagă poveste pentru o fractură de nimica toată! Puteai să crezi că şi-a rupt, cel puţin, gâtul... De fapt ar fi fost preferabil, poate aşa am fi avut mai multă linişte! Pentru că aşa a ţinut morţiş ca Guido s-o ducă neapărat cu avionul la Miami. Şi astfel, croaziera s-a terminat mai devreme decât era prevăzut...

Troy luă coşul în care fuseseră alimentele pentru picnic.

— Merg să-l duc la bungalow... Tu vii, Elissa?

— Lasă-l! făcu ea cu nerăbdare. Îl duc eu. Ai face mai bine dacă te-ai duce să aranjezi echipamentele de scufundare.

Ea se apropie de Jellico.

— Ne-am permis să vă împrumutăm echipamentele. Sper că nu v-aţi supărat.

— Am lăsat cheia de la garaj la tine, insistă Troy. Trebuie să mergem împreună!

— N-are rost! Bungalow-ul nu este încuiat.

Elissa nu voia să fie singură cu Troy. După tot ce se întâmplase în după-amiaza aceea în golfuleţ, nu exista nici o îndoială în ce priveşte intenţia acestuia. Chiar şi ea îşi pierduse capul în acea zi. Dar reîntoarcerea neprevăzută a lui Jellico punea totul într-o perspectivă nouă. Cum a putut ea să uite — chiar şi pentru o clipă — misiunea pe care o avea de îndeplinit?

— Poţi să pleci! îi ordonă Jellico lui Troy. Ce mai aştepţi?

Şeful pazei surâse cu răceală.

— În timpul absenţei dumneavoastră m-am dezobişnuit să mai primesc comenzi, aruncă el.

— Obraznicul! bombăni Bradley.

— Povestiţi-mi cum a fost plimbarea! îl rugă Elissa. Aţi fost la Saint-Thomas?

Ea îl bombardase cu întrebări căutând să fie cât mai veselă. În tot acest timp continuară să discute afară... Oare de ce nu-i propunea el să intre?

— Mor de sete! oftă ea. Vreţi să veniţi cu mine? Am să vă ofer ceva de băut...

— Nu pot să mă mişc de aici: aştept un telefon important.

— Atunci, poate mai târziu? Între timp am să fac un duş...

Îşi ridică fusta dezgolindu-şi picioarele lungi, bronzate.

— Vedeţi! Sunt plină de nisip!

O licărire sclipi în ochii lui Jellico.

— Ce ar fi să mâncăm împreună? sugeră el.

— Ce idee grozavă!

— Vă voi aștepta începând cu ora nouăsprezece... Apoi pe o voce mai dură: În doi poate vom reuși să înlăturăm plictiseala!

Elissa se îndrepta către bungalow. I se părea că inima-i cântărește tone... Cu toate acestea, trebuia să se simtă mulțumită: planul său se punea în mișcare!

Troy o aștepta iar Elissa avu o tresărire când îi recunoscu silueta înaltă în fața ușii de la intrare.

— Ți-am admirat mult spectacolul! o ironiză el. Ți-ai jucat rolul minunat... Mica îndărătnică în fața prințului ei șarmant!

— Am fost politicoasă, și nimic mai mult, pretinse ea.

— I-ai povestit că te-ai plictisit de moarte fără el?

— N-am spus asta!

— Poate nu chiar așa, dar i-ai spus-o de așa manieră încât să-i dai această impresie. Troy își încrucișă mâinile la piept. De ce nu i-ai spus în clar că noi doi am devenit prieteni?

Ea îi evită privirea.

— Am petrecut o săptămână nemaipomenită.... Dar a fost vorba doar de o parantеză în viața ta ca și în a mea.

El o prinse de umeri şi o zgâlţâi fără blândeţe.

— A, da! O mică paranteză, pur şi simplu! Până la venirea lui Jellico, iar acum îţi scoţi ghearele de căutătoare de aur?

Ea oftă.

— N-ai cum să mă înţelegi...

— Nu? Ei bine, atunci explică-mi! Cine ştie? Poate aş putea să te ajut.

Ce n-ar fi dat ea să poată să i se destăinuiască! Dar Troy reprezenta un pericol pentru realizarea în bune condiţii a planului ei. Dacă acum se producea ruptura între ei, putea să se concentreze pentru atingerea scopului final.

— Bradley mă place, declară ea. Şi nimic mai mult.

— De ce nu recunoşti că banii te interesează!?

— Ba da.

De această dată ea era sinceră...

— Acum înţeleg de ce m-ai ţinut la distanţă! Tu nu dai nimic gratis! îi aruncă el, insultând-o voit.

Troy avea atâta ură în priviri încât, devenind foarte palidă, se retrase speriată câţiva paşi.

— Te consideri rănit în amorul propriu! murmură ea. Dar asta nu-ţi dă dreptul să spui orice... Se opri puţin, după care continuă: Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie în aceas-

tă lungă săptămână de aşteptare... Dar tu ştiai foarte bine că odată cu reîntoarcerea lui Bradley, relaţiiile noastre vor lua sfârşit.

– Chiar nu simţi nimic pentru mine? Mincinoaso! Astăzi după-amiză, în golfuleţ, puteam să facem dragoste fără nici un protest din partea ta.

– Niciodată n-aş fi acceptat!

El reluă:

– Minţi! Şi am să ţi-o demonstrez...

Elissa se luptă cu toată puterea, dar el o cuprinse strâns în braţe.

Buzele lui îi sărutară tâmplele apoi coborâră de-a lungul gâtului şi se opriră sărutând tandru umflătura sânilor. În acelaşi timp, o mângâia cu abilitate. Elissa nu întârzie să se abandoneze în braţele puternice ale lui Troy, în timp ce inima-i bătea să-i spargă pieptul. Ea nu mai era decât aşteptare şi dorinţă.

– Oh! Troy...

– Spune! îi ordonă el.

– Vreau să fiu a ta...

Deodată Troy deveni de gheaţă. Surprinsă, Elissa îşi ridică pleoapele. Ochii i se umbrira în timp ce el o privea fără să scoată un cuvânt. Apoi un surâs îi strâmbă buzele senzuale.

– Ai văzut! triumfă el.

Umilită începu să tremure, atât de emoţie cât şi de nervi.

— Pleacă de aici imediat! ordonă ea.

Bătând nervos din picior, strigă:

— Pleacă, n-auzi!? repetă în culmea furiei. Şi să nu te mai prind pe aici!

Cum el nici nu se clintea, Elissa fugi şi se închise în camera ei. După ce trase obloanele se aruncă pe pat şi se ghemui cu picioarele la gură. Tremura din toate încheieturile dar nu-i curse nici o lacrimă.

Cât timp stătuse aşa? Nu putea să-şi dea seama. Dar îndată ce-şi reveni, forţându-se să-l uite pe Troy, îşi luă desuurile şi începu să se pregătească pentru seara aceea.

Jellico îşi aştepta invitata pe terasă. El o măsură cu admiraţie din cap până-n picioare. Elissa arăta minunat. Se machiase cu mai multă grijă decât de obicei şi îmbrăcase o rochie din dantelă, cu bretele, foarte mulată pe corp.

Ochii „bancherului" se opriră pe pieptul Elissei, generos decoltat.

— Sunteţi fermecătoare...

Îi sărută mâna în timp ce ea se forţă să surâdă.

— Cunoaşteţi manierele rafinate... Femeilor le place să fie tratate ca nişte prinţese.

— Dar în acest loc pierdut, nu prea am ocazia să mă comport ca un om galant! suspină el.

Un servitor le aduse cockteilul cu șampanie.

– Știu că este greu să compari Mandrego cu Saint-Tropez sau Palm Beach, făcu Elissa. Dar și aici se pot găsi o mulțime de lucruri de făcut.

– De exemplu, ce?

– Ski nautic, scufundări subacvatice...

Jellico părea hipnotizat de picioarele ei.

– Sunteți sportivă? se miră el. Păreți atât de delicată...

– Aparențele înșeală!

– Eu sper că nu! exclamă el pe un ton plin de subînțelesuri. Trebuie să știți să profitați de posibilitățile care vi se oferă! îi spuse el făcându-i cu ochiul vulgar.

– Este exact ceea ce fac! Se temu să nu fie greșit înțeleasă. Bravo! Atunci mergem să facem scufundări subacvatice mâine?

– Mâine este o altă zi! Să ne gândim mai degrabă la seara noastră... și la noaptea aceasta.

Ea strânse din dinți. Se cam săturase să continue acest joc. De ce să nu atace mai direct?

– Veți regreta că nu m-ați însoțit dacă mă voi întoarce cu o comoară!

– O comoară?

– Marea a înghițit bogățiile fabuloase!

El făcu un gest plictisit.

— Oh! Căutătorii de epave nu sunt decât niște visători!

— Vasul *Atocha* nu este un miraj! Se pare că s-au găsit la bordul ei cufere pline cu smaralde.

— Șansele ca să găsești o altă *Atocha* sunt minime.

— Ce pesimist sunteți! Sub apă există comori imense. Dar dacă nimeni nu-și dă osteneala să le găsească, rămân acolo.

— Este ca și cum ai căuta acul în carul cu fân! Ar trebui o armată de scufundători care să încadreze insulele Caraibe și să descopere — poate — un vas ca *Atocha*.

— Dar dacă cineva...

Majordomul apăru.

— Cina este servită, domnule.

Bradley se ridică și o prinse pe Elissa de mână.

— Am comandat languste à la Newburg. Deși avem crustacee bune aici!

Sosirea majordomului puse capăt discuției, iar Elissa își putea ascunde cu greu dezamăgirea. Foarte rar în viața ei se simți atât de frustrată!

Fără poftă, ea degusta cupele cu caviar servite înaintea felului principal. Languste-le erau delicioase, dar Elissa n-a prea făcut față. Ea nu înceta să se întrebe cum ar fi putut să-l facă pe Jellico să fie interesat de căutarea epavelor.

— Nu beţi un pic? o întrebă el. Acest cabernet este din anul cel mai bun...

Ea se îndură să guste o gură.

— De fapt, este un vin excelent. Dar eu beau foarte puţin...

— Ce greşeală! Asta ajută la relaxare...

— Mie, mai degrabă, îmi face somn!

El miji ochii.

— Nu ne lipsesc paturile de aici... Dacă doriţi să vă odihniţi, nu ezitaţi să mi-o spuneţi!

— Sunteţi o gazdă plină de tact! exclamă ea. Vă gândiţi într-adevăr la toate... Mai întâi trebuie să vă mulţumesc că mi-aţi pus la dispoziţie bungalow-ul.

— Nu este un loc prea luxos pentru o tânără de clasa dumneavoastră!

— Mă simt foarte bine, îl asigură ea.

— Cred că vă simţiţi prea singură în timpul nopţii...

— Nicidecum! Mă culc devreme pentru că mă trezesc dimineaţa în zori.

— Oribil!

Deoarece ea nu ajunsese la nici un rezultat în acestă seară, se gândea să continuie ofensiva a doua zi.

— Aţi văzut vreodată răsăritul? se arătă ea foarte entuziasmată. Nu? Ce păcat! Este absolut extraordinar... Trebuie să privim împreună acest spectacol unic! Vreţi să vă

telefonez mâine dimineaţă ca să vă trezesc? Vom merge pe plajă, iar apoi vom face câte o baie în mare.

Chipul lui Jellico se înăspri.

— Nu suntem pe aceeaşi lungime de undă, draga mea! îngâna el.

Elissa clipi repede din pleoape.

— Oh, făcu ea cu un aer decepţionat. Credeam că sunteţi amator de noi experienţe...

El păru din nou interesat.

— De noi experienţe? Puteţi să-mi explicaţi mai pe larg ceea ce aveţi în cap?

Ea îi zâmbi cu subînţeles.

— Este micul meu secret... Nu vreau să vă vorbesc înainte! Asta va strica totul.

Totul fusese spus cu mare grijă şi făcu în aşa fel încât să încheie onorabil serata. Tot timpul avusese impresia că se plimbă pe un teren minat...

Jellico insistă s-o conducă până la bungalow. Conştientă de acest pericol, încercă să-şi ia rămas bun în prag.

— Mulţumesc pentru această seară minunată...

— N-a fost decât un început!

Apoi, fără un cuvânt, o trase de mână în salon.

— Este deja târziu, protestă Elissa. Şi sunt obosită...

El îşi aruncă sacoul pe un fotoliu.

– Eu nu sunt obosit!

– Noapte bună, Bradley! Pe mâine!

– S-a înţeles! Mâine vom intra în jocul dumitale... Dar în această seară am să vă învăţ un altul, draga mea!

Jellico o cuprinse de talie. Ea încercă să-l respingă însă el era mult mai puternic...

– Încetează! ţipă ea. Deodată i se făcu greaţă. Lasă-mă, Bradley!

– Hai, iubito! Nu te mai maimuţări... Ştii la fel de bine ca şi mine cum trebuie să încheiem ziua.

Ea se forţă să-şi păstreze calmul.

– Îmi placi mult, Bradley. Dar nu e bine să mergi prea repede...

– Dacă-ţi închipui că ai să te retragi aşa după ce m-ai provocat toată seara!... Nimeni nu scapă de Bradley Jellico, draga mea. Ai să înveţi asta la rândul tău.

– Dar, te rog, lasă-mă!

El se mulţumi să rânjească.

– Bradley... imploră ea.

Începu s-o cuprindă panica. El continua s-o strângă către el cu forţă.

– Haide, porumbiţo, fără figuri!

– Ascultă...

El îi tăie vorba.

– Ce te maimuţăreşti atâta? Ştiai foarte bine ce doresc de la tine când ţi-am propus să te instalezi aici!

– Ba deloc!

El îi aruncă o ocheadă vulgară.

– Doar nu te-ai născut ieri! Cunoşti viaţa!

– M-am gândit că... că eşti un bărbat generos, se bâlbâi ea.

– Dar eu sunt foarte generos! o asigură el.

Apoi o aruncă pe canapea iar el căzu cu greutate peste ea

– Lasă-mă! urlă ea. Eşti un... un...

– Aşa! Apără-te! Prefer femeile care rezistă...

Uşa camerei se deschise brusc şi apăru Troy.

– Dumneavoastră aţi făcut gălăgie? Ce se întâmplă aici?

Pentru clipele de neliniște, de oboseală, de tristețe, pentru momentele când totul este mohorât și pare fără speranță, nimic mai potrivit decât înseninarea pe care o aduc romanele colecțiilor ***„EL și EA“*** și ***„ROMANTIC“*** care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viață.

CAPITOLUL VI

— Dar ce se întâmplă? repetă Troy.

Părea că tocmai se sculase din pat. Cu bustul gol, cu părul ciufulit, avea pe el doar un șort din bumbac.

Rușinat, Jellico se ridică și privi la șeful pazei sale cu ochii holbați.

— Benedict! Ce cauți tu aici?

Troy zâmbi pe jumătate.

— Este evident, nu-i așa?

Mirarea lui Bradley fu înlocuită de o furie necontrolabilă.

— Nu! Cred că nu înțeleg!

Cu pumnii strânși, el se întoarse către Elissa.

— Micuță târfă!

Troy înaintă amenințător.

— Controlați-vă cuvintele!

Dar Jellico nu-i dădu nici o atenție. Toată furia sa era îndreptată acum contra Elissei.

— Înțeleg de ce încerci să te debarasezi de mine! Nu voiai să-l găsesc pe Benedict în camera ta! Știai că te așteaptă și...

— Nu! țipă ea. Nu-i adevărat! Habar n-aveam că...

Troy interveni.

— Lasă-mă pe mine să lămuresc situaţia, draga mea.. Şi adresându-se lui Jellico: Dumneavoastră eraţi absent... Elissa se simţea singură. Şi iată!...

Proprietarul de la Las Floracitas păli de furie şi cu greu se controlă.

— Eu nu te plătesc pentru... pentru ca să-ţi pierzi timpul cu invitaţii mei!

— Acest timp l-am luat din orele mele libere, replică Troy cu nevinovăţie.

Stupefiată, Elissa se îndepărtă fără să scoată un cuvânt. În acest timp, Bradley fulgera în continuare.

— Ar trebui să te dau afară cu un picior în fund! Cum am putut să fiu atât de fraier încât să acord încrederea mea unui amărât ca tine?

— Da? exclamă Troy cu ironie. Mi-aţi acordat încrederea dumneavoastră? Închipuiţi-vă că nici măcar nu mi-am dat seama...

— Acum, gata! S-a terminat cu râsul! Ascultaţi-mă bine, amândoi...

— Bradley... începu Elissa pe un ton rugător.

— Tu să nu scoţi un cuvânt! îi aruncă el.

Jellico nu mai putu să se stăpânească şi, înfuriat la maximum, începu să debiteze o mulţime de înjurături şi de obscenităţi.

— Elissa, du-te în camera ta, îi spuse Troy tinerei femei.

— Cine dă ordine aici? tună Jellico.

Troy nu se lăsă impresionat.

— Puteți să vă descărcați nervii asupra mea, dacă doriți. Dar lăsați-o pe Elissa în afara acestor discuții!

— Tu nu ți-ai dat seama că ei nu-i pasă nici de tine? Nici nu-ți imaginezi câte avansuri mi-a făcut ca să mă întărâte! Voia să avem experiențe noi. Experiențe palpitante...

— Dacă ea a consimțit, de ce ați avut nevoie să recurgeți la forță?

— Ce idee...

— Am văzut și am auzit.

Jellico înălță din umeri.

— După ce m-a ispitit toată seara, dintr-odată a început să dea înapoi. Mie nu-mi plac femeile care se joacă cu focul și am vrut să-i dau o lecție. Te pomenești că tu n-ai fi făcut la fel în locul meu?

— Nu.

— Tu ești un generos! spuse batjocoritor Bradley.

Încetul cu încetul, își regăsi stăpânirea de sine.

— Oricum, nu mai am nevoie de ea acum! O să mă plătească ca să o ating și n-am s-o fac nici măcar cu penseta. Păstrează-ți-o!

Disperarea o sufoca pe Elissa. Deci totul se terminase... După ce a fost obligată să suporte atâtea ore compania acestei ființe oribile, să fie totul în zadar? Planul său construit cu grijă să se fărâme ca un castel de nisip!

— E timpul să-mi fac valizele și voi pleca, spuse ea cu o voce abia perceptibilă.

Troy o privi cu neliniște.

— În acest caz, plec și eu! declară el pe un ton hotărât.

Jellico se alarmă imediat.

— Haideți, haideți! Este inutil să dramatizăm... N-am vrut să mă ambalez. Dacă voi doi vă înțelegeți bine, și de ce nu, atunci ea poate să rămână.

— Nu, ea va pleca! i-o tăie Troy.

Privirea mirată a tinerei femei trecea de la unul la altul. Instinctul îi spunea să fugă cu toată viteza din Las Floracitas. Dar obsesia răzbunării se dovedi a fi mai puternică. Dacă-i mai rămânea o speranță — chiar infimă — ca să-și atingă scopul, ea trebuia s-o urmeze.

— Bradley s-a arătat foarte înțelegător, murmură ea. În acest caz, n-am nici un motiv să plec.

În mod voit, ea evită privirea lui Troy, căruia nu-i venea să creadă.

— O! Eu sunt un înger de bunătate! spuse Jellico sarcastic.

Reuşi să-şi ascundă neliniştea sub un surâs perfid.

— Ei bine... Noapte bună, îndrăgostiţilor!

Ameninţându-l pe Troy cu degetul, adăugă:

— O dată trec cu vederea. Dar nu mă împinge prea departe! Mâine dimineaţă, la prima oră, vin să te văd la lucru.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Ai auzit?! ţipă Jellico, enervat.

Deodată se văzu abandonat de către şeful pazei sale.

— Nu vă îngrijoraţi, răspunse în sfârşit Troy. Voi fi acolo.

— Ai tot interesul!

Apoi el dispăru trântind uşa violent. Elissa explodă:

— Cum ţi-a trecut prin cap să procedezi astfel?

— Dar ce-am făcut? se miră el.

— Ah! Te rog nu mai face pe nevinovatul! Când mă gândesc că ai lăsat să se creadă că erai ascuns în camera mea! Şi că ai venit, pe jumătate îmbrăcat, ca şi cum... ca şi cum...

Ea se opri, incapabilă să-şi găsească cuvintele.

— Voiai să-l las să te violeze? o întrebă Troy, pe un ton rece.

— Te rog, nu deturna conversaţia! De ce l-ai făcut să creadă că tu şi cu mine...

El își încrucișă brațele.

– Am crezut că așa te voi salva. Iar tu, în loc să-mi mulțumești, te superi mai tare...

– Îți datorez o anumită recunoștință, admise ea șoptind ușor cu vârful buzelor, dar nu era nevoie să faci o asemenea regie...

Troy o acoperi cu o privire. Rochia decoltată din dantelă albă nu ascundea prea mult din curbele corpului ei voluptuos...

– Mă întreb de ce-mi complic viața pentru o fată ca tine, mormăi el. Jellico are dreptate: nu ești decât o femeie care te joci cu focul! Apoi continuă cu un aer cinic. Prea multe provocări... și nimic până la urmă! Acest mic joc l-ai jucat și cu el, și cu mine. Dar lui Jellico nu-i place să piardă; asta ți-a scăpat în calcul. Dacă eu nu eram acolo...

– Da, poți să fii mândru de tine! exclamă ea cu amărăciune.

– Ai intenția să rămâi la Las Floracitas?

– Da.

Privirea lui debordă de reproșuri.

– Deci banii înseamnă mult pentru tine?

– Da.

El nu păru convins.

– Povestea ta nu prea este credibilă!... Ești atât de naivă încât să-ți imaginezi că Jellico ți-ar oferi maldăre de dolari fără ca tu să-i dai nimic în schimb?

— Tu te înșeli asupra scopului demersurilor mele. Eu vreau să-i propun o afacere...

— O afacere? repetă el cu cinism. Da, văd că ești în ținută de lucru...

Învinsă, Elissa se lăsă să cadă pe canapea.

— Sunt de acord că am trișat ca să pătrund aici. Căderea cu bicicleta a fost voită. Și am cumpărat această garderobă elegantă cu un singur scop: de a-i atrage atenția lui Bradley. Dacă n-aș fi arătat sexy, îți închipui că m-ar fi invitat la Las Floracitas?

— De ce nu i-ai pomenit imediat, sau măcar o dată, afacerea pe care o vrei?

— Nu este atât de simplu!

Liniștită, ea-și examina unghiile lungi pilite cu grijă.

— Este foarte circumspect și îmi era frică să nu mă trimită la plimbare dacă-i făceam pur și simplu o propunere comercială...

— Și ce vinzi? Acțiuni pe statuia Libertății?

Ea ridică din umeri.

— Tranzacția pe care vreau să i-o propun este mult mai serioasă.

— Spune-o atunci!

— Sunt în posesia unei hârtii vechi care indică locul exact unde s-a scufundat un vas plin cu comori. Având în vedere faptul că eu n-am nici un ban pentru a face aceste

cercetări costisitoare, sunt gata să vând prețiosul document celui care oferă mai mult...

Chipul lui Troy exprima un scepticism total.

– Vezi, tu... începu ea. Tu nu mă crezi... Și probabil că nici Bradley nu m-a crezut dacă a avut acea reacție. Iată de ce sunt pe punctul de a pleca.

– Este grotesc! o întrerupse el. Dacă-ți imaginezi că Jellico va cădea în fund, te-nșeli amarnic!

– Dar am harta.

– Căutătorii de comori... o ironiză el. Dar sunt povești pentru copii, Elissa! Este timpul să crești!

– Am să-ți arăt ce am. Probabil că după aceea n-ai să mai râzi...

Se duse să aducă un pergament foarte vechi și doi galbeni și o cupă.

– Ei, ce zici de astea? exclamă ea triumfătoare.

Troy le examină îndelung. Apoi îi spuse dând din cap:

– O să ai multă, multă bătaie de cap cu astea. Sunt prea bine făcute...

– De ce nu mă crezi? Toată lumea știe că marea Caraibelor este un adevărat cimitir de epave... Amintește-ți de *Atocha!*

– *Atocha* ți-a dat ideea această nebună?

Ea oftă.

— Speram să mă ajuţi să-l conving pe Jellico că vom face o afacere în aur...

— Cu sau fără ajutorul meu, n-ai nici o speranţă. Se vede că nu-l cunoşti pe Jellico! Este foarte prevăzător.

— Cel puţin, promite-mi că n-ai să joci contra mea!

— Pentru că intenţionez să rămâi, în ciuda celor întâmplate astăzi?

— De ce nu? Nu mai risc nimic acum, din moment ce mă consideră... în sfârşit... prietena ta.

Troy strânse din buze. Se săturase să continue discuţia.

— Deci, tu vrei să-i faci pe toţi să creadă că noi trăim împreună! se răsti el. În schimb, nu faci altceva decât să mă însoţeşti la plimbare! Da, nu eşti altceva decât o provocatoare!

El se apropia ameninţător, în timp ce ea se retrăgea.

— Troy! ţipă ea, cu disperare. Fii rezonabil... Să nu faci ceva care să regreţi apoi.

El râse batjocoritor.

— Crezi că voi regreta?

Ea se mai îndepărtă puţin.

— Te laşi purtat de nervi...

O împinse cu brutalitate, făcând-o să se aşeze.

— Nu-mi place ca cineva să se folosească de mine!

Deşi Elissa tremura din tot corpul, îi făcu faţă cu curaj.

— Tu eşti acela care i-ai sugerat lui Bradley că noi suntem foarte apropiaţi, îi reaminti ea. Şi acum te superi pentru că vreau să intru în jocul tău? Îţi lipseşte logica...

Iritarea lui Troy înlocui puţin câte puţin mirarea.

— Unde vrei, de fapt, să ajungi? Nu te înţeleg... Dacă ai avea cât de cât dreptate, ţi-ai face imediat bagajele!

— N-am de gând să plec atât timp cât îmi rămâne o speranţă pentru atingerea scopului meu, făcu ea cu convingere.

Troy o lăsă brusc.

— Asta va fi dificil!

Apoi adăugă:

— Cu atât mai mult cu cât ţi-ai pierdut orice şansă de a-l convinge pe Bradley.

Istovită, îşi lăsă capul să cadă. Deodată nu mai putu să se abţină şi izbucni în plâns.

— Noroc! îi ură Troy. Vei avea nevoie... Şi să nu mai contezi pe mine că-ţi voi veni în ajutor. Începând din această clipă, vei fi singură.

— Întotdeauna am ştiut că trebuie să lupt singură, declară ea cu o voce cam nesigură.

Troy o privi cu un aer deconcertat. Ea părea cu adevărat vulnerabilă în acea clipă...

– Ce vrea să însemne toată povestea asta, Elissa? întrebă pe un ton mai dulce. De ce te avânți într-o asemenea aventură? Ai nevoie de bani? Există mijloace mult mai simple pentru a-i procura...

– Care? Aș vrea să le știu și eu! făcu ea pe un ton de apărare, dar care suna fals.

– Ai probleme? insistă el. Destăinuie-mi-te mie! Ce zici? Poate aș putea să te ajut...

Ea încercă să evite continuarea discuției.

– Ți-am spus deja tot.

– În afară de adevăr.

– La ce bun? Tu m-ai judecat deja... După tine sunt o femeie ușoară, gata să fac orice în schimbul unui pumn de dolari...

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Începu să-și piardă stăpânirea de sine.

Troy o cuprinse între brațele sale și o legăna tandru în timp ce îi mângâia părul cu gingășie. Incapabilă de a-și păstra cumpătul, Elissa izbucni într-un plâns cu sughițuri.

El așteptă să se calmeze puțin pentru a o face să se așeze pe canapea.

– Povestește-mi tot, draga mea, o îndemnă el luând loc alături de ea. După aceea ai să te simți mai bine.

Prea epuizată de acea zi bogată în evenimente, tânăra femeie era incapabilă de a lupta în continuare. Ea se ghemui în brațele lui Troy și-și închise ochii.

— Nu știu... nu știu ce m-a apucat, șopti ea. De obicei, nu plâng niciodată!

— Din când în când asta face bine.

— E adevărat...

Deodată deveni conștientă de apropierea lui Troy. El o mai îmbrățișa încă atunci când își dădu seama că în rochia aceea mulată pe corp se simțea ca și goală...

Obrajii îi deveniră roșii și se redresă imediat.

— Te simți mai bine? o întrebă el.

— Da, mulțumesc.

Ea îi evită privirea.

— Acum explică-mi tot, insistă el.

Un oftat puternic umflă pieptul Elissei. Știa că n-are nici o șansă să mai țină secretul față de Troy. Și întrucât nu suporta să fie judecată greșit, consideră că a venit timpul să se destăinuie...

— Ai ghicit: n-am jucat cinstit.

El își aplecă capul.

— Și-ți închipuiai că Jellico ar fi intrat în jocul tău și ți-ar fi căzut în capcană?

— Am cupa și galbenii care demonstrează veridicitatea poveștii mele. Și, după tot ce s-a povestit în ziar în legătură cu *Atocha,* aceasta pare a fi adevărată...

— Și cu cât vrei să-i vinzi harta?

— Cinci sute de mii de dolari.

El fluieră.

— Ei bine, te arunci cam sus! De ce nu un milion, dacă tot îi ceri? Așa n-o să mai fie nevoie să lucrezi vreodată!

Elissa se făcu că nu observă sarcasmul lui.

— Nu intenționez să păstrez acești bani. Cinci sute de mii de dolari reprezintă suma cu care Jellico l-a escrocat pe tatăl meu.

Atitudinea lui Troy se schimbă imediat.

— Ah! Am fost naiv... Nici o clipă nu m-am gândit la această posibilitate. Mă gândeam că...

— Știu la ce te gândeai! i-o reteză ea.

— Ascultă-mă, te rog să mă ierți! Ai fost foarte convingătoare în rolul tău! Dar cred că trebuie să abandonezi acest joc... Jellico este foarte puternic, iar tu nu ai forța necesară să lupți contra lui. De ce mergi pe cont propriu? Ar trebui ca tatăl tău să...

— Tatăl meu este mort. S-a sinucis...

— Din cauza lui Jellico?

— Da.

Și Elissa îi povesti trista întâmplare:

— Tatăl meu conducea o universitate din California. Reputația sa era nepătată până în clipa în care l-a întâlnit pe Jellico la o recepție organizată de bancherul său.

Troy dădu din cap.

— Înțeleg... Jellico i-a propus o investiție miraculoasă!

— Exact. Tatăl meu era responsabil cu gestiunea fondurilor universității. Încântat de ideea de a fructifica aceste fonduri, el i le-a încredințat lui Jellico... și nu le-a mai revăzut niciodată.

— Fondurile universității? exclamă Troy. Ce catastrofă!

— Îți închipui ce scandal! Bineînțeles, toată lumea a știut că tatăl meu a fost escrocat...

— ... de către un veritabil expert în materie! termină Troy în locul ei.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii tinerei femei. Troy o luă în brațe.

— Tata nu a putut să suporte această situație umilitoare, continuă ea cu o voce întreruptă. Măcinat de rușine și de remușcări, el s-a sinucis.

Revenindu-și, adăugă:

— Iată de ce vreau să mă răzbun pe Jellico! Ah! Dacă-și închipuie că o să scape...

— Bineînțeles că nu, draga mea... o asigură Troy mângâindu-i părul.

Ea îl respinse.

— Nu mă trata ca pe un copil! Crezi că este deja destul de pedepsit pentru că se plictisește la Mandrego?

— Ai răbdare! Va comite mai devreme sau mai târziu greșeala care-i va fi fatală.

— Vorbeşti exact ca şi avocaţii şi poliţiştii cu care m-am consultat. Se mulţumeau cu promisiuni vagi... De aceea m-am decis să iau afacerea în mâinile mele.

— Nu eşti singura care doreşti acest lucru de la Jellico!

— Dar sunt singura care fac ceva! Ceilalţi se mulţumesc să se plângă sau să aştepte ziua când îl vor reîntâlni pe aşa-zisul bancher.

— Jellico nu te are la inimă în acest moment. Dar nici mâine nu va intra în jocul tău... Chiar dacă ai să-i oferi bancnote de cincizeci de dolari la jumătate de preţ, el te va refuza!

Elissa se ridică pe un cot.

— De ce încerci să mă descurajezi?

La rândul lui se ridică şi el.

— Ai să-ţi dai seama de asta foarte curând. Şi trăgând-o aproape de el, murmură: Pentru că asta ar evita o seară... penibilă.

— După tine trebuie să fiu sedusă sau brutalizată? întrebă ea cu amărăciune.

El îi înţelese atacul violent.

— Eu nu caut să te seduc, Elissa. Între noi există o legătură specială. O ştii la fel de bine ca şi mine! El îi surâse. Pentru moment, doresc doar să te refaci. Ai purtat această grijă prea mult timp!

— Da, dar mă simt puternică!

— Însă ai nevoie de ajutor.

— Ai să mă ajuţi? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Evident.

Speranţa o copleşi. Alături de Troy, totul era posibil...

Ea se aruncă de gâtul lui.

— Cum să-ţi mulţumesc?

El o îmbrăţişă. În acel moment Elissa se abandonase complet. Alături de muşchii puternici ai lui Troy, curbele ei voluptuoase se alungiră. Nu încercă să mai evite ceea ce simţea deja în toată fiinţa ei: faptul că îl iubea pe acest om cu pasiune şi disperare...

Dar de ce n-o îmbrăţişa el, din moment ce ea îi întinse buzele şi i se oferi în întregime? Frustrată, îşi ridică privirea deschizând ochii întrebători.

— Troy! îl imploră ea.

El părea că face un efort imens, luptându-se cu sine.

— Ţi-am mai spus deja... Nimic din recunoştinţă!

Ea îl strânse în braţe.

— Recunoştinţa n-are nimic de-a face cu toate astea! exclamă ea. Tu nu înţelegi că... Obrajii i se îmbujorară ...îţi aparţin? întrebă ea dintr-o răsuflare.

El o strânse s-o sufoce.

— Elissa...

Fără efort, o ridică și o duse în cameră. O privi cu toată tandrețea și admirația de care era capabil. Fără ezitare, o dezbrăcă.

— Ești atât de frumoasă... murmură el cu o voce răgușită.

Întinzându-și buzele, ea îi șopti:

— Sunt a ta, numai a ta!

Căzură împreună în extaz. Trupurile lor, liniștite în sfârșit, rămaseră strâns îmbrățișate. Niciodată Elissa nu se simțea atât de epuizată dar și fericită.

— Dragostea mea... murmură Troy. Știam că are să fie minunat.

— Da, a fost minunat...

Ea făcea eforturi să nu se gândească la a doua zi și cu atât mai puțin la viitor. Îl iubea mult pe Troy, dar care erau oare sentimentele acestuia față de ea? Poate că el nu dorea decât o simplă aventură...

Troy sesiză imediat schimbarea ei.

— La ce te gândești?

— A... la nimic.

— Regreți cumva?

— Nu! spuse ea.

El o mângâie ușor pe obraji.

— Mă bucur mult. Tu reprezinți pentru mine mai mult decât îți închipui, iubirea mea.

— Adevărat, Troy?

Ca răspuns urmă o ploaie de săruturi pe obrazul delicat al Elissei.

– Sunt îndrăgostit de tine! spuse cu un oftat puternic. Din nefericire, pentru moment nu pot să-ţi ofer nimic... În schimb, dacă tu accepţi să ai răbdare, totul se va aranja.

Ea nu mai auzi ultimele lui cuvinte. *Sunt îndrăgostit de tine...* îi spusese Troy. Doar aceste cuvinte contau pentru ea.

– Tu... tu mă iubeşti? îngână ea. Vorbeşti serios?

– Elissa! făcu el în voce.

În acest timp, un surâs blând îi lumină chipul.

– Îmi place să te văd alergând pe plajă; îmi place părul tău fluturat de vânt, îmi place să te văd râzând şi dintr-odată, brusc, devenind gravă... Atunci doresc din tot sufletul să te protejez şi să te fac fericită. Apoi adăugă: Toate acestea nu se pot numi iubire?

– Ah! Troy! spuse ea ştergându-şi ochii plini de lacrimi.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine chiar din prima clipă când te-am văzut...

– Din prima clipă?... repetă ea cu neîncredere.

– Exact! Când ai simulat accidentul la poarta lui Jellico...

Această amintire o aduse imediat pe Elissa la preocuparea anterioară.

— Ce vom face cu Jellico? întrebă ea. Ai vreo idee?

— Am suficiente, o asigură el.

— Spune-le...

— Lasă-mă să analizez detaliile. Trebuie să fim prudenți cu acest rechin!

— Spune, totuși!

— Să așteptăm să pun la punct un plan.

Troy începu s-o acopere de sărutări și mângâieri tandre. Dorința lor ardea din nou.

— Pentru moment, am alte proiecte mai plăcute... îi șopti el.

— Ah! Troy... făcu ea oftând, cu ochii închiși.

Pentru clipele de bucurie, și pentru zilele de vacanță pe malul mării, la munte, în călătorii, nimic mai potrivit decât încântarea, farmecul pasionantelor întâmplări din romanele colecțiilor ***„EL și EA“*** și ***„ROMANTIC“***.

CAPITOLUL VII

A doua zi dimineaţă, când Elissa deschise ochii, Troy tocmai ieşea din baie. Ea îl privea fără a-şi ascunde admiraţia. Avea un corp splendid, format numai din muşchi, asemenea unei veritabile statui din bronz. Se aşeză pe marginea patului, în timp ce el se îndreptă către ea şi o îmbrăţişă.

— Bună dimineaţa... Am încercat să nu fac zgomot, dar tu ai somnul prea uşor!

— Cât este ceasul?

— Este destul de devreme. Încearcă să mai dormi. Nu-ţi place să leneveşti dimineaţa?

— Tu trebuie să pleci acum?

— Datoria mă cheamă! făcu el ironic.

— Of!... Cum putuse ea să-l uite pe Jellico?... Precis că Jellico nici nu s-a trezit încă... murmură ea, cu o voce somnoroasă. Apoi întinse braţele către Troy şi spuse: Vino!

— Nu mă mai ademeni... Trebuie să plec la lucru! Vorbesc serios! declară el cu regret. Punându-şi şortul bleumarin şi tricoul alb, el adăugă: Dar la ce bun să-l

provocăm inutil pe Jellico? El are niște limite pe care nu le depășește... Chiar cu riscul de a părea laș!

— Dar noi n-am pus încă nici un proiect la punct!

El surâse.

— Noi avem alte priorităţi...

— Nu eu! protestă ea. Poate tu ai...

El se apropie, o cuprinse în brațe și o privi cu tandreţe.

— Regreţi?

Ea i se cuibări la piept.

— Da... Apoi șmechereşte îi șopti la ureche: aș fi vrut ca noaptea să dureze mai mult.

Troy se desprinse.

— Lasă-mă să plec, draga mea... Și urează-mi mult curaj!

Elissa se îndepărtă.

— Dar n-am luat nici o hotărâre! insistă ea.

Începu să aibă dubii. Oare Troy a vorbit serios când i-a propus s-o ajute? Când ea i-a cerut să-și precizeze planul, el a reușit să schimbe conversaţia. În plus, a promis că a doua zi va pune detaliile la punct.

O cuprinseră bănuielile din ce în ce mai mult. Dar dacă declarația lui de dragoste nu era altceva decât o farsă? Însă respinse cu oroare ideea. Cu toate acestea, grăuntele bănuielii îi pătrunsese deja în suflet.

Surâsul lui Troy dispăru.

— Iar ai început să te neliniștești?

— Nu mă pot abține. Pune-te în locul meu! Sunt mai departe decât oricând de scopul meu...

— Nu te descuraja.

— Ușor de spus. Încep să mă întreb dacă există vreo speranță de a-l bate pe Jellico cu propriile lui arme.

El îi cuprinse mâinile.

— Ascultă-mă bine, Elissa! Ai să recuperezi banii pe care el i-a escrocat de la tatăl tău. Îți dau cuvântul meu.

— Aș vrea să te cred...

— Acum n-am timp să te pun la curent cu proiectele mele. Dar vom discuta diseară. În așteptare, încearcă să-ți petreci bine ziua și să nu te gândești la toate acestea...

— Voi încerca, spuse ea fără entuziasm.

— Să ai încredere în mine, iubirea mea. Apoi o privi în ochi. Îmi promiți?

— Îți promit, murmură ea din vârful buzelor.

Elissa încercă să urmeze instrucțiunile lui Troy. Dar nu era deloc simplu... Nervii ei deja puși la încercare cedară, astfel că ea nu încetă să oscileze între speranță și descurajare.

Troy nu reveni înainte de sfârşitul după-amiezii. Ea îl aştepta în pragul bungalow-ului. Îndată ce-l văzu apropiindu-se alergă în întâmpinarea lui şi i se aruncă în braţe.

— Ce zi îngrozitoare! oftă ea. Bine că am putut să mă gândesc la tine... Asta m-a ajutat. Tu ai muncit mult?

O lumină veselă străbătu privirea lui Troy.

— Sincer vorbind, nu... Jellico a ţinut să facem un tur al proprietăţii împreună. Dar cum el nu este obişnuit cu mersul pe jos, s-a târât precum o focă...

— Ţi-a vorbit de ceea ce s-a întâmplat ieri seară?

Faţa lui Troy căpătă trăsături dure.

— A încercat el să deschidă discuţia, dar l-am întrerupt încă de la primele cuvinte.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Cum voi reuşi să-l abordez, acum?

— Nu se pune problema ca tu să încerci. El este acela care va veni să te roage să-i dai detalii referitoare la afacerea propusă de tine. Este gata să-ţi ofere o jumătate de milion de dolari.

— Asta mă miră.

— Ai să vezi...

— Dacă ai încerca să-mi explici mai bine...

— După ce mâncăm.

Toată săptămâna, au mâncat împreună în fiecare seară. Dar în seara aceea era ceva special... Aprinzând lumânările care decorau masa, Elissa își spuse că trăiește o adevărată lună de miere. Chiar dacă Troy nu vorbise decât de dragoste și nicidecum de căsătorie...

El o cuprinse de mijloc.

— Este minunat să mă reîntorc acasă și să te găsesc aici.

Elissa îl îmbrățișă la rândul ei cu un surâs fericit.

— Niciodată nu voi uita acest bungalow, adăugă el.

Un clopot de alarmă răsună în creierul tinerei femei. Troy voia să spună prin aceste cuvinte că după ce va pleca de la Las Floracitas totul se va sfârși între ei?

Elissa se desprinse din brațele lui Troy și strânse pumnii atât de tare încât unghiile îi pătrunseră în palmă.

— De ce mi-ar oferi Jellico o jumătate de milion de dolari?

— Lasă-mă să-ți explic situația. Avem în fața noastră un escroc versat. Dacă tu încerci să-i vinzi ceva, el nu va avea încredere... În schimb, trebuie să pui problema invers și să-l faci să creadă că tu nu vrei să vinzi nimic. Însă, înainte trebuie să-l convingem de autenticitatea hărții.

— Cum?

– Mâine vom răvăşi tot bungalow-ul... Jellico trebuie să fie convins că cineva a încercat să-ţi fure un obiect foarte preţios. Îndată ce interesul său va fi trezit, afacerea se va afla pe drumul cel bun.

Încântată, Elissa bătu din palme.

– Bravo! exclamă ea. Eşti nemaipomenit!

– Acest plan ar putea să meargă...

– Ah! Aştept cu nerăbdare să vină ziua de mâine...

Troy izbucni în râs.

– Mai întâi să profităm de această seară...

După ce mâncară rapid coborâră pe plajă pentru a face o baie în miez de noapte. Apa era călduţă, astfel încât, unul lângă altul, plecară să înoate în larg. Făcând pluta, Elissa admira miile de stele care străluceau pe cerul albastru de catifea.

– Ne întoarcem? sugeră Troy.

Ieşind din apă mergeau alături. Elissa îşi ridică privirea pentru a admira profilul lui Troy, ale cărui unghiuri păreau accentuate în lumina razelor lunii. Fără să fie atentă unde punea piciorul, Elissa se împiedică de un ciot de lemn aruncat de mare pe plajă şi, pierzându-şi echilibrul, căzu.

Troy se repezi s-o ajute să se ridice.

– Te-ai lovit?

— Doar demnitatea mi-a fost atinsă... pufni Elissa în râs. Şi iată-mă acoperită de nisip. Nu-mi rămâne decât să mă întorc în apă.

— Suntem la doi paşi de bungalow. Te poţi curăţa sub duş!

— Nu vreau să murdăresc toată casa de nisip.

— Am să te iau pe sus...

Şi fără să-şi termine cuvintele, o ridică cu un simplu gest, ca pe un fulg şi o transportă direct în baie.

Elissa îşi scoase bikinii plini de nisip şi deschise robinetele duşului. Troy, fără multe comentarii, nu întârzie s-o urmeze sub jetul cald.

— Sunt pentru economia apei calde, spuse pe un aer triumfător.

Apoi, cu mişcări tandre şi grijulii, începu s-o săpunească din cap până-n picioare... Profund tulburată, Elissa îl săpuni la rândul ei...

— Ah! Elissa... apucă să spună el.

Apoi o trase lângă el, stăpânindu-şi cu greutate dorinţele nebune. Ea i se oferea fără nici o reţinere. Dorea să fie a lui, orice s-ar fi întâmplat.

Puţin mai târziu, Troy o transportă pe patul din dormitor, sărutând-o continuu, în timp ce-i şoptea cuvinte de dragoste.

— Ai prefera să fie mâine, așa cum ai spus puțin mai devreme? o întrebă deodată el.

Ea își ascunse privirea sub umărul lui.

— Aș vrea să nu vină niciodată mâine... Dar nu trebuie să uităm realitatea... Revenindu-și brusc, ea se ridică... Ce vom face pentru a se crede că a fost un furt? întrebă ea.

Fără prea mare entuziasm, Troy deschise pleoapele.

— Trebuie să facem în așa fel încât devastarea bungalow-ului să fie descoperită în timpul absenței noastre, declară el.

— Dar cum? insistă ea.

O întrerupse cu un sărut sufocant.

— Am să-ți explic asta mâine!

În timpul micului dejun el îi explică o parte din proiectele sale.

— Mai întâi vom goli sertarele, vom întoarce saltelele, vom arunca pernele pe jos... Apoi vom merge să ne petrecem ziua în oraș.

— Și serviciul tău?

— Astăzi este duminică! îi reaminti el. Inițial, Jellico n-a vrut să-mi dea o zi liberă, dar i-am explicat că, chiar și Dumnezeu se odihnea a șaptea zi.

— Și argumentul ți-a folosit! Asta mă surprinde... remarcă ea cu sarcasm... Ea reveni la înscenarea lor... Deci... deci vom

face o mare dezordine peste tot pentru a-l face să creadă că un hoţ a trecut pe aici... Dar cine va descoperi dezastrul?

— Femeia de serviciu.

— Dar ea nu vine duminica.

Troy încruntă din sprâncene. Apoi un surâs îi destinse faţa.

— Am să reglez ceasornicul pentru ca sirenele să declanşeze alarma în timpul absenţei noastre. Înspăimântat, Jellico va veni să mă caute la bungalow...

— Şi se va mira văzând cele două camere devastate, continuă Elissa.

— Foarte convingător! exclamă Troy cu un aer satisfăcut.

Elissa era mai puţin entuziasmată.

— Asta o să ne ia ceva timp. Trebuie să facem să semene a dezordine, apoi va trebui să facem şi ordine.

— Pentru cinci sute de mii de dolari, putem face puţină curăţenie! îi replică Troy cu umor.

Vaporul lui Tomaso era ancorat la debarcader. Deşi nu se vedea nimeni pe punte, uşa cabinei era larg deschisă iar dinăuntru răzbătea o muzică lentă. Elissa şi Troy se apropiară.

— Hei, e cineva pe vapor? strigă Troy.

Imediat apăru Tomaso. Cu un surâs încântător, se adresă vizitatorilor.

— Veniţi pe punte! le propuse el.

Troy nu se lăsă rugat. O ajută şi pe Elissa să urce. Apoi făcu prezentările. Tomaso strânse cu căldură mâna tinerei femei.

— Sunteţi în vacanţă la Mandrego?

— Da. Şi nu regret că am venit aici. Totul este atât de frumos...

— În afară de hoteluri! exclamă Tomaso râzând. Condiţiile de cazare lasă de dorit. Bănuiesc că locuiţi la *Palace?* Dat fiind că acesta este singurul hotel de pe insulă...

— Acum stau... hâm... Elissa înghiţi nodul din gât înainte de a-şi termina fraza... la Las Floracitas.

Chipul lui Tomaso se schimbă imediat. Îi aruncă o privire plină de reproşuri în timp ce Troy interveni imediat pentru a-l lămuri.

— Elissa este de partea noastră.

— A, da? făcu Tomaşo, prea puţin convins.

Troy îl privi cu seriozitate.

— Te-am înşelat vreodată? îl întrebă el.

După un moment de ezitare Tomaso îşi reveni.

— Nu pot să nu mă îndoiesc de prietenii acelui individ...

— Dar eu nu sunt prietena lui! protestă Elissa vehement.

— Acum, că am pus lucrurile la punct, n-ai vrea să ne iei la plimbare, la o partidă de pescuit? se adresă Troy lui Tomaso.

— Cu plăcere. Îndată ce va sosi Marquita ridicăm ancora și plecăm în larg.

— Acum vă împăcați mai bine?

Tomaso se strâmbă puțin.

— Uneori da... alteori nu... Și strângând pumnii adăugă... Știu că încă se mai gândește la stricatul acela de Jellico.

— Ai răbdare! Cu timpul îl va uita...

— Mi-ar place să ai dreptate... Apoi își aruncă privirea pe chei iar chipul lui se însori.. Uite-o, vine!

Marquita sosi aducând cu ea un coș mare din nuiele.

— Troy și Elissa! Ce surpriză plăcută! exclamă ea. Nu mă așteptam să vă întâlnesc astăzi...

Cu un aer dezamăgit, Troy glumi:

— Deci n-ai prevăzut un picnic și pentru noi?

— Ei, nu vă neliniștiți! îi asigură Tomaso, Marquita aduce, de obicei, provizii pentru mai multe zile. Îi e frică mereu de un naufragiu și-și închipuie că vom ajunge pe o insulă pustie...

Marquita izbucni în râs. În acel moment părea cu adevărat fericită. Elissa speră că Jellico era deja scos din gândurile ei.

Dar imediat Marquita o trase pe Elissa către partea din față a vaporului, departe de privirile celor doi bărbați, care se ocupau cu aranjarea sculelor de pescuit.

– Zilele trecute am văzut iahtul lui Guido... spuse ea în șoaptă. Deci s-a întors Bradley?

– Da, răspunde scurt Elissa.

– A adus cu el și una din fete?

– Nu.

– Probabil că se simte tare singur...

Elissa abia putu să-și stăpânească revolta.

– Jellico e prea bătrân pentru tine, ar putea să-ți fie tată! Apoi nervozitatea puse stăpânire pe ea și ridicând vocea începu: Cum poate să te intereseze un asemenea rechin?

La rândul ei, Marquita se supără.

– Adică tu te bucuri de ospitalitatea lui pe de o parte și pe de altă parte vorbești așa urât despre el?

– Jellico are să-mi dea niște datorii. Și pentru prima oară în viață va fi obligat să le plătească!

Cu ochii holbați, Marquita o privea fără să scoată un cuvânt.

– Ce complotezi tu și cu Troy împotriva lui?

Elissa începu deja să regrete că-i spusese prea mult.

– Ei, asta-i acum! Ce idee...! Citești prea multe romane, Marquita! Apoi se forță să surâdă... E adevărat că nu-l apreciez deloc pe Bradley. Nu-mi place modul

cum îl tratează pe Troy... Pe un ton confidențial adăugă: Știi, Troy și cu mine suntem buni prieteni...

Marquita deveni bănuitoare.

— Am impresia că puneți ceva la cale...

— Vai! Ce imaginație!

Elissa o trase ușor către balustrada vaporului.

— Vino! Hai să vedem dacă mușcă peștele...

Cei doi bărbați care păreau să discute lucruri foarte grave nu observară că și discuția celor două femei devenise înflăcărată. Elissa și Marquita se apropiară de ei.

— Cu nici un preț nu trebuie ca Jellico să descopere că...

Troy se întrerupse brusc. Apoi, pe un ton prefăcut adăugă: Ia te uită, au venit domnișoarele! Ce...

— Despre ce vorbeați? îi reteză vorba Marquita.

— Nimic interesant...

— Vorbeați de Bradley? insistă ea.

Troy încercă să se apere părând nepăsător.

— Există subiecte mult mai interesante.

Dar Marquita nu se lăsă convinsă.

— Tu și cu Elissa conspirați împotriva lui! Iar acum încerci să-l angrenezi și pe Tomaso în mașinațiunile voastre... Apoi

întorcându-se către acesta din urmă adăugă: Dacă încerci să-i faci cel mai mic rău lui Bradley, n-am să te iert niciodată.

Ochii negri ai lui Tomaso se umplură de ură.

— Dacă-ţi place aşa de mult, du-te şi caută-l şi lasă-mă pe mine liniştit! M-am săturat să tot fiu mâna a doua.

Brusca lui explozie o lăsă fără cuvinte pe Marquita. Era probabil pentru prima dată când se enerva împotriva ei... Ea reuşi să se abţină ca să nu izbucnească în plâns, însă orgoliul o îndemnă să plece.

— Foarte bine. Dacă lucrurile stau aşa, du-mă la mal!

— Vai! Doar n-o să stricaţi acum partida de pescuit! exclamă Troy.

— Tomaso m-a făcut să înţeleg că nu doreşte prezenţa mea la bord, spuse Marquita cu un aer mândru.

— Elissa doreşte mult să facem o plimbare pe mare, insistă Troy. Ea n-a pescuit niciodată... Şi, de altfel, acum am ieşit din port, să rămânem puţin! Măcar o oră, nu mai mult!

— Cu condiţia ca Tomaso să poată suporta prezenţa mea timp de o oră, îi aruncă Marquita cu buzele subţiate.

Mâinile lui Tomaso strânseră cu putere balustrada. De asemenea, încleştă dinţii, fiind evident că se abţinea să nu-i arunce o

replică jignitoare. Dar, în final, reuși să se stăpânească.

— Dă-i și Elissei o undiță! sugeră Troy. Cred că va prinde cel puțin un rechin.

Elissa se-nfioră.

— Sunt rechini pe-aici?

— Doar suntem în largul mării...

Nu se lăsă prea mult rugată pentru a intra în acest nou joc. De câte ori pluta sărea pe câte un val, ea ridica undița, dezamăgită că nu prindea nimic...

Acum toată lumea pescuia. Tomaso și Marquita s-au așezat în așa fel încât să fie cât mai departe unul de celălalt. Atmosfera rămăsese încărcată, când entuziasmul Elissei nu întârzie să-i molipsească și pe ceilalți.

— Un pește! țipă deodată Marquita.

Undița se îndoi brusc.

— Și încă unul mare!

— Un rechin? se neliniști Elissa.

Cu toții izbucniră în râs, cu toate că Marquita se lupta din toate puterile cu undița.

— Tomaso, am nevoie de ajutor, cedă ea, învinsă.

El alergă imediat și împreună au scos din apă un pește ce măsura aproape un metru.

Marquitei îi trecu supărarea.

— Ah! Tomaso, îți mulțumesc!... Fără tine n-aș fi putut să-l scot vreodată din apă.

El îi surâse.

– Tu știi foarte bine că întotdeauna poți să contezi pe mine, mormăi el cu vocea gâtuită de emoție.

– Am prins un pește! țipă la rândul ei Elissa.

Cu vădită mândrie, își admira micuțul macrou care se balansa în vârful undiței.

– Un pește minunat! îi asigură ea fără să râdă. Ce-ar fi dacă l-aș împăia? Este primul pește pe care-l prind...

Tomaso nu reuși să-și ascundă râsul.

– Nu poți să-i împăiezi decât capul, iar apoi trebuie să-l expui ca pe un trofeu, agățat de perete. Așa procedează vânătorii cu capetele de tigri, de lei...

– Bună idee, aprobă Troy. Să nu uiți, mai ales, să gravezi o placă de cupru care să comemoreze evenimentul...

– Te tachinează pentru să sunt geloși! declară Marquita. Ei n-au prins nimic până acum...

Continuară să pescuiască dar peștii nu mai mușcau. Marquita deschise coșul, și cu ajutorul Elissei aranjă masa pe punte. În acest timp, Tomaso coborî în cabină de unde aduse bere și suc de fructe.

Troy se întinse la soare.

– Tu ești singurul care nu faci nimic! protestă Elissa părând foarte mirată.

– Eu sunt organizatorul! replică el râzând.

— Prefăcutule!

Troy o trase lângă el și îi șopti ușor la ureche:

— Tu mă iubești?

Ochii lor se întâlniră iar inima Elissei începu să bată cu putere. Ea se lipi tăcută de el. Troy îi simți sfârcurile tari strivindu-i-se de piept, astfel că mesajul fu mai convingător decât un răspuns.

Ajunseră în port odată cu apusul soarelui. Elissa îi mulțumi sincer Marquitei în timp ce Troy discuta în șoaptă cu Tomaso.

În mașină, în drum spre Las Floracitas, Elissa începu să comenteze cu bucurie evenimentele din ziua respectivă. Deodată însă vocea sa se schimbă:

— În fond, această mică dispută a fost ca un rău care merge spre bine? Am impresia că Tomaso și Marquita s-au împăcat acum.

— Sper și eu.

— Nu ești sigur?

— Astăzi totul a mers bine, admise el. Dar mâine, se poate schimba.

— Nu sunt de aceeași părere! Marquita părea disperată când a respins-o Tomaso.

Troy oftă.

— Marquita seamănă cu o fetiță într-o cofetărie. Este nehotărâtă între caramele și ciocolată...

– Numai Tomaso contează pentru ea, iar dacă ar fi pusă să aleagă între el şi Jellico, sunt sigură că l-ar alege pe Tomaso.

– Eu sunt mai puţin sigur decât tine.

Ajunseră la Las Floracitas. Uitând de Tomaso şi Marquita, se întrebau dacă tot ce puseseră la cale dăduse rezultatul aşteptat. Pe măsură ce se apropiau de bungalow, Elissa devenea din ce în ce mai nervoasă. Troy vorbea de toate şi de nimic, urmându-şi frazele scurte de mici surâsuri.

De îndată ce-i auzi vocea, Jellico apăru în prag.

– Unde ai fost? ţipă el exasperat. Ce fel de şef cu paza eşti?

– Dar este duminică, îi reaminti Troy. Am dreptul la o zi de odihnă şi...

Jellico îi tăie vorba.

– Nu este un motiv să pleci şi să laşi totul dechis!

– Gardul este închis, sistemul de alarmă este branşat...

– Asta n-a împiedicat un furt!

Troy tresări.

– S-a furat ceva?

– Întreabă-ţi prietena! îi aruncă Jellico cu dispreţ. Bungalow-ul a fost jefuit!

Cu o exclamaţie de groază, Troy începu să alerge către casă urmat de Elissa.

Aceasta din urmă se forţă să joace rolul disperatei.

— Dumnezeule! ţipă ea.

— Benedict! ţipă şi Jellico. Vreau explicaţii. Chiar acum! Cum a putut cineva să pătrundă aici?

— Habar n-am! Mai întâi trebuie să examinez închizătorile...

— Ştii de ce te plătesc? Închipuie-ţi, că pentru a evita situaţiile de genul acesta!

Troy ridică din umeri.

— Nici un sistem de protecţie nu este eficace în totalitate.

— Ce mai scuză!... Dacă nu eşti capabil să-mi asiguri securitatea, eu...

Deodată, Troy păru că se neliniştește.

— N-aţi chemat poliţia?

— Nu. Ce să-i mai amestec şi pe imbecilii ăia în toate astea? Ei nu sunt capabili nici măcar să găsească un cadavru la morgă!

— Aveţi dreptate, îl asigură Troy, împăciuitor. Este inutil să mai apelăm la măscăricii ăia. Nu vă faceţi griji: Elissa şi cu mine vom pune totul în ordine şi vom vedea dacă a dispărut ceva.

— N-ai înţeles nimic! tună Jellico.

— Dar...

— Cineva a reuşit să pătrundă pe domeniul meu!... Cine?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, mormăi Troy.

Vru să se îndepărteze, însă Jellico îl reţinu.

– De ce au spart bungalow-ul? Ce se putea fura de acolo?

Alarmată, Elissa se întoarse către Troy.

– Dacă au furat...

– Gura!

Jellico întrebă ridicându-şi sprâncenele:

– Ai bijuterii?

– Nu... şi foarte repede adăugă: N-am nimic aici. Nimic de valoare.

Dar Jellico rămase intrigat.

– Ciudat... bombăni el. Mă întreb dacă nu-i mai bine să chem poliţia!

– Nu! ţipă Troy. Nu, în nici un caz...

Apoi, pe un ton mai calm, continuă:

– Nu este cazul să facem publicitate acestei spargeri. Asta riscă să se repete...

– Bine, admise Jellico fără entuziasm.

– Merg să inspectez închizătorile!

– Te urmez!

După ce Troy plecă însoţit de Jellico, Elissa începu să facă ordine în camerele devastate. Cânta, nebună de bucurie... Până în prezent, planul lui Troy se dovedi a avea succes!

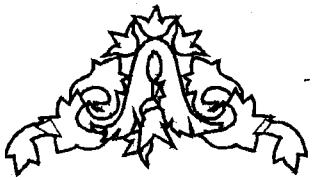

CAPITOLUL VIII

Orele treceau și Troy nu revenea... Din ce în ce mai neliniștită, Elissa ieșea din când în când în pragul casei. Când în sfârșit îl văzu, începu să se agite.

— Mi-am făcut o mulțime de griji! Unde ai fost?

— Am ascultat cu răbdare discursurile lui Jellico. Amenințări, insulte, reprimări... Același joc!

— Era furios? Pentru un moment, mi-a fost frică să nu te concedieze...

— Ar fi vrut s-o facă! Dar având în vedere că nu are cu cine să mă înlocuiască, a renunțat.

— Acum este convins că hoții au căutat ceva anume?

— Pentru moment, nici el nu știe ce să creadă.

— Dar planul nostru decurge așa cum ai sperat tu?

— Mai bine decât am sperat! Haide, Elissa, calmează-te!

— Ușor de spus. Trebuie să fim foarte atenți. Jellico este departe de a fi un imbecil.

— Dar nici nu este un superman!

— Până în prezent nimeni n-a reușit să-l înfrunte. Nici chiar F.B.I.!

— Asta nu înseamnă că guvernul și-a pierdut speranța de a-l vedea într-o bună zi după gratii.

— Întotdeauna există o speranţă...

Elissa reveni la problemele ei.

— Dar eu, trebuie să acţionez! Deci, care este următorul pas?

— Mâine vei lua avionul spre Miami.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Sper că nu vorbești serios!

— Vei închiria un apartament acolo...

Pe Elissa o invadară temerile.

— Crezi că poți să te debarasezi de mine așa ușor?

— Lasă-mă să termin! Vreau să iei harta cu tine și s-o ascunzi în acel apartament. După ce vei îndeplini această misiune, te vei întoarce la Mandrego.

Cum ea părea a nu înţelege, el adăugă pe un ton sarcastic:

— Nu putem să păstrăm aici o hartă de o asemenea valoare! Cu toți hoții ăștia...

— Dar este falsă!

— Ai încredere în mine! repetă el.

— Aș vrea să știu... începu ea.

Elissa nu avu timp să spună mai multe; el veni și-i închise gura cu un sărut. În brațele lui ea uită imediat toate întrebările pe care dorea să i le pună.

A doua zi, dimineață ei se treziră mai devreme decât de obicei, deoarce nu erau decât două zboruri pe zi pentru Miami. Unul dimineața și altul seara.

Troy o conduse pe Elissa până la mașina închiriată, pe care ea o lăsase parcată în apropierea casei din marmură roșie.

— Pe mâine, draga mea...

— De ce sunt obligată să petrec o noapte acolo? se plânse ea. Să închiriez un apartament și să ascund harta, astea le-aș putea face mult mai repede, așa încât m-aș putea întoarce în seara asta. Ce o să fac la Miami singură?

— Cumpărături. Sau mai bine te duci la cinema...

Apoi, cu un aer mai serios adăugă:

— Puțină singurătate îți va face bine! Așa o să mă apreciezi mai mult la reîntoarcere.

— Ce nebunie!

Elissa se instală la volan și porni motorul. Troy o conduse câțiva pași mergând pe lângă mașină. Apoi îi făcu cu mâna, strigând ceva cu toată puterea plămânilor săi.

Elissa opri motorul şi scoase capul pe fereastră pentru a auzi mai bine.

– Ce-ai spus?

– Să fii prudentă pe şosea! urlă el.

– Mai bine ai ţine tu cont de astfel de sfaturi! exclamă ea, pornind din nou motorul.

– Şi nu uita să-ţi prinzi centura!

Elissa ridică din umeri, râzând înainte de a demara. Mica maşină dispăru pe alee în momentul când Jellico apăru îmbrăcat în halatul de zi.

– Nu puteai să ţipi mai tare? bombăni el. Cred că s-a auzit până-n oraş.

Troy păru încurcat.

– Vai! V-am deranjat?

– Evident! Dacă ţi-am permis să te instalezi în bungalow cu prietena ta, trebuie să vii să urli sub fereastra mea?

– Scuzaţi-mă... Tocmai ne luam la revedere.

– Ia te uită! S-a terminat frumoasa poveste de dragoste? spuse Jellico pe un ton răutăcios.

– A plecat la Miami... doar pentru douăzeci şi patru de ore.

– De ce?

– De... Să... Troy îşi juca rolul minunat... Mă duc să văd dacă Mike este la post! declară el deodată ca şi cum ar fi dorit să întrerupă interogatoriul.

Se îndepărtă cu paşi uriaşi, în timp ce Jellico, cu sprâncenele încruntate, îl urmărea cu privirea.

La sfârşitul după-amiezii Jellico stătea pe terasă, degustând un cocktail fără alcool, în timp ce contempla marea strălucitoare sub ultimele raze de soare.

Troy apăru pe terasă.

— Puteţi să-mi acordaţi o clipă? întrebă el.

— Desigur! La un moment dat mă plictisesc şi atunci îmi face plăcere să văd pe cineva. Chiar şi pe tine! îi aruncă Bradley cu dezgust.

— Aş vrea să merg mâine în oraş ca să mai cumpăr nişte sisteme de alarmă. Bungalow-ul nu este suficient de bine protejat...

— Nu-mi pasă de baraca aia!

— Dar mie îmi pasă, eu locuiesc acolo!

— Şi ţi-e frică? se miră Jellico. Crezi că o să mai fie o altă spargere?

— Dacă cineva îşi închipuie că avem ceva preţios, riscăm să se repete...

— Încep şi eu să cred asta! Ai face mai bine să-mi spui...

Brusc, Jellico se-ntrerupse. Speriat, ca şi cum ar fi fost lovit de apoplexie, el arătă către plajă cu braţul întins.

— Acolo... făcu el cu vocea strangulată.

Tocmai se lăsa înserarea, dar zăriră silueta unui om pe o plută.

— Iată cum au venit! exclamă Troy. Pe mare!

Imediat o luă la fugă către mare și, fără să ezite, porni înot în urmărirea plutei. Dar acela, văzându-l, scoase vâslele și începu să se îndepărteze.

Epuizat, Troy reveni pe plajă unde Jellico îl aștepta, plin de mânie.

— Bravo! După părerea ta sunt în securitate la Las Floracitas! Dar ai uitat să-mi spui că oricine poate veni pe plajă!

— Nu pot să pun garduri peste tot...

— Și securitatea mea?

— Aveți cel mai modern sistem de alarmă care există. Fără să mai vorbim de garda înarmată care patrulează împrejurul casei, la orice oră din zi și din noapte!

— Nu este suficient! Mi-ar trebui niște câini de pază dresați.

Troy deschise gura gata să protesteze. Apoi se răzgândi.

— O idee excelentă! Mă voi ocupa de ea mâine.

Troy știa foarte bine că nu va găsi nici un câine de pază la Mandrego. Dar sub pretextul că va merge să cumpere așa ceva, putea să părăsească Las Floracitas fără ca Jellico să protesteze. Securitatea sa trecea în fața oricărui lucru.

Îndată ce ajunse în oraș, Troy parcă Ferrari-ul în fața clădirii unde se țineau bărcile de salvare. Bill Reilly, un bărbat bătrân, cu pielea tăbăcită de arșița soarelui, cu ochii adânciți în orbite, veni în întâmpinarea lui:

— Aș vrea să închiriez un vapor, îi spuse Troy.

Bill Reilly îl privi cu dispreț. În acea dimineață, Troy se îmbrăcase cu multă grijă. Purta un pantalon bej și o cămașă din mătase de aceeași culoare. Sprijinit neglijent pe portiera mașinii Ferrari, făcea impresia unui play-boy...

— Ați greșit adresa, făcu în sfârșit bătrânul.

— Nu, îl asigură Troy. Aș vrea să închiriez vaporul dumneavoastră de salvare.

— Pentru cât timp?

— Asta depinde... Cu puțin noroc, sper să găsesc repede ceea ce caut.

— Dar ce căutați?

— Vreau să reperez o epavă.

— Pfff! Încă un căutător de comori! Ei bine, sper că aveți bani. Vă dau vaporul și dacă vreți vă mai pun la dispoziție și un echipaj, dar asta vă va costa scump.

Se tocmiră asupra prețului timp de un sfert de oră. Apoi Troy dădu afirmativ din cap.

– De acord... De îndată ce vei aduna băieţii din echipaj, vom pleca.

– De îndată ce mă veţi plăti, vom pleca, rectifică Bill Reilly.

Troy îşi scoase carnetul de cecuri.

– Nici o problemă din acest punct de vedere...

– Dacă nu sunteţi grăbit! Trebuie cel puţin două săptămâni ca să încasez un cec emis de o bancă străină.

Troy făcu un gest agasat.

– Dar este o bancă americană! Una dintre cele mai importante din Washington...

– Cine-mi garantează că dumneavoastră aveţi bani în cont?

– Lucrez la Las Floracitas, precizează Troy. Probabil că ai auzit de patronul meu, Bradley Jellico. Poţi să-i telefonezi! El îţi va garanta că sunt un om serios.

Apoi îşi puse carnetul de cecuri la loc, în buzunar.

– Voi reveni mâine. De acum şi până mâine ai tot timpul să te interesezi de mine...

Cu un aer ofensat, se îndepărtă. Însă o lumină veselă îi sclipea în ochi...

Elissa se trezi prea târziu pentru a mai apuca avionul de dimineaţă. Nu reuşise să adoarmă până în zori datorită atmosferei deprimante a acelui apartament bogat mo-

bilat. De asemenea, îi lipsea şi Troy... Nu-i mai rămânea decât să aştepte cursa de seară!... A vrut să-l anunţe pe Troi de această întârziere, dar el părăsise deja bungalow-ul când îi telefonă.

— Ce să fac? murmură ea... O! Am o idee... Am să-i telefonez lui Jellico şi am să-i las un mesaj.

Sună şi aşteptă să-i răspundă un servitor. Dar fu foarte surprinsă când recunoscu la celălalt capăt al firului vocea stăpânului casei. Acesta nu-şi ascunse răutatea şi aroganţa atunci când Elissa se prezentă şi ceru permisiunea să lase un mesaj.

— Acum mă iei drept secretară?

— Este ceva foarte important! îl asigură ea. Dacă n-ar fi fost aşa, credeţi-mă, niciodată nu v-aş fi deranjat. Puteţi să-i spuneţi lui Troy că am procedat conform instrucţiunilor lui şi că... în sfârşit... obiectul în cauză este în siguranţă.

— Ce înseamnă toate astea?

— El va înţelege. Mai spuneţi-i, de asemenea, că mă voi întoarce diseară.

Era aşa de mândră de ea, încât îi închise fără să-i mai lase timp lui Jellico să-i mai pună şi alte întrebări.

Pe de altă parte, Jellico se hotărî în sfârşit să pună receptorul în furcă. Privea aparatul cu un aer perplex, când, deodată, acesta începu să sune.

– Alo?...

– Aici este Bill Reilly, responsabilul cu navele de salvare.

Şi bătrânul îi povesti despre vizita lui Troy.

– Deci, iată de ce v-am sunat! termină el. Acest om este solvabil sau nu? Acceptaţi să-i garantaţi cecul?

– Nu pot să garantez nici măcar faptul că mâine va mai avea această slujbă! ripostă Jellico.

– El are cont la o bancă din Washington...

– Şi dacă eu vă spun că puteţi să aveţi încredere, veţi accepta cecul cu ochii închişi? Apoi bancherul râse batjocoritor. Datorită unor oameni de genul dumneavoastră am devenit eu bogat! îi aruncă înainte de a-i trânti receptorul.

Începu să meargă nervos prin casă.

– Dar ce-o fi punând la cale Benedict?

Găsindu-l pe Carlos în hol, îi ordonă;

– Să mi-l trimiţi pe Benedict imediat ce se va reîntoarce!

O jumătate de oră mai târziu, Troy apăru.

– M-aţi chemat?

Jellico nu-şi pierdea timpul în discursuri.

– Ce-ai făcut în oraş?

– Am fost să mă interesez de câinii de pază, pretinse Troy.

— Las-o baltă cu câinii! Spune-mi, mai degrabă, de ce vrei să închiriezi vaporul de salvare!

Troy se prefăcu a fi foarte mirat.

— Dar cum aţi aflat că?...

— Eu ştiu tot ceea ce se întâmplă aici! tună Jellico. Ştiu chiar că ai încercat să plăteşti închirierea vaporului cu un cec fără acoperire!

Troy păru încurcat în timp ce Jellico surâdea triumfător.

— Dac-ai fi avut atâţia bani în bancă, n-ai mai fi lucrat pentru mine!

— Până când s-ar fi încasat cecul, poate aş fi putut să mai depun nişte bani, spuse Troy cu un aer liniştitor.

— Cum?

— Asta este treaba mea.

— Acum este şi a mea! Ai dat numele meu drept garanţie lui Bill Reilly!

— I-am spus numai că sunt angajat aici. Nici prin cap nu mi-a trecut că el...

— A, ţi-ai închipuit că oamenii nu se interesează? Cine-şi dă ambarcaţiunea şi echipajul primului venit? După încrederea pe care o inspiri, tot ceea ce ţi s-ar putea împrumuta ar fi o bicicletă.

Jellico râse cu poftă.

— De ce-ai nevoie de un vapor întreg? Ca să pescuieşti o epavă burdusită de aur şi pietre preţioase?

Văzându-l pe Troy îngândurat, Jellico privi către cer.

— Nu! Să nu-mi spui că obsedata aceea de a găsi comori, a reuşit să te convingă! Mă decepţionezi, Benedict. Te-am crezut mai inteligent...

— S-au găsit galioane încărcate de bogăţii pe fundul mării Caraibilor.

— După ani de căutări.

— Nu tocmai!

— Imbecilule! ţipă Jellico cu convingere. Fetişcana asta ţi-a luat minţile! Nu mai vreau să aud aiurelile tale! Întoarce-te la muncă.

După plecarea lui Troy, Jellico reîncepu să se plimbe nervos pe terasă.

— Trebuia să-l las să dea un cec fără acoperire! bombăni el cu exasperare. Câteva zile la închisoare nu i-ar fi stricat. După aceea ar fi apreciat mai mult condiţiile de aici!

Când ajunse la bungalow şi constată că Elissa nu ajunsese încă, Troy rămase dezamăgit. Luă telefonul şi formă numărul lui Tomaso. Acesta îi răspunse imediat.

— Ei, ce părere ai? întrebă el. Mi-am jucat bine rolul?

— Puteai să vâslești mai repede! glumi Troy. Era gata, gata să ajung pluta.

Tomaso izbucni în râs.

— Doar era vorba de un antrenament pentru Jocurile Olimpice! Apoi, redevenind serios, adăugă: Am reușit să-l înspăimânt pe stricatul ăla de Jellico?

— Și încă cum!

— Atunci e perfect! Care sunt următoarele instrucțiuni acum?

— Mergi și arată galbenii în oraș... Laudă-te că i-ai găsit în plasa de homari.

— Am înțeles!

— Dar să fii prudent, Tomaso! Să nu lași pe nimeni să examineze monedele de aproape! Să nu le dai din mână cu nici un preț! N-aș vrea să ai neplăceri...

— Să nu-ți faci griji în privința mea. Am să fiu atent! Cu o voce mai dură, adăugă: Știi că sunt gata să fac orice pentru a-l distruge pe Jellico! Sunt...

Tomaso tăcu brusc auzind o exclamație ciudată alături de el. Ridică ochii și o văzu pe Marquita stând în picioare, în prag.

— Am să te sun mai târziu, îi spuse el lui Troy.

Apoi închise repede telefonul și se întoarse către Marquita.

— Ce surpriză plăcută. Nu mă așteptam...

Ochii tinerei femei trimiteau scântei.

— Cu cine vorbeai? Cu Troy? Aș fi curioasă să știu ce puneți la cale amândoi.

— Nimic special! Trăncăneam... şi nimic mai mult. Mă întreba când mai mergem la o partidă de pescuit...

— Mincinosule! Vreţi să-i faceţi vreun rău lui Bradley!

— Ce idee! Presupunerile tale n-au nici o logică... Tu uiţi că Troy este tocmai şeful cu paza lui Bradley?

— Troy face un joc dublu. Ah! Şi când mă gândesc că Bradley are încredere în el...

— Jellico n-are încredere nici în propria-i mamă! urcă tonul Tomaso exasperat. Şi merită să fie pedepsit!

— Tu-l urăşti! Pui ceva la cale împotriva lui! Am să-l previn!...

Nervozitatea lui Tomaso se transformă în nelinişte.

— Ai înnebunit? Să nu cumva să te bagi în această treabă! Asta nu te priveşte pe tine.

— Ba da! Bradley a fost îndrăgostit de mine...

— El, îndrăgostit? Mă faci să râd! Voia doar să se distreze puţin cu tine.

— Nu-i adevărat! ţipă ea în hohote de plâns. Nu-i adevărat... Şi se îndepărtă fugind cât o ţineau picioarele.

Iniţial, Tomaso vru să fugă după ea, însă se gândi că era mai bine să-l avertizeze pe Troy prin telefon.

Chipul lui Troy se întunecă când auzi cele întâmplate.

— Și n-ai putut s-o faci să înțeleagă care este adevărata realitate?

— Nu, parcă este hipnotizată de tipul acela, făcu Tomaso cu amărăciune. Și eu care credeam că am o șansă...

— Dar Marquita te iubește! îl asigură Troy.

— Desigur! spuse ironic Tomaso. Știi unde se duce ea în acest moment? Direct la Jellico. Trebuie să înțelegi, Troy, că totul este pierdut! Îndată ce ea îi va povesti ceea ce a auzit, el va pricepe tot.

— Nu te descuraja așa ușor!

— S-a zis cu planul nostru, ți-o spun eu!

— Nu! Până acum am protejat-o pe Marquita. N-am vrut s-o fac să sufere. Dar a sosit timpul s-o pun serios în gardă față de Jellico!

— Ai făcut-o deja de o sută de ori!

— Acum am argumente în plus. Ai să vezi! Marquita se va reîntoarce la tine... Poate, puțin tristă, dar în sfârșit lucidă.

Troy era la poartă când Marquita se prezentă la Las Floracitas. Ea se îndreptă direct către el.

— Știu că ți-a telefonat Tomaso! spuse ea pe un ton superior. Nu mă îndoiesc de asta. Dar n-ai să reușești să mă împiedici să-l

avertizez pe Jellico de ceea ce se unelteşte contra lui.

— Înainte de a merge la el, aş vrea să-ţi arăt câteva documente. Poate vor reuşi ele să-ţi schimbe părerea despre acest prinţ şarmant...

— Este o capcană! Încerci să mă împiedici să...

— Acordă-mi cinci minute. Nu mai mult! După aceea, dacă vei mai dori să vorbeşti cu Jellico, eu n-am să te împiedic.

Ea ezită.

— Promiţi? întrebă într-un târziu Marquita.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare! o asigură el.

— Bine...

Marquita îl urmă până la bungalow, unde el îi întinse un plic plin cu o serie de clişee. După ce le examină. Marquita se îngălbeni.

— Când ai făcut aceste fotografii?

— Nu eu le-am făcut, ci Jellico. A instalat un aparat de fotografiat în cabina piscinei. Ştii unde, acolo unde-şi invită musafirii să se schimbe în costumele de baie... Fiecare dintre invitate are o serie de fotografii. Tu nu eşti singura care ai pozat fără să ştii pentru un simplu aparat.

— Dar... nu este posibil! se bâlbâi ea.

— Din nefericire...

— Dar unde le-ai găsit pe acestea?

Pur și simplu, în coșul cu hârtii. Probabil erau clișee pe care n-a vrut să le păstreze pentru colecţia sa.

– Dar nu e posibil, repetă Marquita. Nu-l cred capabil pe Bradley de așa ceva.

– Omul pe care-l visezi nu există în realitate... Este doar produsul imaginației tale.

Marquita pufni în plâns.

– Cum... cum am putut să fiu așa de credulă? suspină ea.

Troy o cuprinse în brațe lovind-o ușor cu mâna pe spate.

– Consideră asta ca o experiență bună, care te va ajuta în viitor să recunoști, fără a te mai înșela, bărbatul care te iubește.

Dar Marquita izbucni mai tare în hohote de plâns.

– L-am întâlnit... dar acum l-am pierdut!

Troy surâse.

– Ba nu! Pe Tomaso nu l-ai pierdut!

– Cred că niciodată nu va mai dori să mă vadă...

– Du-te, totuși, și caută-l!

– Mi-e atât de rușine!

Troy ridică din umeri.

– Așa, te dai bătută, fără să încerci măcar să lupţi? Te-am crezut mult mai curajoasă.

– Crezi că o să mă ierte?

— Mai mult, te aşteaptă, o asigură Troy.

În acel moment, în pragul uşii apăru Elissa.

— În sfârşit m-am întors! Credeam că niciodată... Dar Elissa se întrerupse brusc văzând-o pe Marquita în braţele lui Troy.

— În sfârşit iată-te! exclamă acesta din urmă. Lăsând-o pe Marquita, Troy se îndreptă către Elissa.

— Începusem să mă îngrijorez...

Marquita dispăru în fugă... În timp ce Troy continua să se apropie de Elissa, aceasta se retrase un pas.

— Mi-ai lipsit mult, draga mea... murmură el.

— Serios? Elissa continua să se retragă. De-aia te găsesc cu o alta în braţe?... îl acuză ea cu vocea tremurândă de mânie.

Troy o trase lângă el.

— Mică prostuţă... Numai pe tine te iubesc!

— Şi Marquita este foarte drăguţă...

— Nu aşa ca tine.

Apoi, în câteva cuvinte, el îi povesti de ce o adusese pe Marquita la bungalow. Când văzu clişeele, Elissa rămase blocată.

— Este dezgustător! exclamă ea, şocată.

— Te surprinde? Deci nu te aşteptai la orice din partea lui Jellico?

— La puţină decenţă, măcar...

— Glumeşti?

– Sărmana Marquita! oftă Elissa. Ce șoc pentru ea!

– Un șoc binevenit.

Apoi el făcu un scurt rezumat al zilei, iar Elissa îi povesti despre călătorie.

– Acum, sunt nerăbdătoare să fac o baie! concluzionă ea.

– Du-te și odihnește-te puțin. În acest timp, eu am să pregătesc masa...

Elissa nu se lăsă prea mult rugată. Zece minute mai târziu ea se afla în cada plină cu spumă parfumată. Gândul îi zbură în bucătărie, unde se afla Troy. „Ce stupidă am fost să-mi închipui că Troy s-ar interesa de Marquita", gândi ea. Când îi văzuse unul în brațele celuilalt, Elissa avusese impresia că o lovitură de cuțit îi străpunge inima.

Un oftat greu îi scăpă. Troy îi vorbise de nenumărate ori despre dragoste, dar niciodată despre căsătorie. De ce? Oare din cauză că n-avea o meserie sigură? „Era foarte posibil!" își spuse ea. Oricum, ea îl iubea nespus. Restul nu mai avea nici un fel de importanță... Cu ochii închiși, se lăsă acaparată de vise.

– Dar ce faci, dormi?! țipă Troy. Noroc că am venit să văd ce se întâmplă cu tine.

– Nu dormeam, protestă ea. Doar mă gândeam...

Apoi fu străbătută de un fior.

–. S-a răcit apa, constată ea.

– Hai, să nu faci vreo pneumonie!

O scoase din cadă și începu s-o șteargă.

– Ai să te uzi tot! spuse ea.

– N-are importanță, pentru că tocmai voiam să-mi dau jos hainele...

Troy o luă pe Elissa în brațe și o duse în pat. Ea își încolăci brațele pe gâtul lui puternic sărutându-l cu lăcomie. Deja, dorința îi purta precum un val care în drumul lui ia totul cu el.

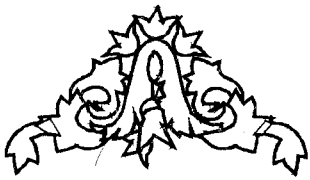

CAPITOLUL IX

— Ce vom face în continuare? întrebă Elissa ghemuindu-se în braţele lui Troy.

Noaptea căzuse demult, iar camera era luminată doar de razele lunii.

— Ne luăm două zile de odihnă, decise el.

— Chiar în momentul în care Jellico începe să-şi pună întrebări? Nu sunt deloc de acord! protestă ea.

— Imaginează-ţi că eşti la pescuit... Pentru ca să prinzi un peşte mare, trebuie să ştii să-i pui momeala.

— Să nu tratăm un rechin ca pe un peşte oarecare!

— Încă un motiv în plus să ne continuăm jocul, spuse el.

— Să mai pierdem patruzeci şi opt de ore, ce greşeală!

— Trebuie să mai aşteptăm şi reacţia altora.

— Ce? Ai mai spus cuiva taina noastră? se nelinişti ea. Oare este prudent?

El surâse.

— Cred că putem să avem încredere în Tomaso...

— Da, admise Elissa. Nici el nu-l are la inimă pe Jellico!

— Şi dacă vrei cu tot dinadinsul să fii utilă, ai putea, de exemplu, să faci un tur prin oraş.

Elissa se strâmbă.

— Mereu mă trimiţi la plimbare!

— Voiajul tău la Miami făcea parte integrantă din plan!

— De ce m-ai obligat să închiriez un apartament?

— Am să-ţi spun la momentul oportun.

Ea oftă dar nu mai insistă. Începu să înţeleagă că orice altă discuţie cu Troy pe această temă era inutilă...

— Mâine după-amiază, reluă Troy, vei merge la Biblioteca Municipală şi vei studia toate lucrările pe care le vei găsi referitor la galioanele spaniole şi cele ale piraţilor...

— Dar îmi vor trebui ore întregi pentru asta!

— Tocmai te plângeai, acum o clipă, că n-ai ce să faci!... Apoi, după un moment de tăcere reluă. Dar acum, hai să nu ne mai gândim la toate astea...

Se îmbrăţişară din nou şi uitară de Jellico pentru tot restul nopţii.

Elissa îşi petrecu toată după-amiaza zilei următoare la Biblioteca Municipală. Cărţile pe care le alesese începură imediat să o pasioneze. În secolul al XVII-lea, cuceritorii spanioli au îmbarcat tot aurul şi pietrele preţioase pe care le-au găsit în America Latină. Galioanele încărcate cu comori plecau către Europa. Dar multe din ele n-au mai ajuns niciodată... În afară de atacurile piraţilor care bântuiau Marea Caraibilor, au mai fost furtuni puternice, nemaivorbind de recifii din zonă...

La un moment dat, văzând fotografia unei cupe foarte asemănătoare cu cea pe care o avea, Elissa rămase foarte mirată. Fericită de descoperirea sa, ea îi telefonă imediat lui Troy. De data aceasta avu noroc: Carlos îi răspunse şi îi făcu imediat legătura cu şeful pazei.

— Am găsit o cupă asemănătoare cu a mea, exclamă ea.

— Te credeam la bibliotecă!

— Dar acolo sunt! Cupa este în fotografie... Oh! Oceanul ascunde atâtea, atâtea minunăţii...

Se auzi un mic clinchet pe linie.

— Nu mai pot să vorbesc acum, declară Troy.

— Este important! Ţi-am telefonat în legătură cu comoara...

— O să vorbim mai târziu, o întrerupse el.

— Am crezut că te va interesa... spuse ea, decepţionată.

— Ascultă, am să te sun eu. Presupun că eşti într-o cabină telefonică? Care este numărul de telefon de acolo?

Ea îi dădu numărul fără prea mare entuziasm şi aşteptă. Zece minute mai târziu, Troy o sună din bungalow.

— Acum poţi să-mi continui povestea ta, îi spuse el. Am fost obligat să te întrerup pentru că Jellico ne asculta convorbirea.

— Dumnezeule! exclamă ea. M-am trădat?

— Din feri ire, nu... Dimpotrivă, ai reuşit să-l faci mai curios.

Elissa îi povesti apoi despre fotografia pe care o găsise, printr-un noroc, într-o carte intitulată *„Comorile de pe fundul mărilor"*.

— Bine lucrat! o asigură Troy. *Comorile de pe fundul mărilor,* spui tu? Poţi să muţi cartea pe un alt raft?

— Vrei s-o rătăcesc? se miră ea.

— Da. De aşa manieră încât dacă cineva o caută, să nu o găsească imediat.

— Bine...

A doua zi dimineaţă, Troy tocmai se pregătea pentru inspectarea gardului înconjurător. Deodată văzu o camionetă oprită în faţa gheretei. Cu pas lent, se apropie de ea.

— Bucătarul așteaptă să-i livrezi legumele, îi spuse el șoferului, care stătea la taifas cu Mike.

— Nu e grabă mare! spuse paznicul. Ricardo tocmai îmi povestea despre ultimele bârfe din oraș.

— Asta nu trebuie să-ți ia mai mult de zece minute, făcu Troy. Nimic atât de interesant nu se întâmplă la Mandrego, încât să-ți ia mai mult timp!

— Dar câteodată se mai întâmplă și lucruri noi, interveni șoferul. Tomaso, un tânăr pescar, a găsit niște monede de aur în plasa de homari.

— De unde le-a pescuit? se interesă Troy.

— Vă dați seama că nu vrea să spună! exclamă Ricardo. Și îl înțeleg foarte bine. Dacă aș fi avut eu norocul să găsesc niște bani de aur pe fundul mării, n-aș...

Troy ridică nepăsător din umeri.

— În loc să visați, mai bine ați munci! Apoi se urcă pe bancheta din față a camionetei. Haidem! Du-mă și pe mine până la vilă.

În timp ce Ricardo livra comanda la bucătărie, Troy îl întâlni pe Jellico care juca golf pe spațiul verde amenajat lângă piscină.

— Ricardo a adus câteva lădițe cu legume și fructe proaspete, îi comunică el.

— Interesant! exclamă Jellico sarcastic.

— Este un mare amator al scufundărilor... Sunteţi de acord să-i împrumutaţi un echipament?

Jellico lăsă să-i scape din mână crosa de golf.

— Unui şofer? Unui localnic? Eşti nebun! Nici măcar nu-l cunosc pe Ricardo ăsta al tău!

— Vine aici de mai multe ori pe săptămână.

— Este plătit pentru asta, nu? Nici vorbă să-i împrumut ceva! S-a înţeles? Apoi bombăni ceva, dând din cap. Îmi place că eşti generos cu ceea ce nu-ţi aparţine! Ce idee, să se plimbe pe sub apă...

Troy făcu un gest indiferent.

— Nu o să fie lipsit de companie. Cu zvonurile care circulă, marea va deveni neîncăpătoare pentru atâţia scufundători.

— Ce zvonuri?

— Mergeţi la bucătărie...

Înainte ca Troy să-şi termine fraza, Jellico dispăru. Aşa cum prevăzuse, curiozitatea lui era de nestăpânit. Mergea cu pas grăbit către bucătărie. Se opri în faţa ferestrelor mari, deschise.

— Două monede de aur! exclamă bucătarul cu o voce mirată. Înseamnă că mai sunt şi altele. Poate chiar un vapor!

— E epavă atât de aproape de insulă? obiectă Ricardo. Ar fi trebuit să fie desco-

perită mai de mult! După părerea mea curenţii sunt aceia care au adus vreun cufăr până aici...

— Un cufăr plin cu aur...

— Tomaso nu mi-a arătat decât doi galbeni, însă eu cred că avea mult mai mulţi!

— Unde-şi aruncă năvoadele de obicei?

— Nimeni nu ştie. Cu excepţia Marquitei, logodnica sa...

Jellico nu mai ascultă în continuare. Chipul său, de obicei morocănos, era luminat de o veselie neobişnuită. Alergă şi se încuie în biroul său, după care formă numărul de telefon al Marquitei. Tânăra femeie îi răspunse.

— Nu ne-am mai văzut de mult! spuse el pe o voce mieroasă. Mă plictisesc fără tine, ştii foarte bine...

Marquita păli recunoscând vocea lui Jellico. Jenată, îşi înghiţi saliva. Dezgustul o sufoca.

— Mi-aţi spus că nu vreţi să mă mai revedeţi vreodată, murmură ea în sfârşit.

— Am fost supărat din cauza fratelui tău...

— Dar eu nu făcusem nimic.

— Ştiu şi tocmai de aceea regret că am fost nedrept. Şi altfel? Ţi-ai făcut prieteni noi?

— Vă retrageţi plângerea împotriva lui Miguel?

— Asta se poate aranja... O să mai vorbim când vii la Las Floracitas.

Marquita se simţi ca un animal prins în cursă. Ar fi dorit mult să-şi salveze fratele, dar nu se simţea în stare să accepte atenţiile lui Bradley. Dar, până la urmă, găsi o scăpare:

— Părinţii mei mi-au interzis să vă vizitez atâta timp cât fratele meu este învinuit de dumneavoastră.

— Voi telefona imediat la comisariat.

După ce închise telefonul, Jellico începu să înjure nervos. Cu pumnii strânşi, cu faţa roşie de furie, se decise să-l sune pe şeful poliţiei.

Supărat că Jellico nu-i permitea să părăsească Las Floracitas, Troy căuta un pretext pentru a pleca în oraş.

— Benedict!

— Da?

— Aş vrea să duci Rolls-ul la garaj. Are ceva, căci motorul nu merge rotund, parcă-i răguşit...

— Mă voi ocupa imediat! îl asigură Troy.

Plecă imediat în oraş şi, după ce încredinţă luxoasa maşină mecanicilor, se grăbi spre Biblioteca Municipală.

— Puteţi să mă ajutaţi? o întrebă el pe bibliotecară.

Aceasta îl privi mirată.

Troy îi răspunse cu un surâs fermecător la care domnișoara bătrână clipi repede din pleoapele ascunse sub ochelarii grei.

— Cu plăcere...

— Mă interesează galioanele spaniole ale căror epave zac pe fundul mării Caraibilor.

— Avem nenumărate studii pe acest subiect.

— Cineva mi-a vorbit de o carte al cărei nume, din păcate, nu l-am reținut...

El ezită o clipă înainte de a arăta interlocutoarei sale cupa, așa-zisă veche, pe care o adusese Elissa pentru a argumenta harta sa.

— Ce minunăție! exclamă bibliotecara.

Troy se aplecă peste biroul ei în timp ce ea își ținu respirația.

— Un prieten mi-a spus că a văzut într-o carte din bibliotecă fotografia unei cupe asemănătoare cu aceasta. Din păcate, nu-mi amintesc titlul acelei cărți.

— A, înțeleg! exclamă bătrâna domnișoară. Este vorba de o carte foarte interesantă intitulată *Comorile de pe fundul mărilor*. Mă duc s-o caut pentru dumneavoastră.

Ea se îndreptă drept către unul din rafturile bibliotecii.

— Dar nu-i aici!

Revenind la birou, răsfoi fișele și dădu din cap.

— Şi cu toate acestea, nu este împrumutată... Poate că este rătăcită! Asta se întâmplă destul de des! Întotdeauna îi rog pe oameni să pună cărţile la loc, de unde le iau, dar niciodată nu sunt atenţi.

— Ce păcat! exclamă Troy. Aş fi vrut să arunc o privire...

— Mă duc să mai caut, promise ea. Cred că nu este prea departe. Sunteţi grăbit?

— Da, din nefericire. Am o întâlnire importantă... Ce-aş putea să fac?

Deodată chipul lui Troy se lumină.

— Am o idee! Sunteţi de acord să-mi telefonaţi îndată ce o veţi găsi?... *Comorile de pe fundul mărilor*... aşa se cheamă, nu-i aşa?...

— Exact.

Vizibil mişcată de vizita lui Troy, bătrâna domnişoară îşi ascunse cu greu tulburarea.

— Contaţi pe mine! Am să vă sun...

— Mă numesc Troy Benedict şi puteţi să mă găsiţi la acest număr. De preferat este în această după-amiază, în jurul orei trei, deoarece după aceea sunt obligat să plec...

— Contaţi pe mine! repetă bibliotecara.

Troy îi spuse lui Carlos că aşteaptă o convorbire telefonică importantă, astfel încât să stea prin preajma telefonului începând cu ora trei.

Când bibliotecara sună, Carlos răspunse imediat. Apoi ieși să-l caute pe Troy.

— Cine e la telefon? întrebă Jellico.

— Este o convorbire pentru domnul Benedict.

Jellico încruntă sprâncenele.

— Cine-l caută? Este cumva Bill Reilly, șeful vaporului de salvare?

— Nu, este o femeie.

— Ar trebui să-l pun să plătească jumătate din abonamentul telefonic, bombăni Jellico. Primește mai multe telefoane decât mine!

Cu pași mari se îndreptă către aparatul pe care Carlos îl lăsase deschis.

— Da! răspunse el. Cine este la telefon?

— Bibliotecara, domnule Benedict. Am găsit cartea dumneavoastră!

— Ce carte?

— Dar... nu sunteți domnul cu care am vorbit azi-dimineață?

— Benedict nu este aici. Despre ce este vorba?

— Vă rog să-i spuneți că a avut dreptate! Am găsit cartea despre care am vorbit. Cupa este din secolul al XVII-lea și valorează o avere!

Jellico rămase împietrit.

— Ce?

— Da, da, o avere!

— Dar unde a găsit cupa aceea?

— N-am avut timp să-l întreb, era foarte grăbit.

— Şi v-a lăsat cupa?

— Bineînţeles că nu! exclamă bătrâna domnişoară. Cu nici un preţ nu mi-aş fi luat responsabilitatea unei asemenea valori!

Ochii lui Jellico se întunecară.

— I-am promis domnului Benedict că-i voi telefona, continuă bibliotecara. Aţi putea să-i comunicaţi dumneavoastră tot ce v-am spus?

— Cu plăcere! bufni Jellico.

— Vă rog să-l rugaţi să mă sune. Aş vrea să-l întreb câteva lucruri.

— Desigur! Şi eu la fel!

Troy mai aşteptă câteva minute înainte de a-şi face apariţia.

— Mi-a spus Carlos că sunt căutat la telefon...

— Am vorbit eu în locul tău.

Troy simulă că se enervează.

— Dar nu aveţi acest drept! nu am voie să primesc telefoane personale?...

Cu ochii micşoraţi, Jellico rămase imobil, Avea aerul unei pisici care se juca cu un şoricel.

— Iată de ce, în ultimul timp îmi puneam fel de fel de întrebări, murmură el pentru sine. Norocul a venit şi mi-a dat ultima piesă care-mi lipsea!

Troy se întoarse încercând să se îndepărteze.

– Bun! Eu am de lucru...

– Rămâi! îi ordonă Jellico.

Troy rămase încrucișându-și brațele pe piept.

– La început n-am crezut în aceste povești cu epave. Căutătorii de comori sunt, în cea mai mare parte, dulci visători!

– Toată lumea știe că nenumărate galioane încărcate cu bogății au fost înghițite de apă în această regiune, declară Troy pe un ton neutru. Nu este vorba de vreo legendă!

– Dar pentru a le găsi, trebuie explorat fundul mării pe mii și mii de kilometri pătrați...

Troy ridică din nou din umeri, indiferent.

– Nimeni nu a spus că este vorba de o suprafață atât de mare.

Jellico închise ochii.

– Este o suprafață atât de mare, numai dacă nu știi unde să cauți! Nu-i așa, Benedict?

Troy, privind printre gene, îi evită privirea.

– Tu n-ai fi închiriat un vapor de salvare dacă n-ai fi fost sigur! insistă Jellico.

– Cine nu riscă, nu câștigă!

– Ca să prospectezi adâncurile îţi trebuie bani. Mulţi bani! Ori tu n-ai decât salariul ca să trăieşti.

– Sper ca atunci când Bill Reilly va încasa cecul... expediţia mea să fie încununată de succes.

– Unde ai găsit cupa pe care i-ai arătat-o bibliotecarei?

Troy se miră.

– V-a spus ea?

– Eu sunt la curent cu toate! triumfă Jellico. Ştiu chiar că unul din prietenii tăi, un pescar pe nume Tomaso, a găsit două monede de aur în plasa de homari.

– A avut noroc...

– Eu nu sunt idiot, Benedict. Tu ai mers să închiriezi vaporul de salvare înainte ca Tomaso să pescuiască galbenii. Asta înseamnă că galionul n-a eşuat prea departe de Mandrego...

– Probabil curenţii au adus monedele... pretinse timid Troy.

Vocea lui Jellico tună.

– Ascultă-mă, Benedict! Tu ştii sigur un filon... Iar eu vreau partea mea! E clar?

De această dată, Troy îl luă mai în serios.

– Şi de ce credeţi că o să împărţim? ţipă el.

– Pentru că eu sunt cel influent aici! Nu tu! Dacă vei refuza să mă bagi în afacere, am să-ţi fac viaţa imposibilă!

— Vă închipuiți că viața mea este atât de fericită? ironiză Troy.

— Este ca un drum de trandafiri în comparație cu ceea ce te-ar aștepta dacă ai acționa singur!

Apoi Jellico, mai stăpân pe situație, continuă:

— Mai întâi să-mi spui cum ai reușit să localizezi epava?

— Elissa este aceea care...

— Nici nu mă-ndoiam! Ea vorbea tot timpul de comorile din adâncuri...

— Dar n-ați crezut-o, îi reaminti Troy.

— Pe atunci, n-aveam nici o probă.

Jellico îl bătu pe umăr pe Troy cu un aer acuzator.

— V-ați ascuns bine și n-ați vrut să-mi arătați cupa!

— Aveam tot interesul să păstrăm secretul...

— Cu toate astea, am aflat. Nu sunteți decât niște amatori, îi aruncă Jellico, cu superioritate. Apoi arătă cu degetul către Troy. Chiar tu mi-ai spus că marea va fi plină de scufundători!

— Da, dar ei habar n-au unde să caute. Ori marea este destul de mare...

— Dar tu, tu știi unde să cauți?

— Elissa are o hartă.

Temerea lui Jellico reveni imediat.

— O hartă cu indicarea precisă a comorii? Ca într-un film pentru copii?

— Nimeni nu vă obligă să credeţi.

— Dacă n-ar fi fost atâtea probe aş fi fost destul de sceptic. Mai ales că niciodată n-am avut încredere în tine, Benedict.

— În acest caz, de ce doriţi să devenim asociaţi?

— Pentru că vreau partea mea! repetă Jellico cu îngâmfare. De câte ori vrei să-ţi mai repet?

— Uitaţi că Elissa este aceea care are harta! Ori Elissa vă detestă!

— Asta din cauza ta, Benedict! Tu ai aranjat în aşa fel ca să mi-o sufli în timpul absenţei mele! Şi asta cu greu am să ţi-o iert...

— Nu-i pentru cine se pregăteşte, ci pentru... Şi nu regret nimic... De fapt, datorită ei, voi deveni miliardar!

— *Vom* deveni miliardari îl corectă Jellico.

— Niciodată ea nu va accepta ca dumneavoastră să participaţi la căutări.

— E rândul tău s-o convingi!

— Îmi va răspunde că preferă să ia jumătate din comoară decât o treime! Şi eu la fel...

— Tot tu o s-o convingi! spuse din nou Jellico amenințător. Dacă nu, îi telefonez șefului de poliție și îi voi spune că mi-ați forțat casa de bani.

Jellico jubila frecându-și mâinile încântat.

— Când vei ieși din închisoare, vei fi un bătrânel!

— Dar de ce vreți să accepte, să deveniți partenerul nostru? se enervă și Troy.

— Pentru că eu am bani. Banii care trebuie pentru a localiza epava și pentru aducerea la suprafață a bogățiilor! Voi, voi n-aveți un sfanț. Fără capitalul meu nu veți ajunge prea departe.

Troy dădu din cap cu neîncredere.

— Este un argument, admise el în cele din urmă. Elissa poate își va da seama...

— Spune-i să vină la mine! Pariez că o voi convinge!

— Ar fi mai bine dacă aș încerca eu s-o conving. Dumneavoastră n-ați ajunge la nimic, pentru că nu vă poate suferi!

— Știu cum să conving femeile, îl asigură Jellico cu un aer superior: Asta am făcut toată viața! De toate felurile, de toate culorile...

— Atunci de ce locuiți singur acum?

— Pentru că așa vreau. De altfel, femeile îmi cad la picioare precum mușteleo...

Troy reuși cu greu să-și ascundă dezgustul.

— Atunci de ce aţi avut nevoie să recurgeţi la forţă pentru a o convinge pe Elissa?

Jellico se înroşi tot.

— Atenţie la ceea ce spui!

— Dar eram prezent...

— Am fost puţin nerăbdător! Normal, nu? Apoi, strângând pumnii, adăugă: Prea multe discuţii, Benedict! E clar că noi doi n-avem loc unul de altul...

— Exact.

— Încă puţină răbdare! După ce vom aduce la suprafaţă comorile care se găsesc în epavă, nu vom avea nevoie să ne mai vedem vreodată!

— Foarte bine! Şi cine va trebui să părăsească Mandrego? Dumneata sau eu?

— N-am să rămân toată viaţa aici, bombăni Jellico.

— Aţi putea să vă consacraţi cealaltă parte a vieţii dând înapoi ceea ce aţi escrocat, sugeră Benedict.

Furia îl desfigură pe Jellico.

— Toţi sunt nişte imbecili! Niciodată n-au să mai vadă nici măcar culoarea banilor lor!

CAPITOLUL X

Troy nu reveni la bungalow înainte de sfârșitul după-amiezii. În acest timp, Elissa îl aștepta cu nerăbdare.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— Totul este pe calea cea bună.

— Povestea cu monedele de aur a ajuns la urechile lui Jellico?

— Bineînțeles! Nu se mai gândește decât la milioanele pe care le va câștiga...

— Eu nu vreau mai mult de o jumătate de milion de dolari!

— Îi vei avea! Jellico a mușcat momeala... Acum dorește să devină asociatul nostru.

Elissa sări în sus de bucurie.

— I-ai vândut deja o parte pentru o jumătate de milion?

— Nu! Este Jellico lacom, dar nu idiot. Hai, trebuie să judecăm în continuare foarte serios.

Entuziasmul Elissei se stinse ca o flacără.

— Cât ți-a oferit el?

— Este gata să închiriem vaporul de salvare și echipajul.

— Dar asta nu ne foloseşte la nimic! După ce o să se învârtă două-trei zile în jurul locului cu presupusa epavă, o să-şi dea seama că ne-am bătut joc de el...

— Am un plan!

Ochii Elissei se măriră în timp ce ea îl asculta cu atenţie, fără să scoată un cuvânt.

— Dar de unde va lua el o sumă atât de mare în bani lichizi? se nelinişti Elissa în cele din urmă.

Troy surâse.

— Tu n-ai înţeles încă de ce această casă este păzită mai bine decât o fortăreaţă? Jellico ascunde aici tot ceea ce posedă.

— Ei bine, atunci nu ne mai rămâne decât să mergem la el şi să-i spunem că suntem de acord...

— Să aşteptăm până mâine.

— De ce atâta răbdare încă? Aşteptarea asta mă înnebuneşte.

— Nu trebuie să grăbim lucrurile, draga mea. Dacă vom accepta atât de uşor propunerea lui, atunci se va îndoi. Deja l-am prevenit că-mi va fi foarte greu să te conving.

— Te înţeleg, murmură ea fără entuziasm.

Apoi, cu un oftat prelung, Elissa adăugă:

— Îmi doresc mult ca totul să se termine!

Troy o trase lângă el.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm în oraș? propuse el. Așa ne vom mai gândi și la altele.

Troy o duse pe Elissa într-un mic restaurant în apropierea portului unde se găteau cele mai bune languste de pe insulă. De asemenea, Troy reuși s-o facă pe Elissa să râdă toată seara cu lacrimi.

De câte ori se gândea la rolul pe care trebuia să-l joace a doua zi, în fața lui Jellico, o cuprindea neliniștea... Făcea eforturi să-și alunge din gând tot ceea ce era legat de Jellico.

Acum, când Troy îi devenise aliat, era mult mai sigură de ea. Alături de el totul i se părea posibil...

Lumina lunii scălda camera cu razele-i argintii. Cu ochii mari și privirea fixă, Elissa se uita la frunzele unui cocotier care fremătau la adierea brizei. Nu reușea să adoarmă...

Troy o întrebă:

— La ce te gândești, draga mea?

— La nimic.

O strânse tare lângă el.

— Acum te cunosc suficient de bine, încât să-mi dau seama de orice mică schimbare.

Era adevărat. Troy putea să citească în Elissa ca într-o carte deschisă. În schimb,

Elissa nu știa nimic despre Troy. O singură dată încercase să-i pună câteva întrebări referitoare la persoana lui, însă el a evitat cu abilitate răspunsurile. Apoi, din mândrie, nu mai continuă cu alte întrebări.

— Ce te neliniștește, draga mea, căci te simt? insistă Troy. Spune-mi, te rog! Nu ezita! Știi că-mi poți spune orice!

Ea reuși să-i surâdă.

— Este adevărat, n-am secrete. Ceea ce nu se poate spune și despre tine!

Chipul lui Troy se schimbă în întregime. Elissa, sesizând schimbarea bruscă, îl cuprinse în brațe, mângâindu-l pe ceafă.

— Noi am fost foarte apropiați unul de altul în ultimele două săptămâni, remarcă el pe un ton cald.

Elissa își mușcă buza de jos.

— Am devenit chiar... amanți, spuse ea cu o voce ezitantă.

— Poate chiar mai mult!

„Numai un soț și o soție sunt mai mult", ar fi dorit Elissa să-i răspundă. Acum își reținu cu greu lacrimile și pe un ton care se forță să pară natural, adăugă:

— Cine și-ar fi închipuit asta la început? Atunci ne detestam...

— Cuvântul este prea dur! protestă el.

— Dar tu mă judecai foarte greșit!

Troy izbucni în râs.

— Asta nu m-a împiedicat să-ţi apreciez farmecul.

Elissa rămase puţin decepţionată.

— Este tot ce-ai apreciat la mine?

— Cum poţi să vorbeşti aşa!?

El o strânse la piept mângâindu-i părul cu tandreţe.

— Iubesc tot ce-ţi aparţine, draga mea. Umorul tău, inteligenţa ta, sinceritatea ta... totul! Săptămânile care s-au scurs mi-au dat senzaţia unui vis. Unui vis minunat...

Un oftat umflă pieptul Elissei.

— Noroc că a sosit momentul trezirii!

Troy rămase uimit.

— Cum adică?

— Mâine totul se va decide. Ori Bradley îmi va da banii... ori nimic nu se va întâmpla. În acest caz, cred că nu mai există nici o speranţă.

— De ce-ţi faci probleme dinainte?

Acesta nu era nici pe departe răspunsul pe care tânăra femeie îl aştepta!

— Oh! Am devenit pesimistă, murmură ea.

— Îţi promit că în curând vei pleca la Los Angeles cu o valiză plină de bancnote.

— Şi tu, Troy?

Cum el nu răspundea, ea insistă.

— Tu ai să te trezeşti fără slujbă!

— Oricum, asta nu este o muncă plăcută.

— Şi în clipa când Jellico îşi va da seama de tot, nici tu nu vei mai putea să rămâi la Mandrego. El nu va înceta să se răzbune. Şi fii convins că va găsi un pretext ca să te trimită la închisoare...

— Încetează să te mai frământi, draga mea. Sunt destul de mare încât să am grijă de mine.

Aceste cuvinte sunară la urechile Elissei ca un adio. Un adio definitiv... În acea clipă avu impresia că inima i se rupe în mii de bucăţele.

— Îmi fac probleme, şi e normal! De ce n-ai veni tu împreună cu mine la Los Angeles? insistă ea în continuare. Te-aş ajuta să-ţi găseşti o slujbă.

El ezită.

— Va trebui să discutăm toate astea, draga mea. Dar nu acum.

— Tu crezi că ne mai rămâne mult timp? îl întrebă ea cu amărăciune.

— Când vom termina cu Jellico, vom avea destul timp, o asigură el.

Nu era adevărat, iar ea ştia acest lucru. Dacă reuşeau să intre în posesia banilor escrocaţi de Jellico de la tatăl Elissei, atunci ar fi trebuit să părăsească imediat Mandrego pentru a evita represaliile. Şi începând de acolo drumurile lor se despărţeau.

De ce voia Troy să îndulcească această despărţire?

— Dacă lucrurile se vor precipita şi nu o să mai avem timp să ne spunem nici măcar adio, eu ţin să-ţi mulţumesc chiar acum, spuse ea cu o voce nesigură. Îţi voi rămâne recunoscătoare toată viaţa.

În lumina argintie a lunii, chipul lui Troy deveni grav.

— Nu-mi datorezi nimic. Ştii bine că am făcut asta pentru recunoştinţă...

— Dar eu voi fi acela care voi lua banii! Aş vrea să pot să-ţi ofer o parte... Dar, din nefericire, e imposibil. Trebuie să înapoiez această sumă. Mi-am jurat să reabilitez memoria tatălui meu.

Troy o linişti.

— Te înţeleg foarte bine, draga mea.

Apoi, pe un ton şoptit, murmură:

— Aş vrea ca şi tu, la rândul tău, să mă înţelegi... Cuprinse între mâini faţa Elissei şi o privi cu pasiune... Orice s-ar întâmpla, să nu uiţi că te iubesc.

Liniştită, Elissa adormi imediat. Îndată ce respiraţia ei deveni regulată, Troy se strecură încet din pat şi se îmbrăcă. Apoi se îndepărtă pe alee, iar cinci minute mai târziu, zgomotul puternic al motorului Ferrari străbătu liniştea nopţii.

A doua zi, dimineaţa, Elissa se trezi în braţele lui Troy. Avea un sentiment de deznădejde. Deci totul se sfârşise... Aceasta

fusese poate ultima lor noapte împreună. Când Troy se ridică, Elissa îi admiră silueta atletică cu amărăciune în suflet.

— Trebuie să ai mare succes la femei, remarcă ea cu un ton sec.

— Din fericire, numai tu contezi pentru mine!

— Atunci va trebui să trăiești din amintiri.

Nici nu terminară bine micul dejun când se auzi soneria telefonului. Troy răspunse.

— Ei bine, vă aștept! exclamă Jellico, fără altă introducere.

— V-ați trezit devreme! remarcă Troy, neglijând la rândul lui orice formulă de politețe.

— Deci, când ați decis să veniți la mine?

— Noi tocmai luam micul dejun, Elissa și cu mine... Făcu o pauză voit... Am niște probleme! adăugă el dintr-o suflare.

— Ce fel de probleme?

— Așa cum am prevăzut, ea nu vrea să audă vorbindu-se de dumneavoastră.

Devenind nervos și nerăbdător, Jellico începu să urle la celălalt capăt al firului.

— Ascultă, Benedict! Am căzut de acord asupra unui lucru, tu și cu mine!

— Uitând să ținem cont și de partea principală.

Elissa asculta această convorbire cu o teamă crescândă. Nu cumva Troy mergea prea departe? Dacă Jellico renunţa şi nu mai voia să audă de ei?...

— Dacă n-ajungi la nici un rezultat cu frumosul, încearcă cu forţa, îi sugeră Jellico cu un râs răutăcios. Câteva lovituri o vor îmblânzi şi pe cea mai recalcitrantă dintre femei.

— Puteam să mă aştept la o astfel de sugestie din partea dumneavoastră! făcu Troy cu dezgust.

— Te rog să nu-mi ţii lecţii! exclamă Jellico, stăpânindu-se din ce în ce mai greu. Încep să mă satur de toate figurile astea. Deci, spune acestei idioate că vreau să devin asociat în afacere. Iar dacă te refuză în continuare, am s-o arunc în închisoare împreună cu tine.

— Sub ce acuzare?

— Nimic mai simplu! Am să-i povestesc şefului poliţiei cum aţi încercat amândoi să-mi forţaţi casa de bani. Râsul său sarcastic răsună din nou. Autorităţile îmi sunt foarte devotate. Cuvântul tău nu va face doi bani în faţa cuvântului meu...

— Dar nu v-ar folosi la nimic dacă ne-aţi băga la închisoare.

— Aş face cercetările pe cont propriu. De ce să intru în asociere când pot să

acționez singur? Mai mult, nu mai e nevoie să împart beneficiile.

— Uitați un detaliu important: harta!

— În timp ce voi veți moțăi în celula voastră, voi avea tot timpul s-o caut!

— Dar harta nu-i aici! triumfă Troy. După ce a fost dată spargerea la bungalow, m-am gândit s-o pun la loc sigur, la Miami.

— V-ați ascuns de mine?

— Ba, de loc. A doua zi, după spargere, Elissa a luat avionul spre Miami. Cu harta, bineînțeles...

De data aceasta Jellico rămase fără replică.

— Bine jucat! murmură el în cele din urmă. Apoi, fără entuziasm, adăugă: Ați câștigat... Și acum, cum s-o facem pe Elissa să fie rezonabilă? Ea are acum toate atuurile jocului!

— Știu... Cu toate acestea, nu este pierdută orice speranță, deoarece pentru a începe căutările noi avem nevoie de capitalul dumitale...

— Încearcă să folosești toate argumentele pentru a o convinge.

— Desigur, contați pe mine...

Troy închise telefonul și se întoarse către Elissa al cărei chip trăda neliniștea.

— Ce nebunie! exclamă ea. Mi-e teamă că ai întrecut măsura!

— Ba deloc! M-am distrat copios...

– Dacă lăsa totul baltă?

– Tu îl cunoşti prea puţin! Este putred de bogat, dar niciodată n-are bani suficienţi.

Elissa îşi aruncă părul pe spate cu o mişcare scurtă a capului.

– Aş vrea ca totul să se sfârşească.

– Şi eu! o asigură Troy, căzând pe gânduri.

După ce-şi termină ceaşca de cafea, Elissa se retrase pentru a se îmbrăca. Reveni puţin mai târziu, îmbrăcată cu un pantalon alb şi un tricou bleu asortat la culoarea ochilor ei.

– Sunt gata! îl anunţă ea.

Troy se forţă să râdă:

– Parc-ai merge la eşafod. Hai, zâmbeşte... Mai ai puţin şi vei fi bogată. Bineînţeles, până în clipa în care vei da jumătatea de milion de dolari proprietarilor legitimi.

Jellico îi aştepta pe terasă. Chipul crispat al Elissei nu prevestea nimic bun şi el se întoarse către Troy neliniştit. Acesta din urmă îl asigură imediat:

– După îndelungate discuţii, Elissa a acceptat să deveniţi asociatul nostru.

– Ei bine, sunt încântat că, până la urmă, totul s-a aranjat! Când veţi merge să aduceţi harta?

Elissa respiră profund. Venise momentul să-şi joace rolul...

— Înainte de asta aş vrea să pun la punct câteva detalii.

— Totul a fost deja discutat cu Benedict, încercă s-o scurteze Jellico.

— Păcat că nu m-aţi consultat şi pe mine... Amândoi uitaţi că cheia succesului este în mâinile mele.

Jellico o măsură cu dispreţ.

— Haide, spune ce vrei!

— Nici nu se pune problema să împărţim în trei părţi egale!

Faţa lui Jellico se întunecă.

— Benedict şi cu mine am căzut de acord asupra modalităţilor de împărţire!

— Troy nu se pricepe la afaceri! spuse ea cu siguranţă, urmărind privirea haină a lui Jellico... Pentru ce motiv să primeşti o treime din comoară? îl întrebă ea.

Troy o cuprinse de umeri.

— Haide, draga mea! Calmează-te... De ce să revenim asupra deciziei?

Ea îl privi cu mirare.

— Este incredibil! De fapt, de partea cui eşti tu? De a lui sau de a mea?

După ce-i aruncă o privire ruşinată lui Jellico, Troy îi spuse:

— Am să vorbesc eu cu ea.

Cu voce şoptită, dar destul de tare pentru a ajunge la urechile lui Jellico, Troy încerca s-o convingă pe Elissa cu o mimică largă.

— Ştii bine, draga mea, că nici mie nu-mi place să împart cu el... Dar ai tu altă soluţie?

— Costă într-adevăr foarte mult închirierea unui vas cu tot cu echipajul!

— Vezi, Elissa! Suntem pe punctul de a descoperi o comoară incalculabilă!

Vocea lui deveni mai puternică.

— Milioane şi milioane de dolari! Vom deveni bogaţi! Vor fi bani suficienţi pentru noi toţi...

— Da, dar...

— Visele noastre vor deveni în sfârşit realitate! O să avem vile elegante, un iaht superb, vom locui numai în castele, ai să te îmbraci la cele mai mari case de modă...

După o mică pauză, adăugă.

— Da, visele noastre cele mai îndrăzneţe sunt în mâna noastră... Hai să nu gafăm pentru un capriciu!

Ca şi cum ar fi fost hipnotizată de perspectivele care i se ofereau, Elissa privea în gol. Troy o conduse către Jellico.

— S-a aranjat totul.

— Bravo! Eşti foarte abil... Ce forţă de convingere ai! Dacă m-aş arunca din nou în lumea afacerilor, ţi-aş oferi un post foarte bun.

— După ce vom aduce la suprafaţă toate comorile care zac în epavă, n-am să mai muncesc niciodată! îl asigură Troy cu convingere.

Jellico nu voia să piardă timpul.

– Am să-i telefonez imediat lui Bill Reilly. Trebuie să alcătuiască o echipă de scufundători profesioniști... Apoi se întoarse către Ellissa... În ceea ce te privește, poți să pleci la Miami cu avionul chiar în seara asta. Și să te reîntorci mâine dimineață...

– Foarte bine! îl asigură Troy. Astfel vom putea începe căutările fără întârziere.

Entuziasmul lui Jellico creștea mereu.

– Da! Și noi...

– Un moment! îi întrerupse Elissa. Credeți că vă dau harta fără vreo garanție? Vreau înainte o garanție de cinci sute de mii de dolari.

– E nebună! exclamă Troy.

– Nu-mi dai garanția, nu-ți dau harta.

– Benedict, fă-o să înțeleagă!

– De această dată nu mă mai las convinsă, îi asigură Elissa. De ce aș avea încredere în dumneata? Ai fi în stare să-mi furi harta și să mă azvârli în închisoare!

– Eu?

– Dumneata n-ai ezita să ne denunți la poliție sub acuzații false. Troy mi-a vorbit de amenințările dumitale!

– Eram nervos, puteam să spun orice...

Elissa se îndreptă.

– Nu-mi dai garanția, nu dau harta, repetă ea pe un ton ultimativ.

– O jumătate de milion de dolari? se lamentă Jellico.

– Și bani lichizi! Vei recupera acești bani îndată ce vom fi în posesia comorii și partajul se va face în mod echitabil.

– Dar unde-ți închipui că voi găsi o astfel de sumă?

– În casa dumitale de bani, evident!

Jellico se înroși de furie și începu să tremure.

– De unde știi că am bani suficienți aici?

– Haideți să terminăm această discuție! făcu Elissa cu scârbă. Ori accepți să-mi dai garanția cerută, ori ne oprim aici...

– Voi n-aveți nici un chior! Nu veți putea nici măcar să închiriați vaporul, fără mine!

– Crezi dumneata că ești singurul investitor din lume? îl ironiză ea.

Înțelegând că se află la strâmtoare, Jellico căzu pe gânduri.

– Accepți sau trebuie să-mi caut un alt partener? întrebă Elissa.

Chipul ei exprima o hotărâre rece. Învins, Jellico lăsă capul în jos.

– Vei avea banii! Dar în schimb, ai să-mi dai mie harta.

Elissa păru că ezită.

– Asta mi se pare cinstit, declară Troy.

– Am să te aștept la aeroport cu banii, spuse Jellico.

Elisa râse șmecherește.

— Cu poliția, vrei să zici! Dumneata chiar crezi că am de gând să cad într-o capcană atât de grosolană? O nu, domnule Jellico! Nu se pune problema să aduc eu harta aici... Dumneata ai să vii s-o iei de la Miami, unde ți-o voi da în schimb a cinci sute de mii de dolari.

— Dar știi bine că eu nu pot veni la Miami!

— Atunci trimite-l pe Troy.

Jellico ripostă.

— Și tu îți închipui că eu aș cădea într-o cursă atât de grosolană?

— Voi da harta celui care îmi va aduce banii, conchise Elissa. Este inutil să mai discutăm!

Nepăsătoare, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă lăsându-l pe Troy singur în compania lui Jellico.

— Ei bine, nu-i lipsește obrăznicia! țipă Jellico, sufocat.

— Ea are dreptate să se teamă. Dumneata ai fi capabil să ne tragi pe sfoară! Dacă ai reuși să pui mâna pe hartă și să te debarasezi de noi, atunci, cel puțin, ne-ar rămâne banii în compensație.

— Ea vrea să merg în Statele Unite! exclamă Jellico înfuriat. Este imposibil... Dacă pun piciorul acolo, voi fi imediat arestat!

Troy se prefăcu că se gândește.

– După părerea mea, călătoria este posibilă fără prea multe riscuri. Dacă ne vom îmbarca la bordul vedetei după căderea nopții, avem toate șansele să ajungem la Miami fără să fim remarcați...

– Paza de coastă patrulează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru!

– Asta nu împiedică nici contrabanda, nici traficul de droguri. Ei nu pot să depisteze toate vapoarele. Și imaginează-ți că ne vor opri și ne vor controla: nu vor găsi nimic la bord și ne vor lăsa să plecăm după ce ne vor controla și identitatea.

– Exact...

– Dar dumneata poți să mergi cu acte de împrumut. De exemplu, cu cele ale lui Mike...

Ochii lui Jellico începură să joace.

– Nu e rău deloc... Dar tu ești în stare să ne conduci într-un port sigur în plină noapte?

– Nimic mai simplu...

– În acest caz, hai să mergem!

Jellico își frecă mâinile mulțumit.

– Ah! Ce festă am să le joc celor de la F.B.I.! spuse el cu satisfacție.

„EL și EA“ și *„ROMANTIC“*
nu vă vor dezamăgi niciodată!

CITIȚI-LE!

Vor însemna întotdeauna
o relaxare binefăcătoare!

CAPITOLUL XI

— Plecăm la Miami în această seară, o anunţă Troy pe Elissa.

Ea privi în jurul ei cu melancolie. Bungalow-ul acela izolat îi devenise foarte familiar şi foarte drag. Acum trebuia să-l părăsească.

— Trebuie să-mi pregătesc valizele, spuse ea fără entuziasm.

— Pregăteşte doar o valiză! Lasă aici lucrurile care nu-ţi sunt imediat necesare.

— Nu este loc suficient la bordul acestei vedete pentru toate bagajele mele? se neliniști ea.

— Tu ai să pleci cu avionul. Singură!

— Ah! exclamă ea, dezamăgită. Aş fi preferat să mergem împreună.

— Asta ar putea fi riscant. Şi nu vreau să te expui vreunui pericol.

Ea se pregăti să protesteze dar el nu-i dădu răgaz s-o facă.

— Fă ceea ce ţi-am spus! îi ordonă el.

Să nu ia decât o valiză? Asta nu reprezenta o dificultate prea mare pentru tânăra femeie, pentru că nu intenţiona să-şi păstreze toaletele strălucitoare pe care le cum-

părase pentru a-l da gata pe Jellico. Era bucuroasă să revină la stilul ei obişnuit de a se îmbrăca, elegant şi discret. Troy nici n-o s-o recunoască îmbrăcată aşa!

„Dar Troy nu o să mai aibă ocazia să mă mai vadă!“ gândi ea cu amărăciune.

Troy lipsi toată ziua şi nu veni decât spre seară pentru a o conduce la aeroport.

În momentul când îşi luau rămas bun, ea se agăţă disperată de gâtul lui.

– Fii prudent!

– Traversarea de la Mandrego la Miami nu prezintă nici un risc! glumi el.

– Atunci de ce n-ai vrut să te-nsoţesc?

El o privi şi o mângâie cu tandreţe.

– Cu un om ca Jellico, nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla...

– Există, deci, un pericol?

Troy o îmbrăţişă din nou.

– Există unul singur pentru moment: acela de a pierde avionul. Pe curând, draga mea! Pe curând, la Miami!

După plecarea avionului, Troy se întoarse la Las Floracitas, luă valizele goale ale Elissei şi le duse la Jellico.

– Ce mai vrei să fac? mormăi Jellico.

– Crezi că cinci sute de mii de dolari vor încăpea în buzunarele dumitale?

– Nu, bineînţeles! Am pus bancnotele într-o mică casă de bani.

— Ia, mai degrabă, această valiză. Putem s-o ascundem cu ușurință în partea din față a vaporului.

Jellico ridică din umeri cu indiferență.

— Cum dorești! Vom pleca la ora nouă, nu-i așa? Sper că Elissa va fi gata la timp.

— Ea a plecat deja cu avionul.

— Ce înseamnă povestea asta? țipă Jellico, bănuitor. De ce nu vine cu noi?

— Ea ne va aștepta la Miami. Am trimis-o înainte să pregătească totul pentru venirea noastră.

Teama lui Jellico deveni alarmantă.

— Trebuia să ne îmbarcăm, toți trei, la bordul vedetei, recuperam harta și ne reîntorceam imediat! Nu-mi place schimbarea asta în ultimul minut! Eu...

Troy începu să-și piardă răbdarea.

— Și cum aveai de gând să ajungem în oraș? Doar nu ne vedeai ajungând în port și chemând un taxi? Mie îmi place riscul, dar nici chiar așa! O să mergem pe jos până într-un loc liniștit din oraș. Acolo ne va aștepta o mașină... Elissa a plecat special înainte ca să aranjeze toate acestea.

— A, bine! exclamă Jellico, vizibil schimbat. Puteai să-mi spui asta mai devreme!

Își puse repede un revolver în buzunar, însă Troy protestă:

— Fără arme!

— Tu îţi închipui că merg să mă plimb cu o jumătate de milion de dolari fără cea mai mică protecţie? El se aplecă înainte cu ochii întredeschişi. Ascultă-mă, Benedict! spuse el lovind cu pumnul în masă. Ori mă îmbarc cu revolverul meu, ori rămân aici! Nu am încredere în tine şi în protejata ta! Apoi se jucă cu arma în mână. Asta reprezintă o garanţie. Garanţia că vom ajunge *amândoi* la maşina care ne aşteaptă. Dacă-ţi trece prin cap să scapi de mine?

— Dumneata mă crezi capabil să fac vreo crimă?

— Te cred capabil de orice, Benedict! Mulţi ar fi capabili să omoare pentru o jumătate de milion de dolari.

Vedeta plecă în plină noapte, în direcţia Miami. Îmbrăcat într-un pantalon de velur negru şi un tricou rulat pe gât, de asemenea negru, Troy stătea sprijinit de balustrada vaporului. Nu departe de el stătea Jellico, care nu-l pierdea din priviri.

În sfârşit, în întunericul nopţii se zăreau luminile din Miami.

— Mai avem puţin şi ajungem, remarcă Troy.

— Uf! exclamă Jellico cu satisfacţie.

Se vedeau marile hoteluri care se înşirau de-a lungul plajei, unul mai strălucitor decât

altul, cu piscinele imense care se prelungeau până în mare.

Troy mergea de-a lungul coastei. La un moment dat hotelurile au fost înlocuite de vilele particulare, iar apoi nu se mai văzu nimic decât o plajă pustie.

— Știi unde mergem? se neliniști Jellico.

— Aproape am și ajuns. Așteptăm semnalul luminos... Două lumini foarte scurte, urmate de o lumină mai lungă.

— Le-am văzut! exclamă Jellico.

Un tânăr îmbrăcat în jeans și tricou îi aștepta.

— Sam Carlson, se prezentă el.

Îl ajută pe Troy să ancoreze vaporul. După ce-și recuperă valiza, Jellico sări pe mal.

— Ne aștepți de mult timp? îl întrebă el pe Sam.

— Nu. Miss Loring mi-a dat instrucțiuni foarte precise. Ea vă așteaptă...

Toți trei luară loc în mașina parcată în apropiere și Sam îi conduse pe o stradă liniștită situată în inima unui cartier rezidențial.

— Miss Loring locuiește vizavi, le spuse el.

Sam se grăbi să-i urmeze, dar Troy îl opri.

— Așteaptă-ne în mașină!

— Dar... de... Miss Loring încă nu m-a plătit.

— Ai să-ți primești plata după ce ne vei duce înapoi la vapor, declară Jellico.

Elissa le deschise ușa imediat și se aruncă direct în brațele lui Troy.

— Ah! Am fost foarte îngrijorată.

El o liniști.

— Tu încă n-ai aflat că eu sunt invulnerabil? glumi el.

Jellico se interpuse.

— Ai harta?

Elissa i-o întinse și, în același moment, Troy vru să se aplece să apuce valiza cu bancnote.

— O clipă! îl opri Jellico. Eu nu cumpăr ceva fără să examinez serios marfa! Asta pentru că mă aștept la ceva rău...

Un fior de groază o străbătu în acea clipă pe Elissa. În schimb, Troy se mulțumi să ridice din umeri.

— Poftim, aștept! Dar atenție... Harta este foarte veche și e fragilă!

Falsificatorii făcuseră o treabă bună, astfel că Jellico nu întârzie să-și manifeste entuziasmul. Cu gândul la comorile care-l așteptau pe fundul mării, el deveni din ce în ce mai surescitat.

— Repede! exclamă el. Să plecăm...

Troy deveni glumeț.

— Avem suficient timp!

Elissa îl privi mirată. De ce oare prelungea aceste momente penibile? Niciodată în

viaţă nu se simţise atât de relaxată şi totodată atât de nervoasă.

— Aş bea bucuros o ceaşcă de cafea înainte de îmbarcare, declară Troy.

— Eu prefer un whisky sec! făcu Jellico.

Elissa începu să se scuze.

— Sunt în trecere pe aici şi n-am nici măcar o sticlă de alcool aici.

Jellico se îndreptă către uşă.

— Oricum, n-are importanţă1 Haideţi... nu este prudent să mai rămânem.

Apoi se întoarse către Elissa.

— Hai, grăbeşte-te! Ce aştepţi? Tu...

— Ea nu mai vine cu noi, îl întrerupse Troy.

— Cum adică!... Vrei...

Troy îl întrerupse din nou:

— Îţi închipui că vom lăsa o jumătate de milion de dolari în acest apartament? Oricine poate forţa uşa şi...

— De unde să ghicească că este ceva de furat aici?

— Nici nu mă gândesc să risc inutil, declară Troy pe un ton fără replică.

Jellico se strâmbă, nemulţumit.

— Asta nu-mi place! Nu-mi place deloc...

— Că ea vine sau că rămâne, ce importanţă are? întrebă Troy. Dumneata ai harta, nu?

Jellico nu păru deloc convins.

— Încep să înţeleg! exclamă el. Acum, când aveţi banii, o să mă aruncaţi peste bord şi o să vă recuperaţi harta! Aşa, veţi câştiga totul!

— E ridicol!

— Aveţi nevoie de un alibi... Dacă se va găsi corpul meu, tu vei pretinde că ai petrecut noaptea cu ea la Miami! Jellico scoase revolverul din buzunar. Dar voi mă credeţi un imbecil? tună el. Ea va merge cu noi! O s-o iau ca ostatic şi la cel mai mic gest greşit din partea ta, voi trage în ea!

Zicând acestea izbucni într-un râs satisfăcut.

— Ha! Ha! Eu nu mă joc cu voi!

— Elissa, culcă-te! ordonă Troy. Repede!

Dintr-o săritură, se aruncă asupra lui Jellico şi cei doi se încleştară într-o luptă crâncenă. Rămasă într-un colţ al camerei, cu ochii măriţi de frică, Elissa nu era capabilă să facă un gest sau să scoată vreun sunet.

Deodată uşa se deschise şi în prag apăru Sam Carlson, însoţit de alţi doi bărbaţi. Săriră cu toţii în ajutorul lui Troy, imobilizându-l pe Jellico.

— Poliţia! spuse unul din oameni. Am un mandat de arestare împotriva ta, Jellico.

Acesta din urmă păli, dar protestă cu vigoare în continuare:

– Este o greşeală în ceea ce priveşte persoana! Eu mă numesc Mike Gorshak. Vreţi să-mi vedeţi actele?

– Urmează-ne, Jellico!

– Vă înşelaţi, v-am spus deja!

– Ai să ne mai explici la secţie!

– N-aveţi dreptul să arestaţi un cetăţean cinstit! N-am făcut nimic... Şi scoase actele de identitate pe care le împrumutase de la paznic.

– Mă numesc Mike Gorshak!

Luându-şi un aer ofensat, adăugă:

– Duceţi-mă la secţie dacă doriţi! N-o să faceţi decât să-mi cereţi scuze de îndată ce vă veţi da seama de greşeală.

Sam râse cu duritate.

– După ce-ţi vom lua amprentele, mă îndoiesc că va mai exista cea mai mică incertitudine asupra identităţii tale, Jellico!

Escrocul se întoarse către Troy.

– Tu eşti acela care m-ai trădat! exclamă el.

– Da, bine lucrat, Troy! făcu Sam. Dar aş vrea să te întreb de ce te-ai opus să te conduc până în apartament...

– Ştiam că este înarmat. Şi doream să evit orice expunere...

Elissa înţelese în sfârşit de ce Troy nu se grăbea să plece.

Jellico strânse pumnii.

— Trădătorule! N-am să ezit să te împușc pe la spate când voi avea ocazia!

Troy pufni în râs.

— Prea târziu!

— Te-am scos din inimă, Benedict! Ți-am oferit o slujbă, iar tu așa îmi mulțumești?

Chipul lui Troy deveni dur.

— Toți cei pe care i-ai escrocat îmi vor mulțumi! îi aruncă el.

— Ascultă! exclamă Jellico cu agresivitate. Iată ce se întâmplă cu un binefăcător al umanității! Mă tratezi ca pe un escroc, dar nici tu nu valorezi mai mult! Dacă-ți închipui că vei pleca cu banii mei...

Jellico se întoarse către polițiști.

— Vreau banii mei înapoi! El m-a escrocat de o jumătate de milion de dolari!

Neîncrezători, cei trei bărbați îl întrebară pe Troy din priviri. Acesta se mulțumi să ridice din umeri.

— Vorbește prostii!

Și întorcându-și buzunarele pe dos, adăugă râzând:

— Am aerul să am o asemenea bogăție cu mine?

Jellico tremura de furie.

— În valiză!

Elissa se îngălbeni. Tocmai acum, la sfârșit, să piardă o partidă atât de aspru disputată?

– Acea valiză aparţine doamnei Loring, declară Troy.

– Nu-l ascultaţi! implora Jellico.

În momentul în care cercul se strângea în jurul lui, Jellico voia să-şi ia o ultimă revanşă.

– Examinaţi valiza, continuă Troy. Veţi constata că are iniţialele E.L. – Elissa Loring şi nu există nici un cap de acuzare împotriva acestei doamne. Nu aveţi nici un mandat de percheziţie şi, în consecinţă, nu aveţi nici un motiv să-i răscoliţi bagajele!

Furios, Jellico răcni puternic, în timp ce poliţiştii încercau să-l ia.

– Să mergem la secţie! spuse unul din ei.

– Ţi-am rezervat o celulă într-un cartier de mare securitate, adăugă altul.

– Şi în nici un caz, n-ai să fii curând liber, completă al treilea.

După plecarea lor, Elissa se prăbuşi pe fotoliu. Îşi simţea picioarele de cârpă şi nu mai vedea...

Troy se aşeză lângă ea şi îi luă mâna.

– Gata... Totul s-a terminat, iubirea mea!

– Nu-mi vine să cred, murmură ea. Deşi banii se află în valiza mea! Nu-i aşa?

– Desigur!

Troy izbucni în râs.

– Îți imaginezi ce figură o să facă Jellico când gardianul de la închisoare îi va face inventarul obiectelor găsite asupra lui? O hartă falsă cu comori...

Bucuria lui deveni și mai mare.

– Abia aștept să văd mâine titlurile ziarelor!

Puțin câte puțin, Elissa își reveni. Un gând nu-i dădea pace.

– Tu ai anunțat poliția?

– Da.

Ea dădu din cap.

– Deci tu erai pe urmele lui Jellico înainte ca eu să ajung la Mandrego? .

– Fac parte din echipa F.B.I. din Washington.

Elissa fu străbătută de un frison.

– De ce nu mi-ai spus nimic? De ce m-ai lăsat să cred că ești un simplu amărât angajat din mila lui Jellico? Te-ai îndoit de mine? Elissei i se puse un nod în gât. Am impresia că mă aflu în fața unui necunoscut!

– Sunt același om din Mandrego, draga mea!

Ea îl respinse. Considera că i se destăinuise în totalitate, în timp ce el nu-i spusese decât jumătăți de adevăruri.

– Probabil că ai râs de mine atunci când ți-am propus să te ajut să-ți găsești o slujbă! Apoi oftă... Oricum, probabil că nu ți-a

păsat prea mult de mine! murmură ea cu amărăciune.

Troy se apropie de ea.

– Te iubesc, Elissa. Eşti o femeie adorabilă, generoasă, inteligentă...

– ...şi naivă, mai ales! termină ea în locul lui... Elissa îl respinse din nou... Nu mai suntem la Mandrego.

– Elissa.

Ea se linişti.

– Farmecul razelor lunii nu mai foloseşte la nimic! Deja am uitat mireasma florilor, freamătul frunzelor de cocotieri şi zgomotul valurilor. Totul s-a terminat! Tu te vei întoarce la Washington, iar eu la Los Angeles, şi...

Troy o întrerupse.

– Şi unde vom merge în voiajul de nuntă?

Elissa tresări.

– Tu... tu vrei să ne căsătorim?

– Pentru a putea pleca în voiajul de nuntă, trebuie să te căsătoreşti!

– Am crezut că a sosit timpul să ne spunem adio pentru totdeauna, se bâlbâi ea.

– Dimpotrivă, totul începe, chiar acum!

– Ah! Troy...

De bucurie, Elissa sări de gâtul lui. Buzele lor se întâlniră într-un sărut fără sfârşit. Apoi Troy ridică capul şi o privi cu dragoste.

– Te iubesc enorm, îi spuse el dintr-o suflare.

– Şi eu te iubesc...

Strângând-o puternic în braţe, Troy o ridică şi o duse în pat.

– Nu pot să trăiesc fără tine, Elissa, dragostea mea!

– SFÂRŞIT –

Elissa sosi la Mandrego, conştientă fiind că se aruncă direct în gura lupului. Pe această micuţă insulă de paradis, ea speră să răzbune memoria tatălui său înşelându-l pe Bradley Jellico, escroc notoriu, fără scrupule.
Planul ei este ingenios... şi periculos. Dar prezenţa seducătorului Troy Benedict, şef cu securitatea, o neliniştește puţin. El ar putea să-i încurce planurile... dacă într-adevăr el este ceea ce pretinde a fi.

Fără efort, o ridică şi o duse în cameră. O privi cu toată tandreţea şi admiraţia de care era capabil. Fără ezitare, o dezbrăcă.

— Eşti atât de frumoasă... murmură el cu o voce răguşită. Întinzându-şi buzele, ea îi şopti:

— Sunt a ta, numai a ta!

ISBN 973-96328-8-2

Preţ 900 lei

THE BEST